Ahmet Naç

Beni Bu Kadar Sevme Anne

Roman

Oysa yürümeyi öğrensinler diye
yüzlerce kez düşmelerine izin vermişlerdi.

DK

Telegram: @cinciva

1

Öykü, dizlerinin üzerine çöktü ve çok ses çıkarmaktan imtina ederek para torbasını cam sehpanın üzerine usulca boşalttı. Hızlıca bir liralarını saydıktan sonra elli kuruşları ikili olarak grupladı ayrı bir tarafta, tahmin ettiğinden daha çok görünüyorlardı.

Yirmi beş... Burada da on lira var, toplam otuz beş lira...

Üç hafta sonunda hatırı sayılır bir miktar biriktirmişti ve heyecanını "Otuz beş liram var anne!" diyerek yüksek sesle dile getirdi.

Tam karşısında oturan annesi okuduğu kitaptan başını kaldırıp "Harika" dedi gülümseyerek. "Ama biraz sessiz olmalıyız. Burası bir kitap mağazası, kimseyi rahatsız etmeyelim olur mu?"

Öykü yüzünde endişeli bir ifadeyle etrafına baktı. Mağazanın orta bölümü, annesi gibi kitap okuyanlar tarafından işgal edilmişti, daha önce hiç görmediği şekillerdeki bardaklarıyla arada bir kahve içiyorlardı ve hiç konuşmuyorlardı. Geri kalanlar ise olabildiğince yavaş hareket ederek dolaşıyorlardı rafların önünde. Öykü, herkesin üzerine sinmiş sakin havayı sezebilmişti, kitap mağazaları başka yerlere benzemiyordu.

"Kitabımı nereden alacağım?" diye sordu Öykü bu sefer daha kısık bir sesle. Annesi *bilmiyorum* anlamında başını salladı. "Üzerlerinde isimlikleri olan mavi gömlekliler mağazanın çalışanları" dedi kendine en yakın olanı işaret ederek. "Müsait olan birine sorabilirsin, sana yardımcı olacaktır."

Öykü ayağa kalktı, mavi gömlekliler çoktu ama gördüklerinin hepsi de meşgul gözüküyorlardı. Paralarını tekrar torbasına koyup mağazada gezinmeye başladı vakit kaybetmeden. Kısa süre sonra elindeki kitapları raflara dizen mavi gömlekli bir çalışan gözüne çarptı, yalnız başınaydı.

Neredeyse koşar adım yanına gitti ve "Bakar mısınız?" diye sordu görüş açısına girmeye çalışarak.

Telegram: @cinciva

“Elbette bakarım” dedi Elif Hanım. Yedi yaşındaki bir kız çocuğunun sorusu bile yüzünde kocaman bir gülümsemeye yol açmıştı.

“Toplama ve çıkarma işlemlerini yapmakta biraz zorlanıyorum. Aslında yapıyorum ama böyle biraz daha zor sorular çözmek istiyorum” dedi Öykü ama devamını getirmedi, bu kadar çok ayrıntı vermesine gerek yoktu.

“Benim için uygun kitapları nerede bulabilirim?”

Elif Hanım, bu küçük kız çocuğunun anne veya babasının nerede olduğunu görmeye çalıştı ama yakınlarda kimse yoktu. Parmağıyla mağazanın en uzak ucunu işaret etti. “Şuradaki çantaları görüyor musun?”

Öykü, dudağını büküp ayak parmak uçlarında yükselerek gösterilen yere doğru baktı.

“O çantaların hemen yanında çocuk kitapları var. Tam karşılarında aradığın şeyi bulabilirsin, istersen seni götürebilirim.”

Öykü, “Ben bulurum, teşekkür ederim” dedi ve para torbasını iki eliyle sımsıkı tutarak gösterilen yere doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Elif Hanım, mağazada çalıştığı on yılın ardından ilk defa karşılaştığı bir durumun şaşkınlığıyla küçük kızın arkasından baktı uzun süre. Bu yaştaki bir çocuğun yalnız başına bir kitap mağazasına gelebilmesine şaşırmıştı.

Buradaki çalışanlardan birinin çocuğu olmalı diye tahmin etti kitapları yeniden raflara dizmeye başlarken. Yıllar boyunca çocuklarının elinden tutup onlar için mağazayı didik didik eden, onların adına konuşan, en *doğru* kararı verip onlara en *güzel* kitapları almak için çabalayan yüzlerce anneye şahit olduktan sonra aksi bir şey düşünemezdi bu küçük kız çocuğuyla ilgili. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kaybolurken onun adına üzüldü ister istemez, kendisi de bir anneydi çünkü. Yasemin’i çalıştığı yere getirdiğinde onun mağazada gezmesine izin verirdi ama asla bu çocuğun annesi kadar ilgisiz bir anne olmayacaktı kendi çocuğuna karşı.

Ne olur ne olmaz diyerek küçük kızı bakışlarıyla arada bir takip etmeyi ihmal etmedi işini yaparken. *En azından bu kadarını yapabilmeliyim* diye düşündü vicdanının sesine kulak vererek... *Zavallı çocuk, bir başına...*

Telegram: @cinciva

Öykü, onu kollayan bir çift gözden habersiz nihayet kendi yaş kategorisine ait bölüme gelmişti ve ihtiyaç duyduğu kitapların tam karşısında duruyordu şimdi. Gözlerini kocaman açmış, rengârenk kapakları tek tek inceliyordu. En altta birinci sınıf kitapları vardı, üste doğru çıktıkça sınıflar da yükseliyordu, dördüncü sınıfa kadar her dersten kitaplar belli bir düzene göre dizilmişti.

Aradığı şeyi bulmakta pek zorlanmadı, tam karşısındaydı. Hepsini gölgede bırakarak işte buradayım dercesine yıldız gibi parıldıyordu sanki. Kapağındaki kocaman iki sayısının dibinde kıpkırmızı, çiçek şeklinde bir nokta vardı. Sıra sayılarını gayet iyi biliyordu, ikinci sınıf demekti bu. Çiçek gibi kırmızı renkli, kabartma biçimindeki "Matematik" yazısı da bir yay gibi kapağın en üstüne yerleştirilmişti.

Beyaz zemin üzerine göz alıcı bir tasarımdı bu. Ve birinci sınıfa gitmesine rağmen ihtiyaç duyduğu kesinlikle ikinci sınıflara yönelik olan bu harika kitap olmalıydı.

Çok güzelsin...

Görünüş de asla yeterli olamazdı tabii ki. Kitabı eline alır almaz içindekiler bölümünü açtı hızlıca, çünkü ilk baktığı yer orasıydı her zaman. Annesi birinci sınıfa başladığından beri ödevlerini almasına hiç yardım etmediği için içindekiler bölümü konusunda ustalaşmıştı Öykü. Kendi ödevini kendisi alması gerektiğini anladığında okuma yazma öğrenene kadar sayfaları işaretlemiş, daha sonrasında konu başlıklarının altına küçük notlar yazarak harika bir çözüm bulmuştu.

Mecburiyetin sonuçlarıydı onun çözümleri. Ödevini alamadığı günün ertesinde hiçbir şey yapamadan okula gitmek onu çok kötü hissettirmişti ve o günden itibaren de bunun bir daha yaşanmasına asla izin vermemişti. Öğretmeni ödev verdiği anda herkesten daha hızlıydı Öykü. Kendisine yapılan yakıştırmaları sonuna kadar hak ettiğine şüphe yoktu.

"Ödev Alma Canavarı." Çocuğu ödev alamamış gözü yaşlı annelerin kurtarıcısı...

İlk zamanlar, "Neden sürekli ödevlerin ne olduğunu bana soruyorlar?" diye çok haklı bir soru sormuştu annesine. Sonrasında merakı kaybolmuş, hayatının bu rutinine çoktan alışmıştı. Böyle anlarda hayat herkesin

Telegram: @cinciva

birbirinden farklı olabileceğini göstermişti ona. Annesi de aynen böyle demişti. *Farklılıklar sorumluluk getirir. Ama şikâyetçi olduğun bir şey varsa bunu da dile getirmekten asla çekinme. Neyse* ki öğretmenleri bir WhatsApp grubu kurarak son ders çıkışı ödevleri duyurmaya başlayınca işbirliği içerisinde çözüme kavuştu çocukların sorunları.

Ve bu çözümün parçası olmak istemeyen bir annenin gruptan ayrılması da elbette kimseyi şaşırtmadı.

Canavar, içindekiler bölümündeki sıralı noktaları parmağıyla takip etti. Toplama-çıkarma işlemleri yirmi beş sayfa boyunca devam ediyordu, başını kaldırıp küçük bir hesap yaptı hemen.

Bir ay dört hafta... Her hafta beş sayfa... Beş tane dört... Bir aylık planı için yeteri kadar sayfa vardı. Konuların

ilk başladığı yeri açtı hızlıca. Görür görmez aradığı şeyi bulduğuna emin oldu, çünkü az resim ve çok işlem vardı. Sayfaları çevirdikçe doldurulmayı bekleyen boş kutucuklar göz kırpıyordu ona, üstelik tüm sayfaların fonu tıpkı bir matematik defteri gibi kareliydi. Yazılı problemleri ve hemen ardından gelen test sorularını da gördükten sonra az kalsın elindeki kitaba âşık olacaktı.

Tamamdı, daha iyisi olamazdı.

Annesi ise kitabını okuyormuş gibi yapsa da bir süredir görüş açısından çıkan kızının nerede olduğunu merak ediyordu attığı kaçamak bakışlarla. Mavi gömlekli bir çalışanla konuştuğunu görebilmişti ama sonrasında rafların arasında gözden kaybolmuştu. Para torbasından gelen sesleri duyana kadar da ters taraftan yanına kadar geldiğini fark edemedi.

“Sonunda buldun demek” dedi onun gibi gülümseyerek. Elindeki kitaba baktı, bir plaket gibi tutuyordu başarısını göstermek istercesine. “Çok güzel görünüyor.”

Lütfen parası kadar olsun, lütfen...

“Evet, buldum. Tam istediğim gibi anne. Eve gidelim, hemen başlamak istiyorum.”

Telegram: @cinciva

“Tamam, nasıl istersen” dedi annesi, kitabın etiketini görmeye çalışıyordu. “Ödemeni yap, burada bekliyorum seni.”

Öykü, annesi bunu dile getirene kadar fiyat etiketine bakmayı akıl etmemişti, arkasını yavaşça çevirdi.

Lütfen... Bana bunu yapma...

Annesi için en korkunç filmlerde bile şahit olmadığı gerilim yüklü bir sahneden fırlamış gibiydi yaşananlar. Nefesini tutup Öykü’nün yüzüne baktı, merakını giderecek bir şeyler aradı bakışlarında.

“Otuz yedi” dedi Öykü kaşlarını çatarak. Para torbasındaki bozuklukların miktarını hatırlamaya çalıştı. “İki liram eksik...”

O anda annesinin göğsüne bir yumru oturdu, korktuğu

başına gelmişti. Zorlukla yutkunarak “Evet, iki liran eksik” diye onayladı kızını.

Öykü, bir şey demedi, kitabına baktı uzun süre. Probleminin ortasında bir çıkmaza girmiş gibi gözüküyordu. Annesi, ne yapılması gerektiğine dair son kararı verecek olan kızı için düşünme sürecini zenginleştirmesi gerektiğini anladı o an. Yapabileceği tek şeyi yaparak ona birkaç *kapı* gösterdi.

“Uzun zamandır harçlıklarından biriktirdin bu kitap için. İstersen biraz daha bekle ve öyle al. Ya da bütçene göre daha uygun bir kitapla değiştirebilirsin elindekini.”

“Bir tane var” dedi Öykü. “Ben bunu istiyorum. Sonra başkası alabilir.”

“Benim de başıma çok geldi bu durum.” Kızından gözlerini kaçırdı, sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. “Sahip olduğum paranın, almak istediklerime yetmediği zamanlar oldu. Bunun olmaması için de daha dikkatli ve planlı hareket ediyorum. Her ay buraya bir kitap almak için geliyorum, bütçeme çok dikkat ederim. Baban da telefonunu değiştirmek istiyor ama bir ay daha beklemesi gerek mesela.”

Bir an durup kızının gözlerinin içine baktı, gülümsemiyordu. Bakışlarındaki ciddiyet, tane tane yansıdı kelimelerine. “Senin ihtiyaçlarını karşılıyoruz

Telegram: @cinciva

ama yaptığın başarı planına göre bu kitap fazladan bir ihtiyaç senin için. Bütçene göre hareket etmelisin ya da bütçeni buna göre ayarlamalısın.”

Öykü dudağını büktü, bir elinde kitabı, diğer elinde para torbası vardı, sırayla bakıyordu ikisine de.

Kediler hakkında bir kitap da alamam artık...

Annesi, başını öne eğmiş kızına baktıkça ona olan sevgisi içgüdülerini kullanarak her yerini bıçaklıyordu sanki. Masum görüntüsü, yüreğini dağlıyordu neredeyse. Doğruyu yapmak hiç bu kadar zor olmamıştı onun için, kadere isyan etmekte haklıydı.

Sadece iki lira... Kahretsin!

“Birkaç gün sonra buraya yeniden gelemez miyiz?” diye sordu Öykü yeni bir kapıyı aralayarak.

“Üzgünüm canım, burası evimize çok uzak, biliyorsun. Baban da ben de çalışıyoruz, ayda bir günü bu alışveriş merkezi için ayırıyorum. İstersen babanı arayalım ve sor. Ancak o da bu aralar çok meşgul, en kötü iki-üç hafta beklemek zorunda kalırsın. Belki o zaman kadar kitap hâlâ burada olur veya yenisi gelir.”

Öykü, kitabı aldığı yöne doğru baktı, bu riski alamazdı. İstediği bu kitaptı ve ne yapılması gerektiğini bulmak için biraz daha zorladı kendini.

“Sanırım birine sormalıyım” dedi fısıldayarak, sırt çantasını aldı koltuğun üzerinden. “Bunu yerine bırakayım, sen kitabını al anne, gelirim ben şimdi.”

Dokunsan ağlayacak vaziyetteydi annesi kızının arkasından bakarken, kendini teselli etmeye çalıştı.

Onun için en doğrusu hu...

Kendine yenilme, onun için en doğrusu bu...

Kitabının ödemesini yaptıktan sonra çıkış kapısının önünde beklemeye başladı. Öykü’nün ne yapacağını merak ediyordu ama ne olursa olsun bütün gününü bozulan moraliyle geçirmeyi çoktan göze almıştı, ne kadar kendini

Telegram: @cinciva

teselli etse de berbat hissettiği kesindi. Biricik kızı, derslerinde daha başarılı olmak için para biriktirerek almak istediği kitabı sadece iki lira yüzünden yerine koyuyordu şimdi.

Öykü ona doğru yaklaşırken elinde kitap yoktu ancak yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı, neredeyse hınzır bir gülümsemeydi bu. Anlaşılan o ki bütçesine uygun başka bir kitap almamıştı ve morali de bozuk gözükmüyordu, bu hali biraz olsun rahatlattı annesini.

Birlikte mağazadan çıktıktan sonra uzun süre göz ucuyla baktı Öykü'ye. Kendini daha da iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler arıyordu ona bakarken. "Bence bir dahaki gelişimizde istediğin kitabı alacaksın, satılmamış

olacak" diyerek teselli etmeye çalıştı kızını, yürüyen merdivenlerin önüne gelmişlerdi.

"Gerek kalmadı" dedi Öykü. Dudağının kenarındaki o gülümseme biraz daha belirginleşti.

Annesi, "Nasıl yani?" diyerek aniden durdu merdivenlere binmeden.

"Sorun halloldu anne, beklememe gerek kalmadı." Bakışlarıyla omuzunda asılı duran spor çantasını işaret etti. "Kitap artık benim."

Annesi ilk önce inanamadı duyduklarına, ağzı açık öylece kalakalmıştı. Mağazanın girişine doğru baktı, alarm ötmemişti. Neyse ki mavi gömlekli çalışanlar da onları kovalamıyordu şimdilik.

Kızına dönüp, "A-anlamadım" dedi kekeleyerek.

Öykü, üç metre arkalarındaki banka gidip çantasını bankın üzerine koydu. Annesi yavaş yavaş yanına geldi Öykü'nün, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Çantanın fermuarı açılırken korku dolu gözlerle izliyordu olan biteni, yüzünü ateş basmıştı.

Hayır... Bunu yapmış olamazsın!

Öykü, elini çantasına sokarken sanki heyecan katmak istercesine yavaş hareket ediyordu.

Telegram: @cinciva

Nasıl suçluluk duymasın, nasıl!

Bu durumu mağazadaki görevlilere nasıl açıklayacağını kara kara düşündüğü anda kızı çantasından simli yeşil not defterini çıkardı, arasında bir de kurşun kalem vardı. Kalemin olduğu sayfayı açıp defteri annesine verdi Öykü.

Başlarında yıldız olan iki ayrı not düşülmüştü sayfaya:

Karpetiyen Yayınları

0216.....

Kızının yüzüne, anlamadım der gibi baktı bu sefer.

"Yerine koymadan önce kitabı kimin yaptığını not aldım, telefon numarası da yazıyordu. Bize yakın kitapçılara sorarız diye düşündüm, belki getirtebilirler. Olmazsa son çare onları bu numaradan ararım."

Ararım!?

"Konuşacağım kişiyle bir yolunu bulacağımıza eminim, birkaç gün içerisinde eksik olan paramı da tamamlamış olurum. O kitap benim anne, iki liranın bunu engellemesine izin veremem."

Annesi, oldukça yavaş bir şekilde banka oturdu çünkü ayakta duramazdı. Yıllar önce gözlerinin içine bakarak söylenmiş olan bir söz kafasının içinde yankılandı o an.

"Senin bile hayal edemeyeceğin çözümler üretir, çözüm üretmesine izin verirsen tabii."

Not defterini geri alıp çantasına koyan kızını şaşkın gözlerle izledi. Kısa zaman içerisinde uç noktalarda birçok şey hissetmişti yüreğinde, allak bullak olmuştu. Ancak şu an çocuğu için mutluluktan ölecek gibiydi yaşadığı şoka rağmen.

"İçgüdülerine yenilme doğru olanı yaparken. Ona olan sevgini terbiye edebildiğin kadar iyi bir anne olacaksın. "

Öykü, çantasının fermuarını kapayıp omzuna astı, yüzünde tanıdık bir ifadeyle annesine bakıp gitmek için beklemeye başladı onu. Annesi, bu

Telegram: @cinciva

ifadeyi, bu duruşu gayet iyi biliyordu. Baştan aşağıya süzdü kızını, ardından yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle başını diğer tarafa çevirdi.

Boş yere bir endişeye kapılmıştı. Tahmin etmeliydi, Öykü işini şansa bırakmazdı. Çünkü *Ödev Alma Canavarının* elinden hiçbir şey kurtulamazdı.

Telegram: @cinciva

2

Bahar, elini karnında yavaşça gezdirdi. Dakikalardır düşünüyor, bakışlarını oradan ayırmıyordu, çok uzun zamandır yaptığı gibi.

Tam olarak yedi aydır...

içinde bir can daha taşıdığını ilk fark ettiğinde dizlerinin bağı çözülmüştü bir anda. Öncesinde bir şeyler hissetmişti ama emin olmak başka bir şeydi. Lavaboya tutunarak çöküp kalmış, üzerinde biri soluk iki çizgi bulunan çubuk elinden savrulup gitmişti banyonun zeminine. Donuk bakışlarıyla kilitlenip kaldığı sadece bir plastik parçası değildi, yepyeni bir dünya sarıp sarmalamıştı onu.

Herkes böyle mi hissediyordu?

Yoksa bu sadece ona özgü bir korku muydu?

Nasıl bir duyguydu böyle...

Sessizce yanaklarından süzülen iki damla yaşın ardından ruhuyla içine çekilip bağlanmak üzere olduğu bir gerçeğin esiriydi artık. Sadece o vardı... Tam olarak hayatının merkezinde... Bunu hiçbir şey değiştiremezdi. *Hiçbir şey...*

Her iki elini, karnını saran bir hareketle birleştirdi, ilk sarılmaydı bu. Tekrar baktı fırlatıp atılmış beyaz çubuğa, iki çizgiyi hâlâ görebiliyordu, tek söyleyebildiği sadece fısıldayarak belli belirsiz bir "Hoş geldin" olmuştu. Sonrası upuzun bir sessizlik...

Düşüncelerinden sıyrıldığında masasındaki karmakarı-

şık kâğıtlara odaklanmış Mustafa'ya neredeyse isyan ederek sordu:

"Sevgim, çocuğuma nasıl zarar verebilir!"

Başını iki yana salladı, bir cevap beklemiyordu. Gözle

Telegram: @cinciva

rini devirerek gayet emin bir şekilde cevapladı kendi sorusunu. “Mümkün değil, tek ihtiyacı ona olan sevgim. Bunu da alacak, sonsuza kadar...”

“Aramızda bu masa olduğu için çok şanslıyım” dedi Mustafa, hâlâ önündeki bir dosyayla ilgileniyordu. “Bir annenin çocuğuna tehdit oluşturan bir düşman gibi hissettim kendimi şu an.”

Mustafa’nın yüzündeki alaycı ifadeye bakıp, “O kadar da değil” dedi Bahar, içgüdüsüyle hareket eden bir anneye yapılan bu şakaya karşılık zoraki gülümsedi, duyduğu tüm o rahatsız edici şeylerden sonra bu kadarını yapabilirdi ancak.

Bu saçmalıkları sen söylüyor olamazsın...

Bir yanı ısrarla çıkıp gitmesini söylerken onu hâlâ odanın içinde tutan merakının sebebi; masanın diğer tarafında, şu an pek meşgul gözüken bu adamın bizzat kendisiydi. Her zaman yaptıklarıyla sıra dışı olsa da, tüm sıra dışılığını kendi gerçeği haline getirmesini bilmişti bu emektar öğretmen.

Elinde sihirli bir değnek olmalı diye düşünmüştü bazı mucizelerine yakından şahitlik ettiğinde. Şaşırtıcı yöntemleri, nispeten kabul edilebilir şeylerdi. Onu tanıdığına inanıyordu, söylemleriyle her zaman “aykırı” bir insan olmuştu Mustafa.

Ama bu sefer çok ileri gitmişti...

“Anneler...” Mustafa siyah çerçeveli gözlüklerinin üzerinden Bahar’a baktı. “Hatta bu zamana kadar çocuk sahibi olmuş annelerin birçoğu senin gibi düşünüyordu. Şu sonsuz sevginiz pek işe yaramamış gibi görünüyor. Hepinizde olan bir içgüdü fark yaratsaydı bunu her çocukta görmüş olurduk. Daha doğrusu *büyümüş, adam olmuş* her

yetişkinde, hiç olmazsa birazında. Sanırım planın o annelerden daha çok sevmek. Bakalım hanginiz daha çok sevecek... Sana güveniyorum, bahis oynayabilseydim senin üzerine oynardım.”

Mustafa’nın alaycı tavrı ses tonuna da yansımıştı bu sefer, umursamaz bir tavır içerisinde ilgisini yeniden masasındaki dosyalara verdi. “Başarılı ve mutlu çocuk yetiştirdim diyen, o çok çok çok seven annelerin önce kendilerini, sonra da çevresindekileri kandırması ise bu dünyanın ebedi

Telegram: @cinciva

laneti olsa gerek. Yazık, yarattıkları *şaheserlerin* gerçekte ne olduğunu göremiyorlar, her şeyi kendi elleriyle yapmış olsalar da.

Bıkkın bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Yok yok... Bunun için artık çaremiz kesinlikle büyücülerden yardım almak olmalı, bunu ancak onlar çözer. Kim bilir belki de körlüğün tedavisi yoktur, yoksa aşkın gözü gerçekten kör mü?"

Bahar hiçbir tepki vermedi, dalıp gitmiş gibiydi. Mustafa'yı ilk defa bir anne olarak dinlediğini fark etti o an. Taraflı bir sevginin, tarafsız bakış açısına gölge düşürebilme ihtimali belirdi aklında.

İnsan, en çok sevdiğini öldürür... İstemeden... Bilip bilmeden... Hiç fark etmeden... Mümkün mü?

Başım iki yana salladı sessizce.

Saçmalık!

Kendi gerçeklerine yeniden ikna olması uzun sürmedi. Değişmeyecek olan tek şey Mustafa yüzünden içine düşen şüpheydi. Sürekli kaşımak istediği, iyileşmesi imkânsız bir yara gibiydi bu şüphe.

Zaman kaybı... Hiç gelmemeliydim buraya!

Anlaşılan o ki kısa sürmesini beklediği bu ziyaretin ona hiçbir faydası olmayacaktı. Bir anne adayı olduğundan beri zamanının çoğu okuma ve araştırmayla geçmişti, çünkü hazır olmalıydı onu kucağına aldığında. Yedi ayda, bir üniversite bitirmiş gibi hissediyordu kendini, bir o kadarına daha razıydı. Şimdi ise tüm bildiklerini çöpe atmasını isteyen biri vardı karşısında.

Bir bahane bulup git buradan... Sevgin, her şeye yeter... Çocuğu için en iyisini isteyen bir anneydi sadece. Bunun

için yapamayacağı şey yoktu, gerekirse canını bile verirdi. Mustafa, diğerlerinden ayırdığı bir sayfaya dikkatle bakarken, "Onun için gerekirse canını dahi verir misin?" diye sordu.

Bahar irkilerek baktı bir anda, düşündükleri üzerine gelen bu soru şaşkına çevirmişti onu.

Telegram: @cinciva

Aklımdan geçenleri mi okuyor?

Yüzündeki şaşkın ifadeyi gizleyemeden, “Elbette” diyebildi sadece, bakışlarını kaçırmayı ihmal etmedi.

“O halde senden bir ricam olacak...”

Bahar kaşlarını çatıp baktı Mustafa’nın yüzüne. “Kendini bir gergedan olarak düşün.”

Bahar istemsizce bir kahkaha attı. Hiç beklemediği bir anda hiç beklemediği bir şey olmuştu ve kahkahalarına engel olamıyordu şimdi, gülme krizine girmişti resmen.

“Ama güzel bir gergedan” dedi Mustafa ve ardından Bahar’dan gelen bir kahkaha daha yankılandı dört duvar arasında.

“Besin zincirinin ortalarında yırtıcı bir hayvansın, istersen panda da olabilirsin. Seçeneklerimiz mevcut, şöyle en ponçik olanından...”

Gülmemek için kendini tutan Bahar’dan bir tıslama geldi bu sefer. Tüm ciddiyetin ardından aniden gelen bu kriz uzun süreceğe benziyordu. Mustafa, sanki Bahar’ın sinirlerini alt üst etmek istermişçesine gülümsemesine eşlik eden akademik bir ses tonu kullanmayı da ihmal etmiyordu.

“Tüm gün yatıyorsun ve sadece bambu kemiriyorsun, enerjiyi idareli kullanmak gerek. Doğanın senden tek beklentisi ise çiftleşmen... Ancak buna bile üşeniyorsun. Tabii zor böyle bir dünyaya çocuk getirmek, anlayabiliyoruz.”

Bahar bir elini yüzüne kapatmışken diğer elini, “Artık yeter, lütfen dur!” der gibi Mustafa’ya doğru kaldırdı.

“Sen tabii bir de hamile bir panda olacaksın. O zaman tüm dünya sana bakacak, seninle ilgilenecek. Ne krallar, kraliçeler böyle ilgi görmemiştir. Diğer ponçik pandalar arasında sen artık gözdesin.”

“Dur yoksa bak şuracıkta doğuracağım, yeter!” diyerek kahkahalar eşliğinde isyan etti Bahar, doğum başlamış gibi hızlı hızlı nefes alıp

Telegram: @cinciva

vermeye başladı. Uzun süredir bu kadar gülmemişti ve kendini harika hissettiği kesindi.

Mustafa, bu fırsattan yararlanarak telefona uzandı, ahizeyi kaldırıp bir tuşa bastı. “Yağmur Hanım, orta kahve ve bir yeşil çay alabilir miyiz? Teşekkürler” dedi ve nihayet geriye doğru yaslanıp masasındaki dosyalarla ilgilenmeyi bıraktı. Uzun uzun Bahara bakarak kendine gelmesini bekledi, bu da epey bir zaman alacaktı. İstediği olmuştu, Bahar’ın yüzündeki endişeli ifade yok olmuştu artık.

“Besin zincirinde bir hayvan olsaydın” dedi Mustafa, “yavrunu korumak için içgüdülerinle hareket ederdin, doğana uygun şekilde davranışlarda bulunman çok normal olurdu. Kendi canını tehlikeye atarak yavrunu diğer yırtıcıların yaşatacağı tehlikelerden korumak için her şeyi yapardın.”

Bahar, gözünden süzülen yaşları sildi, nihayet gülme krizini atlatmıştı.

“Sen bir ayı yavrusu doğursaydın sadece içgüdülerinle hareket etmen yeterli olurdu. Annelik sana neyi bahşediyorsa bundan fazlasını bekleyemezdik. Çocuğuna olan sevgin, o çocuğun ihtiyacı olan tek şey diyebilirdik.
Bir gergedan, yavrusunu annelik içgüdüsü ve ona olan sevgisiyle korur, hep yanında olur. Kendi başının çaresine bakabildiğinde yavrusu artık hayatla baş başadır, bu konuda bile bizden daha iyi oldukları kesin.”

Mustafa, Bahar’ın dikkatini tam anlamıyla kendisine vermesi için bir an durdu. Konuşurken bilimsel terimlerden olabildiğince uzak durmak için de kendine bir telkindi bu duraksamalar, çünkü Bahar henüz hazır değildi.

“Ancak bizler insanız, hislerimiz kadar evrim geçirmiş bir beynimiz de var, düşünce sistemimiz sürekli gelişmekte. Davranışlarımız, birbirimizle olan etkileşimimiz hâlâ çözümlemeye ihtiyaç duyan bir karmaşıklık içeriyor. Burada bilim var, ne yazık ki tüm dünyanın çok az gelişme kaydettiği bir bilim... Pek fazla önemsemediği bir bilim... Bu eğitim bilimi...

Eğitime bir bilim olarak bakmıyorsan, bu bilimin sebep-sonuç ilişkilerine ciddiyetle yaklaşmıyorsan boş yere burada vakit geçirmemize gerek yok.”

Biraz önceki gülme krizinden arta kalan tebessümün aksine Bahar’ın içindeki korku henüz terk etmemişti onu. Yüzünde kaybolan endişe, beynine saplanan küçük bir kıymık gibi hâlâ onunlaydı. Kalkıp gitmek için

Telegram: @cinciva

bir bahaneye ihtiyacı olduğu kesindi ama karşısındaki adam hiç yardımcı olmuyordu ona. Mustafa'nın sözleri bir mermi gibiydi, hedefinden hiç şaşmıyordu.

"Besin zincirindeki bir hayvanın doğup büyüdükten sonra hayattan tek beklentisi aç kalmamak, yırtıcılara yem olmamak, üremektir. Çocuğun doğduktan sonra, hayatı boyunca tek derdi bu mu olacak?

Biz düşünen, aklını kullanan, kullanmaya çalışan canlılarız. Mağaralarımızdan çıktık. Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisinin alt basamaklarında değiliz. Piramidin en üstünde, 'Kendini Gerçekleştiren Bireyler' olabilmek bu dünyadaki gerçek hedefimizdir."

O anda Maslow'un piramidi Bahar'ın aklında belirdi. Üniversite hayatı boyunca birçok kitapta karşısına çıkan bu tanıdık şemayı ayrıntılarıyla hatırlaması zor olmadı. Bir keresinde yaptığı sunumda kendi elleriyle de çizmişti bu piramidi. Basamaklar, renklerine kadar gözünde canlanırken Mustafa'nın sözlerine zihninde yer açması daha kolaydı artık.

"Sen onun fiziksel ihtiyaçlarını sağlayacaksın, kendi fiziksel ihtiyaçlarını karşılamayı öğrenecek. Güvenliğini de sağlayacaksın, kendi güvenliğini nasıl sağlayacağanı da öğrenecek. İş sahibi, ev sahibi olacak. Tüm dünyanın olmaya çalıştığı gibi, hemen hemen herkesin başardığı gibi...

Evet, sevgi dolu bir ortamda büyüyecek. Kendi ailesini kurup kendi çocuklarını sevmeye devam edecek. Arkadaşlarını da... Ait olacak; birilerine, bir şeylere. Ancak gerçek başarı ve mutluluk bu basamakların çok üstündedir Bahar. Piramidin ortasında kalacak bir çocuk büyütmek istiyorsan buradan gidebilirsin. İnan bu çok kolay... Onu doğur ve herkes ne yapıyorsa onu yapmaya devam et."

Mustafa yavaşça öne doğru eğildi, dirseklerini masaya yaslayıp ellerini birleştirdi. "Ama... Piramidin en üstünde bir çocuk yetiştirebilmek için cevaplanması gereken bazı sorular var.

Gerçekten kendini değerli olarak görecek mi?

Tam anlamıyla bir birey olabilecek mi?

Potansiyelini her şartta ortaya koyabilecek mi?

Telegram: @cinciva

Tüm yaratıcılığı ve hayal gücü ile birlikte...

Ve tüm bunları elde edebilmek için karşısına çıkan her türlü problemi çözebilecek bir donanıma sahip olabilecek mi?"

Mustafa sustu ve Bahar'ın kafasının biraz olsun karışmış olduğunu umarak arkasına yaslandı. Bu karışıklığın, faydalı bir endişeyi ortaya çıkarmasını istiyordu onun için. Acele etmedi, olabildiğince sakin bir şekilde neredeyse heceleyerek devam etti sözlerine.

"Bir çocuk doğurabilmek, o çocuğu yetiştirebilmek için tek başına bir yeterlilik olamaz."

Bahar'la göz göze gelene kadar bekledi. Söylediğini, hiç unutmayacağı bir yerlere kazımasını istiyordu sanki. *Bir çocuk doğurabilmek, o çocuğu yetiştirebilmek için tek başına bir yeterlilik olamaz...*

Gülümseyerek, "Annelik gerçek bir profesyonellik gerektirir Bahar" dedi içten bir şekilde. "Çocuğuna olan sevgin bu profesyonelliği zedeleyecek olursa sen annelik yapmış olmazsın. Kendi çocuğuna, onun geleceğine zarar veren biri olursun. Çocuğuma iyilik yapıyorum, annelik görevimi yapıyorum derken aslında ona ne kadar kötülük yaptığının farkında olamayabilirsin.

Daha acısı var... Çocuğun doğuştan gelen tüm o hayal gücü, yaratıcılık, problem çözme potansiyellerini hiç kullanamadan sıradan bir birey olarak geçip gidebilir bu dünyadan. O, işlenmeyi bekleyen bir elmas olarak doğar. İçinde ortaya çıkmayı bekleyen o değer, senin sevgiyle üzerine attığın toprağın altında sonsuza kadar kalabilir. Bir elmas muamelesi görmez, herkes için hiç ortaya çıkmamış değersiz bir taş olacaktır.

En kötüsü, kendisi için de... Senin hataların yüzünden... Eğer tüm bunlara sebep olacak şey ona olan kontrolsüz sevginse, olmaz olsun böyle sevgi. Tabii sen buna sevgi diyorsan..."

Kapı çalınıp Yağmur Hanım içeri girdiğinde Bahar tam karşısındaki bir noktaya dalıp gitmişti yeniden, anlamaya çalışıyordu. Yeşil çayı önündeki sehpaya konulduğunda belli belirsiz bir teşekkür çıktı ağzından.
Yağmur Hanım çıkıp gitmiş olsa bile Mustafa konuşmaya devam etmedi.

Telegram: @cinciva

“Anlamak istiyorum” dedi Bahar uzun süren sessizliği bozarak. “Doğruyu, gerçeği öğrenmek istiyorum.”

“Anlamak yetmez.” Mustafa çok kesin konuştu. “Gerçeği bilmek yeterli olmaz. Doğru olanı anlayıp gerçeği net olarak görsen de, asıl mesele kendini sürekli geliştirip geliştirmeyeceğin ve bir anne olarak doğruları kararlı bir şekilde uygulamaya koyup koyamayacağındır.”

Bahar, önündeki bardaktan yükselen belli belirsiz buharı bakışlarıyla takip ederken odayı terk etmesini isteyen tarafı bir uçurumun önüne gelmişti. *Böyle bir şeye hazır olamam* diye düşündü tanıdık bir korku içinde yeniden filizlenirken.

Bir faydası yok, sadece kafan karışacak, git buradan...

Mustafa, Bahara bakıp gülümserken bu sefer çok daha zor sorular sormaya başladı:

“Her şartta en doğrusunu yapabilen profesyonel bir anne olabilecek misin? Akıl ve bilim, duygularını terbiye edebilecek mi? Çocuğunun geleceğine bakabilecek misin yaşadığın zamandan bağımsız olarak? O geleceği gerçek sahibinin inşa etmesine izin verecek misin?”

Bahar, ardı ardına gelen soruların neredeyse hiçbirini anlayamamıştı, anlamasına da gerek yoktu. Çünkü Mustafa’nın son sorusu, gerçeğe teslim olmadan önce arta kalan tüm önyargılarından kurtulması için yeterli olacaktı.

“Çocuğunu gerçekten sevebilecek misin?”

Ve odayı terk etmesini isteyen tarafı uçurumdan aşağıya atladı.

Telegram: @cinciva

3

Soner, hasta bekleme odasında, tam karşısındaki akvaryumdaki rengârenk balıkların hareketlerini takip ederken kendini telkin etmeye çalışıyordu.

Kaşıma... Kaşıma... Kaşıma...

Koltuğun kenarlarından sımsıkı tutmuş, ayak parmak uçlarının üzerinde bacaklarını sallıyordu durmadan. Tüm bedenini kasıp derin nefesler alıp verse de faydası olmadı, vücudunun birçok yerinde ortaya çıkan kaşıntılar dayanılmaz boyuttaydı.

İstemeyerek de olsa ellerinin ulaşabildiği yerleri nazikçe ovalarken duvardaki saate takıldı gözleri.

Geç kalacağım...

Şu an, uzun zaman önce planladıkları bir görüşmede olması gerekiyordu hamile eşiyle birlikte, ancak iş çıkışı bir kedinin acı acı miyavlamalarını duyunca tüm planları alt üst olmuştu.

Arabasına binmeden önce etrafını kolaçan ederek tehlikeden ne kadar uzak olduğunu anlamaya çalışmıştı Soner. Çünkü kedilere alerjisi vardı ve bu hayvanların yakınlarında durmak bile sağlık açısından çok ciddi bir risk taşıyordu onun için.

Arabasının altına eğilip baktığında ise en kötü kâbuslarından biri gerçeğe dönüşmüştü. Her halinden hasta olduğu belli olan bir yavru kedi, lastiğinin dibinde kıvrılmış yatıyordu ve acı içinde titreyen görüntüsü bir insanın yü-

reğini dağlamaya yeterdi doğrusu. Etrafına bakınıp yardım edebilecek birilerini aradı elbette ama bir yabancıyı ikna etmeden önce neden kediyi veterinere kendisinin götüremeyeceğini de açıklaması gerekiyordu.

Hayvanın sesi acı acı gelmeye devam ederken bu aciliyet içerisinde risk almasını gerektirecek sebepler çoğalmıştı Soner için.

Belki artık alerjim yoktur...

Telegram: @cinciva

Arka koltuğundaki hasta bir yavru kediyle en yakın veterinere giderken eşine sesli mesaj bırakmak zorunda kalmıştı. “Canım, işten çıktım ama bir sokak hayvanına yardım etmek için onu veterinere götürüyorum, çok zor durumda... Siz başlayın, sohbet edersiniz biraz, hemen geleceğim.”

Elbette hemen gelemedi Soner. Aniden başlayan şiddetli kaşıntı ve vücudundaki kızarıklarla birlikte kendini bir kliniğin bekleme odasında buldu.

Alerjim devam ediyormuş, bildiğim iyi oldu!

Tek tesellisi bir hayvana yardım etmek olsa da içinde bulunduğu durum itibariyle o teselliden de her an vazgeçebilirdi. Neyse ki hemşire ismini söyleyince bekleyişi son buldu, kapıyı çalarak girdi muayene odasına.

Doktorun bakışı, durumumun sandığından daha kötü olduğunu anlamasına yetti. *İnşallah şu anki durumun benden daha iyidir sevgili kedicik...*

Yine de kısa bir muayene sonrası alacağı ilaçla birlikte asla ertelenmemesi gereken randevularına yetişmeyi umuyordu Soner. Eşinin doğumundan önce bu görüşmenin yapılmasına çok ihtiyaçları vardı çünkü. Yedi aydır evlerinin her odası annelik ve çocuk eğitimiyle ilgili kitaplarla dolup taşmıştı. Neredeyse her şeyin altından, üstünden, sağından, solundan bir kitap fırlıyordu. Karısının iyi bir anne olabilmek için çabası takdir edilesiydi ancak bu kadar kafa karışıklığına da gerek yoktu. Kendisi de bir

baba olarak öğrenmeye çok istekliyken işler bir nevi çorbaya dönmüştü adeta. Kesinlikle bir uzmanın ikisini de doğru bir şekilde yönlendirmesi gerekiyordu artık.

Bu uzmanın kim olacağı gayet açıktı ama eşi sürekli ertelemişti bu görüşmeyi. *Onunla konuşursak kafamız çok daha karışır* demişti Bahar. Soner, bu endişesinin sebebini anlayabiliyordu, ancak bu sadece değişime hazır olmamaktan korkmaktı ona göre. “Efsane.” Aynen böyle söylemişti. *Doğrularının yanlış olduğunu kabul etmek istemez birçok kişi. Herkesin yanlış yaptığı dünyada doğru olan için hazır olmak cesaret ister.* Nihayet en fazla bir saatimizi ayıracağımız bir ziyaret gibi düşün diyerek ikna etmişti karısını.

Telegram: @cinciva

Ama şimdi eşini yalnız bırakmış, kendisi gidememişti bu çok önem verdiği görüşmeye. Yakın zamanda gidebilecek gibi de görünmüyordu, hemen geleceğini söylese de doktor bazı tahliller yapmadan bırakmam demişti. Şimdiden hak ettiği bir azarı işitmeyi göze almıştı Soner.

Kedinin fotoğrafını çekmeliydim!

Bitmek bilmeyen testler sırasında cebindeki telefonu uzun uzun titredi, ekran bandına düşen karısının gönderdiği o kısacık mesaja baktı.

"Korktuğum başıma geldi, bu adam çıldırmış!"

Neler olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı. Soner, pek şaşırmamıştı bu mesajı cevaplarken.

"Duymak istemediğin gerçekler olabilir hayatım, sen her zaman öğrenmeye açıksındır. Testler yapılıyor, daha iyiyim şu an, geleceğim."

İç geçirip telefonu cebine atarken karısının aksine kendini rahatlamış hissetti o an.

Yine yaptın yapacağını Mustafa...

Doktorun bilgisayarındaki ışıltılı ekran koruyucusuna dalıp giderken aklında komik bir görüntü belirdi. Mustafa, evlerinin her yerini işgal eden kitapların toplandığı bir yığını, elindeki meşaleyle kahkahalar eşliğinde ateşe veriyordu. Mustafa'yı düşününce olmayacak bir şey değildi bu.

O yakmaz*sa ben yakacağım, zaten...* Gülümseyerek tatlı tatlı kaşınmaya devam etti.

Telegram: @cinciva

4

Mustafa ayağa kalkıp bir şey arıyormuşçasına rafların önünde gezinmeye başladı. Odasının tüm duvarları kitaplar ve belli bir düzene göre dizilmemiş gibi görünen dosyalarla doluydu, küçük bir kütüphane gibiydi. Odanın tam ortasında bir masa haricinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Masasının önünde, sanki tek bir misafir istendiğini vurgular şekilde ahşap süslemeli antika bir koltuk vardı sadece.

Bahar, telefonunu sessize alıp çantasına koyduktan sonra oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Yüzünü ekşiterek, "Sevginin gerçek olduğuna kim karar verecek, sen mi?" diye sordu.

Mustafa, kendinden emin bir şekilde "Akıl ve bilim karar verecek" diye yanıtladı. "Zaman gerçek olanı ortaya çıkartır elbet, sonuçlar belli nedenlere bağlıdır. Tek yapman gereken; geriye çekilip uzaktan büyük resmi görebilmektir.

Sevginin gerçekliğinden şüphe etmiyoruz. Her anne çocuğunu fazlasıyla sever. Bu sevginin sana ve çocuğuna etkilerini konuşuyoruz. Gerçek olan bir his, hissedilene yarar sağlayacak şekilde var olmalıdır. Ona zarar verecek şekilde değil."

Mustafa, en düzenli görünen rafın önünde durdu. Yukarıdan başlayıp dosyaları yavaş yavaş incelemeye başladı sırasıyla. Bir tanesine gözlerini kısıp dikkatlice bakarken "Sevginin tanımı nedir?" diye sordu. "Çocuğuna olan sevgini tanımla. Hadi görelim, büyüle beni."

"Ne olursa olsun onu koruyacağım, yanında olacağım..."

Bahar sözlerinin devamını getirmedi. Çünkü Mustafa başını çevirip omzunun üstünden bakmıştı ona. Bahar anladım der gibi susup gözlerini kırptı, bir kez daha besin zincirindeki bir hayvana benzetilmek istemiyordu.

"Onun iyiliği ve mutluluğu için."

Telegram: @cinciva

“Bir şey soracağım sana” diyerek Baharın sözünü kesti Mustafa, elinde kırmızı bir dosyayla yerine oturdu. “Çocuğunun ileride ne olmasını isterdin?”

Bahar, şaşırıp kaldı bu soru karşısında. Mustafa, daha ayrıntılı sorma gereği duydu. “Yani büyüdüğünde ne olmasını isterdin, hangi mesleği yapmasını isterdin?”

Bahar bakışlarını karnına çevirdi ve iki elini karnına koydu, böyle basit bir soru beklemiyordu. Ona göre Mustafa’dan beklenmeyecek sığlıkta bir soruydu bu.

“Ne olursa olsun, ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum” dedi, çocuğunun geleceğini hayal ediyormuşçasına bir gülümseme belirdi yüzünde. “Başarılı ve mutlu olsun... Mutlu olmasını sağlayacak olan neyse onu yapsın, bunun için de ben elimden geleni yapacağım. Maddi ve manevi anlamda ne gerekiyorsa... İstediği mesleği seçmekte özgür...”

İstediği mesleği seçmekte özgür... Mustafa önündeki kırmızı dosyanın kapağına baktı bir süre. Yüzündeki ciddiyete, dudaklarının kenarına sıkışmış belli belirsiz bir gülümseme eşlik ediyordu. Sanki dosyanın tozunu alıyormuşçasına elini gezdirdi pürüzlü kapakta.

Bakışlarını Bahar’a çevirirken bir sorunun ihtiyacı olan en güzel tonlama sesine yansıdı.

“Peki, ne istediğini bilmiyorsa?”

Ne istediğini bilmiyorsa... Bahar, kaşlarını çatıp Mustafa’ya baktı üç dört saniye. Ardından gülümseyerek başını diğer tarafa çevirdi.

“Beni yine tuzağa düşürdün Mustafa, anlamalıydım!”

Mustafa kırmızı dosyanın kapağını araladı. İlk sayfayla birlikte Bahar’ın karnındaki çocuğun geleceği artık çoktan değişmeye başlamıştı.

Telegram: @cinciva

5

Şubat ayının en soğuk sabahlarından birinde Öykü üst üste duran yastıklarından kafasını hafifçe kaldırıp yatağının yanındaki antika masada duran dijital saate baktı.

07:30

Uyanışın getirdiği bu refleksin ardından derin bir nefes alarak başını tekrar yastıkların arasına gömdü. Gözleri açık, uyanmanın ardından gelen o saniyelere teslim etti bilincini. Bu saniyeler hep *tuhaf* olurdu, bir arkadaşına anlatırken aynen bu tabiri kullanmıştı.

Tuhaf ama güzel... Tuhaflığı güzelliği kadardı. Arkadaşı için ise her şeyin anlamsız geldiği bir andı uyanır uyanmaz yaşanan ilk saniyeler. Bunu ilk duyduğunda şaşırmıştı ama anlayabiliyordu, herkes için farklı bir an olması çok doğaldı uyanış anlarının. Sen kimsen, uyanışın da onu yansıtırdı. Tahmin ettiği, gözlerin her açılışında yeniden doğuyordu insanlar. Bilinç, bir bilgisayarın açılışı gibi harekete geçiyor olabilirdi uykunun hemen sonrasında.

Emin olduğu ise bu anlar, geçmişi ve geleceği gözden geçirdiği nefis bir seyirlikti onun için. Sanki kendi hayatına dışardan bakıyormuşçasına, hep daha uzun sürmesini istediği bir seyirlik...

Öykü, yatağında sırtüstü uzanarak kollarını iki yana açıp olabildiğince gerindi, ayak parmak uçlarına kadar kasılıp bıraktı kendini. Bakışlarını perdeleri sonuna kadar çekilmiş penceresine çevirirken bu sabahın neden diğer sabahlardan daha sessiz olduğunu anlamaya çalıştı.

Yoksa?

Doğru tahmin etmişti, bir şehrin rahatsız edebilecek tüm seslerini yok eden tek bir şey olabilirdi. O da ayırt etmeden her yeri kaplayan bembeyaz bir örtü... Çocukluğundan beri asla kaybolmayan kar sevinci, bu beyaz örtü gibi tüm vücudunu kapladı bir anda.

Telegram: @cinciva

Görmeliydi, yatağından küçük bir çocuğun heyecanıyla kalktı ve araladı perdeyi. Yüzündeki gülümseme diğer tüm gülümsemelerinden çok daha güzeldi şimdi. Neşesine neşe katan ise beyaz örtünün üzerine lapa lapa yağmaya devam eden kardı.

Perdeyi hızlıca sonuna kadar açtı, neredeyse kollarını açıp hoş geldin diyecekti. İstanbul'un nadir yeşilliğine bahçesinde ev sahipliği yapan Öykü, yeşilin tek bir tonunu bile göremiyordu penceresinden bakarken.

Nasıl bu kadar güzel olabiliyorsun!

Her bir ayrıntıyı incelemeye devam etti bacaklarında bir kuyruğun dolaştığını hissedene kadar. Duman, ayaklarının dibinde sürtünmeye başlamış, sahibine kendi dilinde günaydın demişti. Öykü, Duman'ı tutup kaldırdı, "Bak, her yer bembeyaz, nihayet yağdı. Dışarıda olmadığın için çok şanslısın zilli" diye fısıldadı kulağına, bir öpücük kondurmayı ihmal etmeyerek.

Öykü, kahve suyunu koymak için mutfağa yöneldiğinde Duman arka ayakları üzerine oturup, daralmış gözbebekleriyle bulanık bir görüntüye bakmaya devam etti uzun süre. Her sabah burnuna gelen kahvenin kokusunu duyana kadar orada kalacaktı, karnını doyurmak için beklemesi gereken süre bu kadardı çünkü.

Öykü, kahvesinden ilk yudumu alır almaz mail kutusunu açtı ve tüm şirkete öğleden önce gelmeyeceğini duyurdu. Oysa bugün yöneticilerin hararetli sürecek toplantıları vardı. Çok erken saatte başlayıp tüm departmanlarla birlikte ayrı ayrı görüşmeler yapılacaktı akşam saatlerine kadar, önceki ay olduğu gibi yine bir günde bitmeyeceği de kesindi bu görüşmelerin.

Size kolay gelsin...

Bu karlı sabahın tadını doya doya çıkarana kadar Öykü'nün evden dışarı çıkmaya niyeti yoktu. Çalıştığı şirkette bunu yapabilecek tek kişi oydu ve bu özgürlüğünü, iki saatini evde geçirerek sonuna kadar yaşayacaktı. İşini en iyi şekilde yapanların, maaş çekleriyle satın alınamayacak lüksleri elbette olacaktı.

Öykü, birkaç bilgilendirme mesajı sonrası dizlerini kırıp, ayaklarını iki büklüm çekerek koltuğunda en rahat pozisyonunu aldı. Pencerenin hemen

Telegram: @cinciva

kenarında enfes kahve kokusunu içine çekti manzaraya bakarken.

Duman ise kahvaltısını bitirmiş, ayaklarını başına sürterek rutin temizliğine başlamıştı. Yerden tavana kadar uzanan pencerenin diğer ucunda sahibine eşlik ederken, bulanık beyaz manzaraya olan ilgisini çoktan kaybetmişti.

Telegram: @cinciva

6

“Bir insan gerçekten kendisi için en iyisinin ne olduğunun nasıl farkına varabilir?” Bahar sesli düşünüyordu artık. “Yani bu bilinç tam olarak ne zaman gerçekleşir?”

“Tam olarak bir zaman aralığı söyleyemeyiz” dedi Mustafa. Bahar’ın önyargılarından biraz daha kurtulmuş olmasını memnuniyetle karşıladı. “Ancak şunu biliyorum ki, hayatın büyük bir bölümünü yaşadıktan sonra gerçekten ne istediğimizi anlayabiliyoruz. Ne yazık ki bunu anladıktan sonra da o hayat geçip gitmiş oluyor ve bu konuda yapabilecek bir şey kalmıyor. Aslında olaya ne zaman diye bakma. Ne kadar erken fark edersek o kadar iyi olur mu olmaz mı bunu düşün.”

Bahar, Mustafa’yı dinlediğine onu ikna etmek için onaylatma ihtiyacı duydu. “Yani bir çocuk kendini tam olarak gerçekleştirebilirse, bir birey olabilirse, geleceğini en doğru şekilde planlayabilir ve gerçekten ne istediğine hayata atılmadan karar vermiş olur. Bu ne kadar erken olursa o kadar iyidir.”

Daha çok şey öğrenebilmek için yeteneklerini kullanmaktan çekinmiyordu.

“Aynen öyle” dedi Mustafa üstüne basa basa. “Çocuğun için isteyebileceğin bundan daha güzel bir şey var mı bu hayatta? Ne istediğini bilmeyen bir kişinin önüne dünyaları koysan da başarılı ve mutlu olma şansı asla yoktur.”

Mustafa, beklemediği kadar güzel bir karşılık almıştı

Bahar’dan. Daha fazlasını anlatmaya değer bir kişi vardı masanın diğer tarafında, buna emindi. Mesele dinlemesini bilmekti, anlamak için dolu bardağı biraz olsun boşaltabilmek gerekiyordu. Çünkü insanlar bir bardak gibiydi ona göre, herkes her şeyi o kadar çok biliyordu ki, o bardak ağzına kadar dolu oluyordu ve dünyanın en güzel damlasına bile yer kalmıyordu çoğu zaman.

Mustafa, karşısında ağzına kadar dolu bardaklar varken dünyanın en sessiz adamı olurdu. Bilmek hastalığını atlatamayan her kişi, taşıdığı bu ağırlıkla

Telegram: @cinciva

mesafe kat edemezdi çünkü. Mustafa, konuşmaya devam ederken her zamankinden daha da istekli görünüyordu artık.

“Çocuğum ne isterse o olsun, yeter ki mutlu olsun demek ezberlenmiş bir söylemden başka bir şey değildir. Kolaycılıktır, amatörlüktür, geçiştirmektir. Kendini iyi bir anne baba sanmanın, rahatlamanın ucuz bir yoludur. Senin görevin çocuğunun ne istediğine karar verebilmesini sağlayacak ortamları oluşturmaktır ve bu ortamlarda en doğru şekilde hareket edebilmektir. Ne istediğine en doğru şekilde karar vermesi için hazır olmasını sağlamaktır. Annelik, çocuğunu hayata hazırlamak değildir. Onun hayata hazır olmasını sağlamaktır.

Ne istediğini bilmeyen, tam anlamıyla bir birey olamamış çocuğun gelecekte hangi mesleği yaparsa yapsın mutlu olma şansı yok, başarılı olma şansı da yok. Mutlu ve başarılıyım dedikten yıllar sonra asıl başarı ve mutluğu acıyla tecrübe edecektir, çok geç kaldığını da anlayarak.

Bunlar şanslı olanlar aslında. Asıl şanssızlar bunu hiç anlamayacak olanlar. Sahip olduğu mutluluğu ve başarıyı gerçek sananlar... Daha ötesini hiç yaşayamayacak olanlar... İşte onlar, asla var olmayanlar.”

Mustafa, bir an durdu ve büyük etki bırakan sorusundan önce yine dosdoğru gözlerine baktı Bahar’ın.

“Çocuğun var olacak mı Bahar? Sence tam olarak kendisi olamadan var olabilir mi? Kendisi olmasına izin

vermediğin çocuğunun bu dünyada var olma şansı mı?”

Bahar, insan psikolojisi üzerine alınabilecek en iyi eğitimi almıştı ancak Mustafa’nın soru sorarak gerçekleri ortaya koyma becerisine baktıkça ona olan hayranlığı giderek artıyordu.

“Alper...” dedi Mustafa doğru anın geldiğine inanarak Kırmızı kapaklı dosyanın ilk sayfasında, sol köşeye iliştirilmiş bir fotoğrafa bakarak gülümsüyordu. “Var olmasına izin verilen bu çocuğun hikâyesi çok hoşuna gidecek.”

İlk sayfayı çevirdi, Alper’le ilgili aldığı notlara göz gezdirirken, bakışlarında Bahar’ın daha önce hiç görmediği bir şeyler vardı. Yüzüne

Telegram: @cinciva

bakıp merakını gidermeye çalışırken emin olduğu, tam karşısındaki bu adam, artık o odanın içinde değildi. Yeniden konuşmaya başladığında dudağından dökülenler sanki geçmişten, çok derinlerden geliyordu artık.

“Başkalarının gözlerine çektiği perdeyi arala Bahar... Gerekirse annelik diye bildiğin her şeyi bir kenara bırak şimdi. Onun geleceğini görmeye çalışmadan asla iyi bir anne olamazsın ve bir anne olarak çocuğuna olan gerçek sevginin ilk şartının, ona olan tüm hislerini terbiye etmekten geçtiğini anlayacaksın.”

Telegram: @cinciva

7

Keops piramidinin nerdeyse en üst noktasına kadar tırmanmış olan Alper, matarasındaki son suyu da bir dikişte bitiriverdi. Kırık taş bloklar arasında sağlam duran bir tanesine oturmuş, hemen karşısındaki Giza'nın ardından batan güneşi seyre dalmıştı. Bu kadar yüksekten medeniyetin izleri hemen hemen hiç görünmüyordu. Görünen kısımlara ise sırtını dönüp, en uygun açıyla oturmayı ihmal etmemişti.

Güneşin kaybolmaya yüz tutmuş ışıkları normalde beyaz olan kumdan örtüyü altın rengine çevirmişti şimdi. Tarih ayaklarının altına tüm güzelliğiyle serilmişti. Ancak bu güzelliği bile gölgelemek isteyen bir bakış vardı Alper'in gözlerinde.

Ayak bastığı çoğu yerde, bir şekilde kendiyle baş başa kalıp zaman yolculuğu yapardı, geçmişinde ürkütücü bir terk edilmiş sokaktan ona kalan bir mirastı bu. Her gittiği yer için bir çözüm bulmayı başarıyordu, kendi zamanından uzak kalabilmek için bu sefer tırmanması gerekmişti. Görülmeyecek kadar küçülmüştü artık kendi zamanının ayrıntıları. Ve bu sessizlik, her şeyi daha da kolaylaştırıyordu onun için. Bu yükseklikte kulaklarının içinde uğuldayan rüzgâr, içine bıraktığı ürpertiyle hep tetikte tutuyordu duyularını.

Ne bir telefon ne de fotoğraf makinesi... Asla! Ne taşıdı, ne kullandı. O, dünyayı *gezip görmek* istemedi çünkü. Sanki gittiği yerde doğup büyümüşçesine *yaşamak* istedi.

Yaşayanları hissetmek istedi, artık görünmeyen izleri hayalinde canlandırmak istedi, kimlerin o yoldan geçip gittiğini düşünerek adımlamak istedi, bir zamanlar köşelerde yankılanmış sesleri duymak istedi.

Yüzü olmayan suretler adımını attığı her yerde eşlik etti ona. Dünyadan göçüp gitmiş, isimleri artık hiç anılmayan suretler...

Alper'in hayaletleriydi onlar.

Telegram: @cinciva

Roma'nın, hiçbir turistin uğramadığı tarihi bir mahallesinde bir hafta taş duvarlı bir evde kaldı. Yaşamak, o evin karşısındaki marketten alışveriş yapabilmekti çünkü. Kaldığı süre boyunca çevresindeki insanlar, yapacağı keşiflerine yardımcı oldu ister istemez. Böylelikle İtalya'nın kırsal kesimlerinde dünyanın en güzel pizzasını yiyebildi. Ne Kolezyum'a uğradı ne de Navona Meydanı'nda bir tur attı.

Bardağını doldururken ona eşlik eden, tarihten fırlamış gibi duran fıçılar, görüntünün de bir tadı olduğuna yeniden ikna etti onu. Böylelikle Fransa'nın asırlık bağlarında işçi gibi çalışıp en güzel şarabı damaklarında ölümsüzleştirmeyi başardı bazı akşamlarda.

Eyfel Kulesi veya Louvre Müzesi'ni arkasına alan öz-çekimlerde en güzel gülümsemelerini ölümsüzleştirmedi hiçbir zaman.

New York'a gitmedi Alper. Amerika'nın kıvrımsız, sonsuza kadar süren yollarında araba sürdü; geceleri filmlerden gördüğü yol üstü lokantalarının buğulu cam kenarlarında yemek yiyebilmek için. Her zaman yemeğine eşlik eden bir elmalı turtayla... Yüzünde yorgun ve bezmiş bir ifade taşıyan, saçına özensiz bir topuz yapmış garsondan biraz daha kahve ister misiniz sorusunu duymak için zamanı kare kare yavaşlattı gözlerinde.

Uğradığı her kasaba sanki henüz keşfedilmemiş bir yer gibiydi. Hiçbiri birbirine benzemeyen hayatlar, birçok gizem dolu hikâyeyi kuytu köşelerinde saklıyordu, bir iki tanesini öğrenecek kadar da yaver gitmişti şansı.

Alper, futbolu İngiliz mabetlerinde binlerce taraftarla izlemedi. Siyah ale birası eşliğinde İngiltere'nin kıyıda köşede kalmış publarında bir avuç holigan taraftarla gol sevinçleri yaşadı. Yüzlerce yıldır üzerlerine sinmiş, çok derinlerden kulağına gelen aksanlar, bir sanat salonunda yankılanan dünyanın en önemli senfonilerden daha cazip geliyordu ona.

Hiçbir şey yapmasa da gittiği her yerde oraya özgü kahveyi içmek bile yetiyordu onun için. Her lezzet o ülkeyi yaşamak gibiydi. Alper'in bunu anlaması, kendi ülkesinde o lezzettin zirvesini yaşamasından sonra mümkün olmuştu. Mükemmel kıvamdaki tereyağının üzerine sürülmüş salça eşliğindeki bir dilim ev ekmeği, dünyayı nasıl gezmesi gerektiğini anlamasını sağlamıştı çocukluğunda. Geleceğinde damağında

Telegram: @cinciva

ölümsüzleşecek tatlar için bir sokağın sonuna kadar yürümesi gerekmişti sadece.

Bu yüzden ruhunu besleyecek tatların keşfi de çok zor olmadı Alper için. Nepal'den South Col rotasını takip ederek Himalayalar'ın en yüksek noktasına tırmandığı zaman, rehberinden kısa bir süre onu yalnız bırakmasını istemişti. Everest'in en yüksek noktasına yakın oksijen maskesini çıkarıp eşsiz manzaraya bakmak yerine başını yukarı kaldırmıştı.

Korkunç bir gerçek işte o an geleceğini sonsuza kadar değiştirdi. Yükseklik nedeniyle uzay ile arasında bulunan gökyüzünü maviye dönüştürecek kadar atmosfer yoktu. Güneş en tepedeyken, gündüzün tam ortasında bu karanlık gökyüzü, nefes almakta zorlandığı bir iki dakikada hiç kimsenin, hiçbir şeyin dokunamadığı bir yerlere dokunmuştu yüreğinde. İnerken fotoğraf karelerini süsleyen bulutlara ise sadece göz atıp geçti, herkesin baktığı yerde değildi onun cevapları.

Alper, şimdi Keops'un tırmanışı yasaklanmış yerlerinde oturup dinlenirken cebinden dünya haritasını çıkardı. En son işaretlediği Nepal-Çin sınırına, o karanlık gökyüzüne şahit olduğu yere, o ölümsüz anı hatırlamaya çalışarak bir kez daha baktı.

Bitti dedi içinden. *Bu kadar...*

Yeni işine başlamadan bir hafta önce güneş, Giza'nın arkasından kaybolduğu o anda dünya turunun kesin olarak sona erdiğine karar verdi. Sırtını kırılmış bir taş bloğa yaslayarak gözlerini kapadı, dudaklarını hafifçe oynatarak içinden geçenleri bu sefer fısıltıyla tekrarladı.

"Bitti..."

Ve dönüş yolculuğunun ilk adımını atarak aşağıya inmeye başladı yavaşça. Keops piramidinin en üstüne tırmanmaya gerek duymadı. Çünkü bu dünyada kendi piramidinin zirvesinden daha güzel bir yer olamazdı.

Telegram: @cinciva

8

“Soy ismi ne?”

Bahar’ın yüzündeki hafif gülümseme bir hayranlık ifadesiydi.

“Söyleyemem, gizli bilgi” diye cevapladı Mustafa şakayla karışık. “Sadece sen onu Alper olarak bil. Gittiği okulları veya doğduğu şehri bile söylemeyeceğim, izin almadan bu bilgileri seninle bile paylaşmam doğru olmaz. Zaten bunlara gerek yok, dikkat etmen gereken önemli ayrıntılar bunlar değil.”

“Hayır, sadece takip etmek istemiştim, meraklandım” dedi Bahar dudağını bükerek. “Hayran kalmadım desem yalan olur.”

“Sosyal medya hesaplarına girsen de yaptıkları ve gezip gördükleri hakkında tek bir fotoğraf göremezsin.”

Bahar şaşırmıştı. “Neden peki?” diye sordu, bunu yapmak herkes için bir zorunlulukmuş gibi.

“Çünkü gerçekten bakabilmek, duyabilmek, hissedebilmek için bu gerekli, onun yalancısıyım. Gezeyim, fotoğraf çekeyim, paylaşayım dersen amacın sadece bu olur ve sen sadece *gezmiş* olursun. Herkes bilsin diye... Başkaları için yaşarsın, başkaları bilmeden o geçici mutluluğa sahip olamayacağını sanırsın.

Bu sen olmak değil, başkaları olmaktır. Anı kaçırmaktır, kendine odaklanamamaktır, yüzeyde kalmaktır. Hayatın hiçbir alanı bundan farklı değil aslında. Alper var olmayı başarabilmiş bir çocuk, annesi sağ olsun. Dünyayı gezmek bile onda farklı bir değişim yaratabilmişti bu sayede.

Gerçek sen ile hayat arasındaki kendi çektiğin perde kalkınca, ne yaşarsan yaşa en güzel şekilde etki ediyor sana. İş hayatından özel hayatına kadar yaşam, herkesin içinde bulunduğu bir seyirlik... Görebilmek, duyabilmek, hissedebilmek yani gerçekten yaşayabilmek, var olabilenlerin ayrıcalığıdır. Var olan birinin özgün bakış açısının yaşam kalitesini nasıl artırdığını

Telegram: @cinciva

göstermek için bahsettim onun dünya turundan, dışardan hiçbir şekilde göremezsin bunları.”

“Sanırım ailesi çok zengin. Böyle uzun bir dünya turu için çok para gerekiyor” diyerek geçiştirmeye çalıştı Bahar, kesinlikle emin olduğuna inandığı bir tespit yapmıştı, ses tonuna yansıyan buydu.

“Sana göre öyle tabii ki” dedi Mustafa, o an yaşadığı hayal kırıklığını belli etmedi. “Bunu yapabilmek için zengin bir aileye sahip olmanın gerektiğini düşünmen çok normal. Alper’in yaptıklarını yapamayanlar param yok, zamanım yok, şu yok bu yok diyerek bahaneleri sıralayıp geçip gidecekler bu hayattan.

Var olmamak işte böyle bir şey. Var olmasına izin vermediğin çocuğun, tüm hayatını bu bahanelerle geçirip gidebilir. İşin kötü tarafı hangi mesleği yaparsa yapsın, ne kadar para kazanırsa kazansın bu değişmeyecek. Burada mesele dünyayı gezmek değil. Sen cebinde dünyanın parasını taşısan da ‘var olamamış’ biri olarak bahçendeki güzelliği bile göremeyebilirsin.”

Mustafa, küfür olmayan ama küfür kadar etkili acımasız sözlerini arada bir Bahar’ın suratına çarpmaktan çekinmiyordu. Bahar bunu iliklerine kadar hissetti, bir anlık gafletle Mustafa’yı geçiştirmenin küçük bir bedeliydi bu.

“Alper’in annesi ve babası bir devlet kurumunda memurlar. Alper uzun okul hayatında bu dünya turu için yedi sene boyunca para biriktirdi, bu bilince çok erken yaşta erişmişti çünkü. Birilerinden bir şey bekleyen bir çocuk olmadı hiçbir zaman, çok uzak sanılan geleceğini kendi elleriyle inşa etti.

Sabırla, yavaş yavaş...

Birileri bunu onun yerine yapmadı, başka bir neden arama. Kendisi için en güzel geleceği yine kendisinden başkası öngöremezdi.

Çocuklarına kontrolsüz sevgi gösteren pek fedakâr ve cefakâr annelerimiz bunu anlayamaz ne yazık ki. Onlar öyle severler ki, çocukları sadece kâğıt üstünde vardır, fotoğraflarda parlatılmaya çalışılan oyuncaklardır onlar. Bu çocuklar başkaları için yaşayacaklardır, başkaları bilsin ve görsün diye. Kendilerinin birebir yansımasıdır çocukları.”

Telegram: @cinciva

Bahar, Mustafa'nın son söylediklerini yazmak için büyük bir istek duydu. Ve asla öyle bir anne olmamak için her türlü yemini etmeye razıydı o an.

"Alper, üniversite hayatı boyunca hem okudu hem de bölümüyle ilgili işler yaparak okul hayatı dışında para kazanmasını bildi. Ortaokula, liseye giderken yaptığı gibi... Yüksek lisans ve doktorasını tamamladıktan sonra davetle gittiği Amerika'da bir yazılım şirketinde çalışıyor şimdi.

Kabul etmesinin sebebi de bu şirketin NASA ile ortak bir proje yürütmesi. Bazı uzay araçlarının rotasını hesaplayacak bir program geliştirecek yan proje olarak. Bir de 'Kara Delik'in fotoğrafını çekmek isteyen bir ekibe dahil oldu, bu kadarını biliyorum. Alper'in hayallerinin ötesinde bir şey bu...

Emin ol Alper kendini gerçekleştirmeyi başarabilmiş bir çocuk. Asla unutmaman gereken, ailesinin bunun olmasına izin vermesidir."

Çocuğu için en doğrusunu yapmaya kararlı bir anne olarak Bahar'ın neredeyse ağzının suyu akıyordu Mustafa'yı dinledikçe.

Peki, ama nasıl?

"Aslında Alper'in hayatında kritik noktalar var, geleceğini etkileyen dönüm noktaları... Bir tanesini lisede yaşadı, anlattığına göre bu an onun için çok önemli bir yol ayrımı olmuş."

Mustafa, önündeki notlara baktı. "Liseye giderken kötü bir sınıftaymış Alper. Bulunduğu ortamı yüzü ekşiyerek anlatmıştı."

Alper'i dinlerken satır satır yazdığı notları sırasıyla okumaya başladı, hepsinin başında bir yıldız vardı. *'"Daha çok çalışabilmek, işbirliği yapabileceği arkadaşlara sahip olmak, öğretmenlerini daha dikkatli dinleyebilmek, boş anlarında daha çok okuyabilmek'* için başka bir sınıfta olması gerektiğini düşünmüş.

Sınıfını değiştirmeye karar veriyor, bunun için de ilk yaptığı şey gözlem. Farklı sınıflardaki bazı öğrencilerle iletişime geçiyor, onlardan sınıflarıyla ilgili bilgi almaya başlıyor. Sonrasında sıra öğretmenlere geliyor ve onlara da derdini en uygun şekilde anlatmanın bir yolunu buluyor."

Mustafa, başında iki yıldız olan notu altını çizerek okudu.

Telegram: @cinciva

“Öğretmenleri, onun konuşmalarından, üslubundan çok etkilenmişler bu arada.

Alper, gitmek istediği sınıfın hangisi olduğuna kendisi değil, öğretmenlerinin karar vermesi gerektiğini anlıyor kısa sürede, en sağlıklı olanın bu olduğu kesin. Gerisini de öğretmenleri hallediyor ve Alper’in yapması gereken ne varsa kendileri yapıyorlar. İdareyle konuşuyorlar, Alper de kendisi için en uygun sınıfa gidiyor. Hem en uygun sınıf ortamına kavuşuyor hem de öğretmenlerinin dikkatini çekmiş oluyor.

Yani oluyor da oluyor... Olması gerekenler doğru hamlelerle birbirini tetiklemekte. Hayatın formülünü herkes kendi özgün çözüm yöntemleriyle keşfeder, keşfetmelerine izin verilirse tabii ki... *Geleceğindeki dönüm* noktalarından biri olarak bunu görmesini *kesinlikle anlayabiliyorum.”*

Mustafa, *kırmızı dosyayı* aldığı raftaki çerçeveli bir fotoğrafa bakıp, “Hayat, sen planlar yaparken başına *gelenlerdir” dedi* gülümseyerek. John Lennon’ın, yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin ardındaki bakışları ifadesizdi.

“Ama başımıza gelenleri kontrol edebiliriz. Bu kontrol ise, başımıza gelenlerin başarı ve mutluluğumuzu asla etkilememesidir, etkilemesine izin vermemektir.”

Bahar, başını belli belirsiz sağa sola sallarken düşünüyordu. “iyi de bunun annesiyle ne alakası var?” diye sordu. Kırmızı dosyaya doğru bakarken anlamadığına dair keskin bir ifade yüzüne yerleşmişti.

Mustafa gülümsedi, cevap vermedi. Bahar, bu sessizlik karşısında bakışlarını Mustafa’ya çevirerek kendi sorusuna cevaplar aradı. “Annesi okul idaresiyle konuşmuş olmalı ya da derdini anlattığında, annesi Alper’e bunu yapmasını mı söyledi?”

Mustafa, hâlâ gülümsüyordu. Bahar’a gerçeğe ne kadar uzak olduğunu bundan daha güzel şekilde belli edemezdi çünkü.

“Annesinin bu olanlardan haberi bile yok. Annesi Alper’i öyle güzel sevdi ki bundan haberi olmadı.”

Haberi olmadı ve bu bir sevgi göstergesi öyle mi? Ne alakası var!

Bahar, içinden geçenleri söylememek için kendini zor tutuyordu.

Telegram: @cinciva

“Ama mesele Alper’in ortada bir sorun olduğunu görebilmesi ve bunun için bir çözüm arayışına girmesiydi, buraya odaklan. Hiçbir bahane üretmeden, kabullenmeden, kaderine razı gelmeden... işte biz buna ‘Var Olmak’ diyoruz. ‘Birey Olmak’ diyoruz. ‘Kendini Gerçekleştirmeye Giden Yol’ diyoruz.

Sorman gereken soru şu: Böyle bir donanıma nasıl sahip olunur? Benden duydukların sonuca değil sürece işaret eder. Öyle ki aradığın sonucu sürecin en başında bulabilirsin belki de.”

Bahar’ın aklı karışmıştı, Mustafa’nın, bazı anlarda kafa karışıklığının olması için isteyerek çaba gösterdiği kesindi. Tek taraflı ya da karşılıklı her konuşmanın anlaşılabilmesi için herkesin bir anahtarı olması gerektiğine inanıyordu. Bu anahtar kişiye özgüydü ve sadece kendi oluşturabilirdi. Aksi olsa anlaşılmak bu kadar zor olmazdı bazıları için. Dinleyen, kendi anahtarıyla ona sunulan kutuyu açabileceği gibi, kutuyu verenin de çözümü kolayaştırması gerekebiliyordu bazen. Bunun için de gereğini yapmaktan çekinmedi Mustafa.

“Tohum olarak toprağa düşüp filizlenmiş bir ağacın rüzgâra olan direncini, köklerinin kendi yolunu bulmasını dinliyorsun benden şu an, fazlasını değil.
“

Bahar, aklında bir ağacı canlandırırken anahtar ve delik yan yana geldi o an. Bir eli karnında, Mustafa’nın ağzından çıkan kelimeleri hevesini kontrol etmeye çalışarak beklemeye başladı. Bakışları, arada bir Mustafa’nın dudaklarını hadi konuş dercesine takip ediyordu.

“Alper’in böyle bir çocuk olması, ilkokul 1. sınıfa başladığı ilk ayda yaşadıkları sebebiyledir. Annesi, Alper’in geleceğini o yedi yaşındayken olabilecek en güzel şekilde değiştirdi. En doğrusunu yaparak... Olması gerekene izin vererek...

“Ne oldu? Ne yaptı?” diyerek ardı ardına sordu Bahar.

Mustafa, gözlüklerini çıkarıp masaya koydu. “Sana bir soru sorayım.” Yeniden bakışlarını Bahar’ın karnına çevirdi. “Çocuğun ilkokula başladı. Gözlük kullanıyor, görme problemi yaşadığını biliyorsun. Bir gün eve geldi ve sana, ‘Anne ben en arkada oturuyorum, tahtada yazılanları göremiyorum’ dedi. Ne yaparsın?”

Telegram: @cinciva

Bahar, başını diğer tarafa çevirip düşünmeye başladı. Mustafa'ya yeniden baktığında aklından geçen cevabı söylememesi gerektiğini biliyordu. Çünkü her annenin aklından geçenleri Baharda da gördüğünü belli eden bir ifade vardı Mustafa'nın yüzünde, belli ki bu anın tadını çıkarıyordu.

Gözlüğünün camlarını silmeye başladı ve sorusuna bir cevap beklemediğini belli etti.

"Yıllarca, her bir yana yavaş yavaş kök salmış, sıcak ve soğuk demeden tüm rüzgârlara göğüs gererek olabileceği en heybetli hale dönüşmüş bu ağacın gövdesine yaslan şimdi. Gözlerini kapat ve gölgesinde o ağaçtan önüne düşen meyveyi yiyerek çocuğun için en güzel geleceği hayal et."

Mustafa, Baharın şaşkın bakışları kendisine yönelmişken, içinden geçenleri dudağının kenarına sıkışmış bir gülümsemeyle kendine sakladı.

Gerçeğin büyük çölüne hoş geldin...

Telegram: @cinciva

9

Okula başladığı günden bu yana öğretmeni tarafından sınıfın en arkasındaki pencere kenarına oturtulan Alper, bugün sırasında yalnız başınaydı. Dün ve ondan önceki günlerde olduğu gibi...

Bir haftadır okula gelmeyen sıra arkadaşı Sinan büyük ihtimalle hastaydı, en son görüştüklerinde sürekli öksürmüştü zavallı çocuk. Ertesi gün de ne yazık ki Alper'in aklında hiç olmayan bir olasılık gerçeğe dönüşmüştü. Öğretmeninin siyah ve kırmızı kalemlerle tahtaya yazdığı bulanık cümlelerin ne olduğunu sorabileceği hiç kimse yoktu artık yanında.

Neden hâlâ iyileşmedi ki diye düşünerek çaresizce baktı boş sıraya. *Yarın gelse çok iyi olur!*

Oysa Alper için bu zamana kadar oturduğu yerden tahtayı görememek hiç sorun olmamıştı, geç de olsa arkadaşının defterine bakıp yazılması gerekenleri öğrenebiliyordu bir şekilde. Ama günlerdir boş defter yaprakları sebebiyle yeteri kadar dikkat çekmişti ve öğretmeninden duyduğu sitem dolu sözleri başı önünde karşılamak da hayatının en sıradan rutinlerinden biri olmaya başlamıştı.

Bir şeyler yapılmalıydı, şimdi mecburen arada bir ayağa kalkıp önünde oturan iki arkadaşının defterlerine bakmak için çabalıyordu büyük bir gayretle. Ancak hemen önündeki iki kız, sanki çalınacakmış edasıyla defterlerinin üzerine kapanmışlardı.

Hiçbir şey göremiyordu Alper.

Ela...

Evet, tahtada "Ela" yazdığı kesindi ama devamını okuyabilmesi imkânsızdı.

Ela bir şey alıyor ama ne!

Vakit iyice azalmıştı, çizgili bembeyaz sayfanın üzerinde koskocaman bir "Ela" yazısından başka bir şey yoktu. Alper, ilkokula başlayalı neredeyse bir ay geçtikten sonra en kötü günlerinden birini yaşadığına artık emin

Telegram: @cinciva

oldu o an. Okul, kim ne derse desin ona göre değildi, gözleri iyi gören gözlüksüz çocuklar okula gitmeli, o ise evinde oturmalıydı. Büyükler ne derse o oluyordu elbet ama her şeyi bilen büyükler de arada bir yanılabiliyordu demek ki.

Pencereden okul bahçesine bakıp ait olmadığı bir yerde, evine ve uzay maketlerine döneceği anı bekleyerek bu mecburiyete alışmaya çalıştı Alper. Sonuçta kimsenin bu durumdan şikâyetçi olduğu da yoktu.

Ta ki Alper'in "durumu" öğretmeni tarafından şiddetli bir şekilde dile getirilene kadar...

Bir akşam yemeği esnasında annesi, Alper'in tabağım bitirmesine yakın "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu.

Eyvah...

"İyi gidiyor" diye cevapladı Alper. Her zamanki gibi pek konuşmaya niyeti yoktu, yine de kendince uzun bir cümle kurmuştu yenmeyi bekleyen tatlıyı göz ucuyla süzerken.

"Öğretmenin pek iyi gitmediğini söyledi."

Acaba iki tabak yiyebilir miyim ki?

Annesi tatlıyı Alper'in önüne koydu.

"Her şey yolunda mı?"

Değil galiba ama tatlı çok güzel görünüyor...

Alper'in dikkatini kendisine vermeyeceğini anlayan Rukiye Hanım, çayını tazeleyip oturma odasına doğru yöneldi ve "Tatlını bitirince oturma odasında bekliyorum seni" diye seslendi gözden kaybolmadan önce.

Alper'in kaşığı tutan eli havada, ağzı da açık kalmıştı.

Bu ses tonunu iyi tanıyordu, yine de son kaşığına tatlının tadını çıkarmayı ihmal etmedi. *Ah şu büyükler... Umarım uzun süre büyümem...*

Annesinin tam karşısına oturduğunda ikisi de konuşmadılar bir süre. Rukiye Hanım, Alper'in kendini ifade etmesi için çaresizce bekledi, karşısında

Telegram: @cinciva

birçok şeyi kabullenmiş bir çocuk olduğunu bilmiyordu, uygun bir giriş cümlesi bulana kadar uzun süre beklemeye devam etti.

“Öğretmenin hiçbir şey yazamadığını, okuyamadığanı söyledi. Parmak bile kaldırmıyormuşsun, hiç konuşmuyormuşsun.”

O kadar susun diyor bize, bunu niye sorun etmiş ki?

“Senin için bayağı endişeliydi.”

Alper, kurtuluşunun olmadığını anladığında yine aklına harika bir çözüm geldi, tabii ki kendine göre harika bir çözümdü bu... Büyüklerin işine karışmamalıydı, onları birbirleriyle baş başa bırakmalıydı her zaman yaptığı gibi.

“Beni en arkaya oturttu, oradan tahtayı göremiyorum, öğretmenin ne yazdığını okuyamıyorum, gözlüklü olduğum için bunu anlaması lazım. Sonra da tahtadakileri yazmamı, okumamı istiyor.”

Benim hiçbir suçum yok...

Alper içinden, “Tamamdır” diye bir sevinç çığlığı attı, elbette yüzündeki üzgün ifadeyi hiç bozmadan... Konu kapanmıştı ve nihayet televizyon izleme zamanı gelmişti. Artık annesi öğretmeniyle konuşup birlikte bu sorunun üstesinden gelirlerdi, ne de olsa büyükler bunun için vardı.

“Demek bu yüzden...” dedi Rukiye Hanım yüzünde ciddi bir ifadeyle, anladım der gibi başını salladı bir süre. Alper’in hiç beklemediği o soruyu sorarken acele etmedi.

“Peki, tahtayı göremiyorsan bunu niye öğretmenine söylemiyorsun?”

Alper, annesinin yüzüne şaşkınlıkla baktı.

“Ben mi?”

“Evet, sen. Böyle bir sorun yüzünden neden bunları yaşıyorsun ki? Git konuş öğretmeninle, anlat yaşadığın sorunu. Tahtayı göremiyorsan okuyamazsın, yazamazsın, herkesten geri kalırsın. İstediğin bu mu?’

Alper’in istediği bu değildi. Ancak neden kendisinin öğretmeniyle konuşması gerektiğini anlayamıyordu.

Telegram: @cinciva

Ben çocuğum ya!

“Böyle bir sıkıntı yaşıyorsan bu sorunu çözmen gerekiyor. Öğretmenin bu sorunu yaşadığını bilmeyebilir. Birçok arkadaşın var sınıfta, gözünden kaçmıştır belki. Okumak, yazmak, başarılı olmak istemiyor musun?”

“İstiyorum tabii ki.”

Alper’in ezberinin bozulduğu kesindi.

“O zaman git öğretmenine anlat, birlikte çözün bu sorunu. Seni öne oturtur ve sorunun çözülmüş olur belki.”

Sen niye gidip konuşmuyorsun ki?

İçinden kendine göre çok haklı bir soru sordu Alper. Şaşkınlıkla annesinin yüzüne bakmaya devam ediyordu. Rukiye Hanım ise Alper’in aklından geçenleri anlamıştı bile.

“Senin sınıfın, senin hayatın... Eğer istediğini yapmana engel bir şey varsa bu engeli ortadan kaldırmaksın. Bana anlatabilirsin her zaman, konuşabiliriz, birlikte çözümler de arayabiliriz. Ancak yapılması gerekeni sen yapmalısın.

Sınıfa gelmemi veya öğretmeninle konuşmamı beklemiyorsun herhalde?”

Aslında bekliyorum!

Alper’in beklentileri ne yazık ki boşa çıktı ve ertesi sabah okula gidene kadar kafasında bir plan yapmak zorunda kalmıştı. Uygun bir anda parmak kaldırıp sorununu dile getirecekti. Ancak zil çalıp ders başladığında bu çözümün doğru olmadığını da hemen anladı, en iyisi öğretmeninin yanına gidip yüz yüze konuşmaktı.

Öğretmen, tahtaya bir şeyler yazmaya başladığında planını devreye soktu, ağır adımlarla öğretmenine yaklaştı. “Öğretmenim, bir şey söyleyebilir miyim?” diyerek büyük bir özgüvenle izin istedi.

Öğretmeni ona bakmadı, tahtaya yazdıklarıyla çok meşgul gözüküyordu. Öğrencisinin onu rahatsız ettiğine şüphe yoktu ve Alper hiç beklemediği bir cevap aldı öğretmeninden.

Telegram: @cinciva

“Görmüyor musun, meşgulüm. Git yerine otur!”

Alper’in yapabileceği pek bir şey yoktu artık, büyüklerin dedikleri yapılmalıydı. O günün akşamında televizyonda en sevdiği çizgi filmini izlerken annesine de aynı şeyi söyledi.

“Konuşacaktım ama beni dinlemedi.”

“Vaz mı geçeceksin, bu kadar mı?” diye sordu Rukiye Hanım.

Evet, bu kadar... Daha ne yapabilirim ki!

“Sen konuşursan seni dinler. Beni dinlemiyor” dedi Alper televizyondan gözlerini ayırmayarak. Yüzünde dördüncü kez dinamit patlayan tavşana yine katıla katıla güldü.

“Ben konuşamam” diyerek başını iki yana salladı Rukiye Hanım. “Zamanlaman yanlıştı belki. Böyle kolay vazgeçmemelisin, eminim ona bu sorununu anlatmanın bir yolunu bulacaksın.”

Rukiye Hanım, oğlunu televizyonla baş başa bırakıp mutfağa doğru yönelirken son sözünü, yine odadan çıkmadan hemen önce, Alper için gayet tanıdık bir ses tonuyla söyledi.

“Bence sadece bahane üretiyorsun.”

Alper, annesinin ardından bakakaldı.

Annem, her gün sınıfa gelen Sahranın annesi kadar sevse ya beni!

Tavşanın yüzünde bir dinamit daha patladı ama Alper bu sefer gülmedi.

Telegram: @cinciva

10

“Derslerinden geri kalacak ama?”

Bahar, fırsatını bulduğu anda araya girerek nihayet kafasını kurcalayan soruyu sordu.

“Herkes okuma yazma öğrenir” dedi Mustafa. “Öğrenmeyen mi var? Bunun bir insan hayatında fark yarattığım görmedim. Çevrendeki bütün insanlara bak, hepsi okuma yazma biliyor mu? Evet, biliyor... En kötü örneklere bak ve tekrar tekrar sor bunu kendine, önemli olanın ne olduğunu anlamana yardımcı olur belki.”

Bahar, bir merdivenin hemen önündeydi, öylece bekliyordu. Mustafa, Bahar’ın basamakları tırmanmasına yardım etmeye başladı.

“Hadi sadece Alper bunları yaşarkenki derslerine odaklanalım. Okuması yazması veya o dönemde önemli görülen ne varsa...

Nasıl yazdığına bu kadar önem veren o anneler, çocuklarının gelecekte hiç kalem kullanmayacaklarını asla öngöremeyecekler. Çünkü bu körlük, geçmişten sorgulamadan gelen ezberin bir perdesidir onların gözlerinde. Bu ezber içerisinde yaşadıkları o ana sıkışıp çocuklarının geleceğine bakamazlar.

Okusun, güzel yazsın... Tek derdi bu olur öğretmenlerin de anne babaların da... Tüm çaba ve emek buna yönelir, sıkıntı işte burada... Sen neyi önemsersen çocuğunda onu görürsün, önemli olan niye gerçekleşmedi diye de hayıflanırsın.

Halbuki okuduklarım ne kadar farklı şekillerde anlayabildikleri, anladıklarını nasıl yorumladıkları, yazılarında ki içeriğin zenginliği önemlidir. Yazı, onların kendilerini ifade etme biçimidir sadece. Kısa zamanda okumaya geçsin, yazısı güzel olsun diyerek kaç çocuk okumaya, bir şeyler üretip yazmaya küsüyor görsen; oturur ağlarsın onlar için. En kötüsü, küsmeseler de kendi potansiyellerini asla tam olarak ortaya

Telegram: @cinciva

koyamayacak olmalarıdır. Geliştirilmesi gerekenler, mühim olanlar ikinci plana atılıyor çünkü.

Ezberlenmiş, yanlış bir bakış açısının sevgiyi nasıl zarar veren bir silaha dönüştürdüğünün güzel bir örneğidir bu. Tüm bu yanlışları çocuklarını çok sevdikleri için büyük bir motivasyonla yapmaya devam ediyorlar.
Ancak akıl ve bilimin uzağında bir sevgi, o çocuklara ve onların geleceğine zarar veren bir şeye dönüşüyor sadece, zararın etkisini artırmaktan başka işe yaramıyor.

Çocuğuna olan hislerinin derecesi asla tek başına seni iyi bir anne yapmaya yetmez Bahar. Yettiğini sandığın her an, kendini kandırmaktan öte bir şey değildir."

Mustafa, bir basamak daha çıkıp Bahar'ın elinden tuttu.

"Sevgin orada bir yerlerde dursun, ona kimsenin itirazı yok. Sadece aklımızı kullanalım bu anda, bilimsel düşünelim, haksız olduğum yerde de lütfen en acımasız şekilde itiraz et bana.

Iş hayatında en son ne zaman kalem kullandın? Her meslekte yazılması gereken bir şey varsa artık hepsi bilgisayarda yazılıyor, her türlü iletişim, dokunmatik ekranlara basılarak sağlanıyor. İster iş hayatında ister özel hayatta, kalemler artık süs eşyası oldu. Çocuğun büyüyene kadar bırak kalem kullanmayı, tuşlara bile basmayacağı bir dünyada yaşıyor olacak.

O zaman ne diye düzgün yazsın, çabuk yazsın diye yazmanın içeriğini ikinci plana atıp üretmeye darbe vuruyoruz ki? Hem de ilk okumayı yazmayı öğrendikleri zaman... Derslerinden geri kalır diye koca bir hayatta geri bırakıyoruz onları. Hiçbir önemi olmayanlar uğruna, önemli olanlar kurban ediliyor.

Geleceği görüp, çocuğun için en doğrusunun ne olduğu anlayabilecek misin derken bunu kastediyordum işte. Hızlı okusun, çabuk okumaya geçsin, dakikada şu kadar kelime okusun diye oluşan baskı içerisinde çocuklara okuma alışkanlığı kazandıramazsın. Ama bir soğukluk, bir nefret doğar; bunu garanti ederim ve kötünün iyisi bir çocuk yetiştirmiş olursun sadece.

Çocuklarımızın hayatlarının bu kısacık bölümünde bile anne baba ve öğretmenler olarak nasıl bir cehalet içerisindeyiz gör işte Bahar. Cesaretin

Telegram: @cinciva

varsa bu cehaletin büyüklüğünü tahayyül etmeye çalış. Ve bana bu cehaletten nasıl kurtulabileceğimizi söyle.

Sevgimizle mi? Akıl ve bilimle mi? Yoksa hepsinden güzeli, sevginin motive ettiği akıl ve bilimle mi?"

Mustafa, Bahar'ın bir süre düşünmesi için izin verdikten sonra yüzüne sert bir ifade takındı.

"Alper geri kalmadı, sana öyle geliyor, öğretmeni öyle zannediyor. Öğretmeni bunu anlasa ailesine şikâyet etmez, ortada bir sorun görmez. Diğer çocuklar, aileleri veya öğretmenleri istedi diye bir şey yaparken, Rukiye Hanım'ın Alper'e istiyor musun diye sorması bile onun diğer çocuklardan çok daha ileri bir seviyeye ulaşmasına yardımcı olur.

Bu ülkede ilkokula giden bir çocuk, annesine ben arkada oturuyorum, tahtayı göremiyorum dediği an, o anneler okulu ayağa kaldırır. O annelerin en iyisi ise öğretmeniyle düzgünce konuşur, rica eder. Çocuğunun tahtayı göremediğini söyler, onu öne oturtması için ne gerekiyorsa yapar.

Çünkü annelik bunu gerektirir. O, çocuğunun iyiliğini düşünen, fedakâr ve cefakâr bir anne çünkü.

O kadar seviyor ki onun için her şeyi yapacaktır. Onu doğurdu ve onun yaşadığı sorunu çözerek dünyanın en iyi annesi olma yolunda bir adım daha attı."

Mustafa, bir an durup "Sen..." dedi başıyla Bahar'ı işaret ederek. "Sen ne yapardın, yapacaktın?"

"Sanırım çocuğum için duyacağım büyük bir endişe ve panikle onun bu sorununu hemen çözerdim" diyerek Mustafa'ya istediğini verdi Bahar. Onu daha çok konuşturmak için özellikle kelimelerini seçerek cevap veriyordu bazı sorulara.

Çünkü itiraz edilmesine izin vermeyecek kadar çarpıcı örnekleri örtüşüyordu sözleriyle. Daha fazlasını istiyordu, bu isteğini de sürekli körükleyen tarifsiz bir heyecan vardı yüreğinde. Sevdiği için en doğrusunu yapabilecek olmanın heyecanıydı bu ve Mustafa'nın örnek verdiği anneler

Telegram: @cinciva

kadar kör olmayacağı için duyduğu minnet, içinde yavaş yavaş büyüyen bir mutluluğa dönüşmeye başlamıştı.

“Gözden kaçırmaman gereken bir gerçek daha var ki,

Alper, geleceğini olumlu etkileyecek bu becerileri deneyimleyip, fark yaratmasını sağlayacak düşünce sitemine sahip olurken bir şeyi daha anlıyor.”

Mustafa, Bahar’ı bir basamak daha yukarı çıkartırken dikkatini tamamen kendisine vermesi için bekledi.

“İstediği her şeyin olamayabileceğini... Daha doğrusu aynı fikirde olmayan insanların hayat boyu yoluna çıkabileceğini... Öğretmeni onu dinlemedi. Belki öğretmeninin onu dinleyecek vakti yoktu ya da gerçekten öğrencilerini dinlemeyen biri de olabilirdi. Hayatında bu gibi insanlar olmayacak mı? Karşına böyle insanlar çıkmayacak mı? Herkes onun istediği şekilde mi hareket edecek?”

Mustafa, derin bir nefes verip pencereden dışarıya baktı. Bahar’ın doğumdan üç hafta sonra bir defterin ilk sayfasına yazacağı o cümleyi, baktığı yerdeki o maviliğe bir dua gibi fısıldadı sanki:

“Onu çok mu seviyorsun? O zaman istediği olmadığında bahane üretmeyecek bir çocuk yetiştir.”

Bahanelere sığınmayacak bir çocuk yetiştirmek...

Bahar’ın bulunduğu basamak o kadar yüksekti ki, gerçeğin görkeminden artık başı dönüyordu. Neredeyse Mustafa’nın son söylediğini duymadı bile.

“Alper, sorununu çözdü. Kimsenin akıl edemeyeceği bir mükemmellikte... Tüm geleceğini değiştirecek bir şekilde...”

Telegram: @cinciva

11

Alper, çizgili defterinin en üst kısmına üç tane yan yana dikdörtgene benzeyen şekil çizdi.

Bir, iki bu da üüç...

Bunlar sınıfın tahtaya en yakın üç sırasını temsil ediyordu. Her birinin içine de ikişer tane yuvarlak ekledi, bunlar da sıralarda oturan öğrencilerdi. Dokuz adet pek de nizami görünmeyen dikdörtgen, içlerindeki on sekiz tane yuvarlağa benzemeye çalışan yamuk yumuk çemberle peşi sıra dizilmişlerdi.

Boyasam mı?

Alper, aklına gelen bu güzel fikrin üstünde pek durmadı. Çünkü amacına hizmet etmiyordu görsellik, sonuca ulaşmak için bu kadarı yeterliydi. Sadece sayfanın aşağısında kalan boş kısmı siyaha boyamaya karar verdi. Boyama esnasında eli, rastgele bir o tarafa bir bu tarafa giderken agresif bir tavır vardı Alper'in her halinde. Ne de olsa bu sorun tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü ve stresini atmak için bu şekilde davranmanın bir sakıncası olamazdı. Öyle ki siyah pastel boyayı sıkmaktan parmakları su toplayacaktı neredeyse.

Burası bir Kara Delik!

İçinden geçen öfkeyle harika bir benzetme yaptı kırışmakta olan sayfaya bakarak. Bu karanlık bölge, aniden uzayda bir Kara Delik oldu.
"Karanlığın Kalbi."

Uzun zaman ne olduğunu anlamadığı Olay Ufku'nu da, son sıra ile siyah bölgenin arasına belli belirsiz bir gri çizgiyle enlemesine oluşturdu. Olay Ufku'nu geçtiği anda Kara Delik onu yutacaktı, bu bölgeden tahtayı görmesi imkânsızdı.

Buradan çıkacağım!

Telegram: @cinciva

İzlediği belgesellerin çok azını anlayabilmiş olsa da uzayın bu gizemli çökmüş yıldız kümeleri Alper'de büyük bir merak uyandırmıştı. Babasının da yardımıyla bu korku salan kütlelerle ilgili kafasındaki önemli soru işaretlerinin giderilmesi de uzun sürmedi. Söz konusu olan uzay ise bazı sorular kesinlikle cevaplanmalıydı, ne de olsa kendisi bir tasarımcıydı.

Önceleri sadece Ay'a gitmek için tasarladığı uzay araçlarını, zamanla özel görevler için dizayn etmeye başlamıştı. Mars'a iniş yapmak için üç süt kutusunu yan yana yapıştırarak oluşturmaya başladığı "Ateş Sıfır" uzay mekiğini, alüminyum folyoyla özenle sarmış, her iki ucuna da haberleşmeyi sağlaması için iki pipet yerleştirmeyi ihmal etmemişti. Malzeme sıkıntısı çekmiyordu Alper. Sınırsız bir bütçesi vardı ve onu işinden alıkoyacak hiçbir engel olamazdı.

Ancak bu Kara Delikler biraz sorun çıkarmıştı ona. Odasının en kuytu köşesi, oraya gidecek araçlar içindi ama o köşede ne yazık ki hiçbir mekik yoktu. Tabii ki şimdilik... Bunun için önünde uzun yıllar vardı, aceleye getirmeye gerek duymadan ilgisini Mars görevlerine vermeye devam edecekti.

Şimdi ise kendisini gerçek bir Kara Delik'in içinde olduğuna ikna etmişti Alper. Bu karanlık bölgeden kurtulacaktı ama nasıl?

Tıpkı maketlerinin yapım sürecini belli bir düzen içinde planladığı gibi yavaş yavaş ve adım adım ilerleyecekti. Sıraların içindeki yuvarlakları öncelik sırasına göre numaralandırdı. Yüze kadar sayabildiği halde her bir yuvarlağa ona kadar numara verdi önce.

Acele etmeye gerek yok, adım adım...

Zamanını boşa harcamamak için bu on yuvarlaktan iki tanesini hemen eledi. Bu iki öğrenci hiç konuşmaz, hiçbir soruya cevap vermezdi, onlarla iletişim kurmak kesinlikle zaman kaybı olurdu.

Hemen ardından bir ismin üzerine yapışkan bir yıldız koydu.

Selim...

Çok düşünmesine gerek kalmadı, ilk konuşulması gereken öğrenciyi belirlemişti. Sınıfın en çok parmak kaldıranı, en başarılısı, öğretmenin

Telegram: @cinciva

gözbebeği Selim. Aldığı aferinler uç uca dizilse Mars'a bile gidilebilirdi. Sorununun çözümü için iletişim kurması gereken en doğru kişi Selim'den başkası olamazdı. En uygun anda, beslenme saatinde yanına yaklaştı, sıra arkadaşının yokluğunu fırsat bilip oturağın ucuna sessizce oturdu.

Ancak Alper'in yaşadığı hayal kırıklığı umutlarından da büyük oldu. Daha derdini bile anlatamadan Selim kalkıp gitmişti yanından, yüzüne bile bakmamıştı Alper'in Elindeki çilekli süte verdiği önemin birazını bile davetsiz misafirine göstermemişti.

Dikdörtgen içindeki üçüncü yuvarlak karalandıktan sonra bahçede yedi numara için beklemeye başladı.

Ardından karalanan bir yuvarlak daha... Ertesi gün beş numara Ecem... Bir sonraki gün sekiz numara İrem...

Üç günün sonunda ilk iki sıranın tüm yuvarlakları birer birer elendi. Neredeyse bütün umutlarını kaybetmek üzereydi, okul servisinden inip evinin kapısını açtığında yüzünden düşen bin parçaydı. Açık mutfak kapısından Alper'in bu halini gören Rukiye Hanım, hemen kahvesini eline alıp mutfak masasına oturdu.

"Hoş geldin" dedi ama bir karşılık alamadı. Odasına çantasını bıraktıktan sonra buzdolabından çikolatalı sütünü almaya gelene kadar gözleriyle takip etti Alper'i. Sorununu yine çözemediği belliydi ve Rukiye Hanım, "Hadi anlat bakalım" dercesine gülümsüyordu şimdi.

Alper, annesine gözlerini çevirmese de üzerindeki bakışların farkındaydı. Meraklı, sorgulayan bakışlar... Dolabın kapağını kapatıp tam mutfaktan çıktığı anda annesi öksürüyormuş gibi yaptı.

Alper olduğu yerde durdu, omuzları düşüverdi. Arkasını döner dönmez "Anne, beni seviyor musun?" diye sordu.

"Elbette" dedi Rukiye Hanım, hâlâ gülümsüyordu.

Alper, odasına doğru giderken uzaktan annesinin duyabileceği şekilde seslendi.

"O zaman lütfen bir şey sorma!"

Telegram: @cinciva

Rukiye Hanım, elindeki kupasını bir kadeh gibi kaldırarak “Pekâlâ...” diye fısıldadı kendi kendine. Kahvesini yudumlarken annelik bundan daha güzel hissedilemezdi yüreğinde. Ama hafta sonu Alper için aynı güzellikte geçmemişti ne yazık ki, yeni dikdörtgenlere yeni yuvarlaklar eklendi.

Sorununun çözümü için pek umudu olmadan başladığı yeni haftanın ilk gününde ise tam anlamıyla bir mucize gerçekleşti. Üçüncü sıradaki yuvarlaklardan Yunus Emre, Alper’i dinlemiş ve sadece “Tamam” demişti.

Yunus Emre’yle yer değiştirdiklerinde, yeni yerine oturduğunda bile her şeyin bu kadar kolay olmasına inanamadı Alper. Artık tahtayı net olarak görebiliyordu ve ilk teneffüsle birlikte cebindeki kırışmış kâğıt parçası kapının yanındaki çöpü boylayacaktı.

Bu, tartışmasız bir zaferdi.

Öğretmen, ilk ders her zamanki gibi yerini alıp beş dakika önündeki defterle oyalandıktan sonra önce Alper’e ardından Yunus Emre’ye baktı. ‘Yunus Emre?” diye seslenene kadar Alper bu sorgulayan bakışları fark etmemişti.

“Niye orada oturuyorsun?” diye sordu öğretmen.

Alper Yunus Emre’ye baktı, Yunus Emre cevap vermedi. Kendisine de aynı şekilde seslenileceğini sanan Alper,

öğretmeniyle bir an göz göze geldi ama beklenen soru sorulmadı.

Öğretmeni, “Yunus Emre yerine geç!” dedi ve herkesten defterlerini çıkarmasını istedi.

Alper, Yunus Emre’ye baktı.

Hayır!

Evet, Yunus Emre çantasını toparlıyordu, beslenmesini de boynuna asmıştı.

Alper öğretmenine baktı.

Hayır!

Evet, öğretmeni kırmızı bir kalem alıp tahtaya bir şeyler yazmaya başlamıştı bile.

Telegram: @cinciva

Alper yeniden Yunus Emre'ye baktı. Sanki kilitlenip kalmıştı, ağzını açıp tek kelime bile edemedi.

Hayır!

Evet, Yunus Emre en arka sıradan ona doğru yaklaşmaktaydı, dehşet içerisinde olan biteni izliyordu sadece.

Hayır!

Evet, korkunç karanlığın çekim kuvvetine girmişti, olay ufkuna doğru ilerliyordu. Çaresizliği iliklerine kadar hissederken babasının sözleri kafasının içinde yankılandı.

"Işık bile oradan çıkamaz. "

Alper o anda, bir Kara Delik'in ne kadar acımasız olabileceğini anlamıştı.

Telegram: @cinciva

12

Mustafa, dirseklerini masaya dayadı ve vücudunu öne doğru yasladı, Alper'in fotoğrafına bakıp gülümsüyordu.

"Bir ara Sahra'nın annesi ile kendi annesini değiştirmeyi bile düşünmüş." Yüzündeki gülümseme biraz daha belirginleşti.

"Sahra kim?" diye sordu Bahar.

"Alper sorunuyla boğuşurken hemen hemen her gün, yıllar boyunca sınıfa gelmeye devam eden annenin biricik kızı. Rukiye Hanım ise o sınıfa hiçbir zaman uğramadı, Sahra'dan daha büyük problemlerle baş etmeye çalışan bir çocuğa sahipken bile. Okul çıkışı bahçede öğretmenin yanına gelip Alper'in durumunu bile sormadı."

Mustafa susunca Bahar, "Ama bu biraz fazla değil mi?" diye sordu. "Durumunu neden sormuyor, öğretmeniyle konuşmuyor... anlamıyorum. Durumunu sormanın ne zararı olabilir?"

"Elbette öğretmeniyle konuşuyor" dedi Mustafa. "Ancak bir sorun çözmek için konuşmuyor, durumunu sormak için ise asla!"

Bahar'ın anlamadığına dair bir ifade belirginleşti yüzünde. Mustafa, en kısa yolun örnek bir olay üzerine zihinde yapılacak canlandırma olduğunu biliyordu. Sesine biraz daha canlılık katarak, "Son ders çıkışı okul bahçesinde olduğunu düşün" dedi. "Bir anne olarak çocuğunun elinden tuttun ve öğretmenin yanına geldin. Merak ediyorsun çocuğunun durumu nasıl diye. Elbette edeceksin, annesisin, canından bir parça o. Sorun varsa onu gidermek için her şeyi yapmaya hazırsın.

Soruyorsun, öğretmen de anlatıyor, bu iyi bu kötü diye. Sen de iyi olanlar için sevinirken kötü olanlar için çözüm arayışına giriyorsun hemen. Öğretmenden de çözümler bekliyorsun, ne gerekiyorsa yapılacak."

Mustafa, takındığı sahte bir gülümsemeyle ellerini iki yana açtı. "Ne mutlu bir tablo... Öğretmen ve veli işbirliği içinde, bir çocuk için el ele. Peki, bir

Telegram: @cinciva

de kendini o çocuğun yerine koyup bak olanlara.”

Mustafa, düşünmesi için fırsat verdi Bahar’a, çıkılacak daha çok basamak vardı.

“Aşağıdan olanları izliyor.” Mustafa, başını yukarı kaldırdı. “Öğretmeni ve annesi kendisi hakkında konuşuyorlar. Hımm... Kendi durumumu düşünmeme gerek yok, annem ve öğretmenim benim yerime düşünüyorlar. İyi veya kötü ne varsa onlar bilir, benim bilmeme gerek yok, sorun varsa da çözerler.”

Tekrar Bahar’a bakıp derin bir nefes verdi. “İşte senin çocuğuna öğrettiğin budur. Dile getirilmez o an; ama öğrendiği tam olarak bu olacaktır, yolun sonu sadece bu kapıya çıkacaktır.

Hayatı boyunca kendi durumunu hiç düşünmeyecektir.

Neden düşünsün ki?

Birileri onun yerine hep düşündü.

Kendi sorunlarını çözmeye çalışmayacaktır.

Neden çözsün ki?

Onun yerine birileri çözüyordu zamanında.

Kendini geliştirmesine ne gerek var?

Birileri yapılması gerekenleri hep yapıyordu.”

Bahar, doğru bilinen bir yanlışın yüzüne bu kadar sert

bir şekilde çarpıldığını hatırlamıyordu. Neredeyse ağzı açık, donup kalmıştı öylece.

“İşte sevdiğine yaptığın... İyilik yapıyorum derken ona nasıl da en büyük kötülüğü yapıyorsun. Ona olan sonsuz sevgin bile kurtaramaz seni, dünyanın en kötü annelerinden biri oluverirsin bir anda, hiçbir zaman farkına varmadan...

Telegram: @cinciva

Hayatları boyunca o çocukların kendi durumlarını düşünmelerini beklemek, ‘Neden daha çok çalışıp kendilerini geliştirmiyorlar?’ demek de ne kadar aptalca bir beklenti oldu şimdi, değil mi?”

Başını iki yana sallarken Mustafa’nın yüzünde bir acıma ifadesi belirdi. “Yazık, karşılarına bir sorun çıktığında bile nasıl çözeceklerini bilemiyorlar, hep annesi onun yerine çözmüş. Bilmiyor ki ne yapması gerektiğini, deneyimlememiş ki...

Var olmasına izin verilmemiş, sorunlarının nasıl çözebileceğine dair en ufak bir fikri bile olmayan, iletişim bile kuramayan, durumundan habersiz, öylece yaşayıp giden sözde sonsuz bir sevginin kurbanları onlar... Çocukları hiç büyümeyecekmiş gibi bir akıl tutulması yaşıyor anneler, inanılır gibi değil.”

Mustafa başıyla Bahar’ı işaret etti. “Sen söyle... Yedi yaşından itibaren durumunu kendi düşünen çocuk ile durumunu on yedi yaşından itibaren düşünmeye başlayan çocuk bir olur mu?”

Tek bir cevabı olan bu soru karşısında sessiz kaldı Bahar. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde haklıydı Mustafa. Bu gerçeği özümsemeye çalışırken masanın bir kenarında üst üste duran kitaplara gözü takıldı. Bir tanesi Mustafa’nın “Cahil Anne” adlı kitabıydı. *Okumalıydım* dedi içinden, tavsiyelere kulak asmadığı için pişman olduğu kesindi artık.

“Tek yapmaları gereken çocuklarına sormak, başkasına değil. Onun hayatı çünkü. Tüm geleceğinde o durum kimi ilgilendirecekse ona soracak, kendisi için yapılması gereken bir şey varsa bunu yine kendisinin yapması gerektiğini anlayacak...

Alper, sorununu çözmek için iletişim kurmaya çalışır, ne yapması gerektiğini deneyimleyip kendini geliştirirken, eminim ki Sahra gibi çocuklar saçını çeken, onu rahatsız eden arkadaşlarını annesine söylemek için okulun bitmesini bekliyorlardı. Çünkü yaşadığı bir sorunu çözmek için bildikleri tek yöntem buydu. Annelerine söyleyecekler, anneleri de öğretmenle konuşup sorunu halledecek. Bu çözüm yolunu onlara öğretenler de anneleri.

Derslerinde bir konuyu öğrenemezlerse öğrenmelerini sağlamak zorunda olan yine anneler olacak. 'Anlayamadığı konulan çalışıp kendisi öğrensin,

Telegram: @cinciva

hep daha çok öğrenmek istesin, kendini geliştirsin' kulağa harika geliyor, en doğrusunun ve en güzelinin bu olacağı tartışılmaz. Ama anneler, bunun olmaması için müthiş bir gayret gösteriyorlar.

Her şeyi bir kenara bırak, çocuğun odasına ders çalışmak için gittiğinde kendini vererek, ne yapması gerektiğinin farkında olarak ders çalışmasını ister misin? Boş zamanlarım da en iyi şekilde, kendi isteğiyle değerlendirmesini ister misin, bunu söyle."

Mustafa, öne doğru eğilirken Bahar'ın gözlerinin içine baktı.

"Onu daha çok severek mi bunun olmasını sağlayacaksın?"

Gerçeğin net olarak idrak edilmesi adına bir acımasızlık vardı Mustafa'nın bakışlarında.

"Alper, bir arkadaşını ikna etmiş, ancak öğretmen onları eski yerlerine oturtmuş tekrar. Ardından bir arkadaşını daha ikna etmiş ama bu sefer de yeri değişen çocuğun annesi öğretmenle konuşup çocuğunun yerinin neden değiştiğini sormuş.

Sonuç olarak Alper yine başarısız olmuş tabii ki. Neredeyse tüm dünya karşısına çıkıyor. O yaştaki bir çocuğun tüm dünyası arkadaşları, kendi ailesi ve öğretmenlerinden oluşur zaten. Gelecekteki dünyasını o yaştaki küçük dünyasıyla tecrübe ediyor.

Rukiye Hanım, en başta öğretmenle konuşsaydı Alper bu sorunlarla asla baş etmeyecek ve bir günde sorunu çözülmüş olacaktı. Sence bunu yapmayarak Alper'e iyilik mi yaptı yoksa kötülük mü?"

Bahar, bir an bile düşünmeden cevap verdi, "Elbette ona en büyük iyiliği yapmış." *Helal olsun...*

"Alper, iletişim becerilerini, problem çözme becerilerini geliştirdi. Pes etmemeyi, empati yapmayı, kendi durumunu her zaman kendisinin düşünmesi gerektiğini anlayıp bu yolda ustalaşmak için ilk adımı attı. Çok yönlü düşünüp sonuca gitme seçeneklerini deneyimledi, gelecekteki hayatının zararsız bir simülasyonunu bu yaşında kontrollü bir şekilde yaşadı. Diğerleri bir gün sıfırdan başlayacakken o kilometrelerce öteden atılacak hayatına."

Telegram: @cinciva

Mustafa, parmağıyla kırmızı dosyayı işaret etti.

“Öyle de oldu. Merak ediyorsan Alper’in bu sorununu en son nasıl çözdüğünü anlatayım. Tam anlamıyla bir birey, kendini gerçekleştiren bir mucizedir Alper. Öyle ki, onun geleceğiyle ilgili tek bir endişe duymamam sağlayacak kadar hem de.

Lisede sınıfı değiştirmek istemesi, kendi durumunu düşünen, daha iyisini isteyen bir öğrencinin göstereceği bir davranıştır. Bunu fark edip annesine söylese bile annesi okul idaresine gidip sınıfını değiştiremezdi.

Annelerin anlamadığı bu işte... Belli bir yaşlarına kadar çocuklarının hayatına müdahale edebilirler, sonrasında sudan çıkmış balık gibi oluyor çocuklar. Hep eksik, hep zorla, ite kaka giden hayatlardan ötesine sahip olamıyorlar. Yürümesine izin vermedikleri çocuklarının bir anda koşmalarını bekliyorlar.

İlkokul 1. sınıfta yaşadığı sorun ile lisede yaşadığı sorun arasında bir fark yok. Gelecekteki hayatında yaşayacağı sayısız sorunla bir farkının olmayacağı gibi... Hepsi aynı... Alper liseye giderken yaşadığı sorunu nasıl çöze-

ceğini ilkokul 1. sınıfta öğrendi, tabii ki annesi buna izin verdiği için.

Keşke çocuklarımız Alper’in bilincinde olup ortada bir problem olduğunu görebilse... O annelerin çocukları bu se viyeye bile gelemezler. Her şeyi kabullenmeyi öğrenmişlerdir ve ne yaşadıkları ana ne de geleceğe bakabilirler bakmalarına hiçbir zaman izin verilmedi çünkü.”

Mustafa, bir an durup Bahar’ın suratına bir gerçeği ha çarpmak için bekledi.

“Doktor olmuş çocuğun senin için başarılı olabilir. Ama doktor var doktor var. İşinde ve özel hayatında mutsuz, donanımsız, kendini gerçekleştirememiş, var olmasına izin verilmemiş bir doktor, senin için bir övünç kaynağı olur sadece.

Ancak aslolan bir hastanenin içindeki on doktor arasında her anlamda en iyilerinden biri olabilmektir. Hastalarıyla ilgilenen, onlarla doğru iletişim kuran, çalışanlar tarafından saygı gören, yaşadığı sorunlara bahane bulmadan çözüm üretebilen, araştıran, okuyan, hep daha fazlasını isteyen,

Telegram: @cinciva

istediğini de alan bir doktor ile onun tam zıddı bir doktor sadece kâğıt üzerinde eşittir.”

Mustafa, olabildiğince alçak bir sesle “Sen, hangi doktoru yetiştireceksin?” diye sordu. Susmuştu ve sadece gülümsüyordu.

Hangi doktoru yetiştireceksin...

İşte o an Bahar’ı bir endişe sardı, durum sandığından daha vahimdi, hiç böyle düşünmemişti Mustafa’yı dinlerken. En iyi üniversiteleri bitirip, en iyi mesleklere sahip olan çocuklar hayatları boyunca başarılı ve mutlu olacaklar diye bir kaide yoktu.

Karşılarına çıkacak her türlü engelde ne yapacaklarını bilmezlerse gidilebilecek yolun sonunu o engeller belirlerdi. O engelleri aşamayan, kendi yolunu çizemeyen çocuklar *kader* ve *şans* kıskacında oyuncak olurlardı. Bu kesin olarak hayat üzerine oynanan bir kumardı.

Çocuğunun geleceğini, kendisinin kontrolünde olmayacak bir şansa teslim edemezdi Bahar. Kendi şansını kendi yaratmalıydı. Ve en önemlisi yaşamı boyunca içindeki tüm potansiyeli ortaya çıkarabilmeliydi.

“Lisede sınıfını değiştirmeyi ancak Alper başarabilirdi” dedi Mustafa aldığı notlara tekrar göz gezdirirken. “Gözlem yaptı, iletişim kurdu. Hem öğretmenlerinin dikkatini çekip geleceğine yön verdi hem de sorunun üstesinden gelmiş oldu. Gelecekte iş hayatında veya özel hayatında sayısız sorunla, istemediği durumla karşılaşınca yapacağı gibi... Tüm bunlar, o ilkokuldayken kendi sorununu çözmesi için teşvik eden annesi sayesinde oldu.

İşte bir anne çocuğunu bu kadar güzel sever. ‘Çok sevmek’ tabirinden ‘çok’ kelimesini at çocuğun doğmadan. Sevgin, doğrulara hizmet ettiği sürece fayda sağlar ona, aksi halde onu sevginle yok etmiş olursun.”

Bahar, Mustafa’nın anlatımı karşısında yüreğinde bir sıcaklık hissetti o an, tüyleri diken diken olmuştu.

“Hiç unutmaman gereken, sırf kendisi için yanlış bir sınıfta olduğunu fark etmesi, tüm süreci başlatan ilk domino taşıdır. Var olmasına izin verilen

Telegram: @cinciva

çocuklar, var olmak için önüne çıkan engelleri aşarlar. Bunun için de o engelleri görmeleri gerekir önce.

Annesinin gözleriyle büyümüş çocukların bu bakış açısına sahip olabileceğini düşünüyorsan o rüyadan uyanmanı dilerim bir an önce. Çünkü bir gün uyanacaksın ve o zaman da her şey için çok geç kalmış olacaksın."

Mustafa, yeniden Alper'in fotoğrafına baktı. Bakışlarındaki sıcaklık, bir annenin gerçek sevgisine şahit olan birinin gözlerindeki bir yansımaydı. Yüzünde haklı olmanın gururu vardı.

"Annesi ona en büyük iyiliği yaptı. Sevdiğin kişiye yapabileceğin en büyük iyiliği... Çocuğunu seviyorsan tek istediğin onun iyiliği olmalıdır. Ama istemek yetmez, çünkü o iyiliğin ne olacağını bilmen gerekiyor.

Profesyonellik, bir annenin sahip olabileceği en önemli donanımdır. Sevgi, o profesyonellikle taçlanır. Canından bir parçaysa çocuğun, onun içindeki tüm potansiyeline ulaşabilmesini istemek, ona olan sevginin ruh ikizi gibidir. Sevgisiz büyümüş yüreğindeki boşlukları, onu kendine bağlayarak doldurmaya çalışma sakın.

Çocuğunun geleceği için yapabileceğin en iyi yatırım budur işte; hiçbir şeyle satın alınamaz, satın alınacak olanların ise bundan bağımsız olarak asla bir değeri olamaz."

Bahar için birçok şey altüst olmuştu çoktan. Yıkılan yanlışlarla oluşan toz bulutu önünü görmesine engeldi ama artık yavaş yavaş netleşmeye başlıyordu bazı şeyler. Uzaktan görüp az da olsa seçebildikleri, gitmesi gereken yolu göstermişti ona.

Öyle ki Alper'i hiç merak etmedi artık. Alper'in yaşadığı sorunun veya o sorununu nasıl çözdüğünün hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey o süreci yaşamasaydı, o süreci yaşamasına izin verilmesiydi.

Acaba annesi de Bahar'ın şu an duyduğu rahatlığı hissetmiş miydi çocuğu için? Öyle olmalıydı. Çünkü Bahar, Mustafa'ya Alper'le ilgili bir soru sormadı bu sefer, endişe edilmesi gereken o değildi.

"O kıza ne oldu? Hani şu, annesi sürekli sınıfa gelen kız."

Telegram: @cinciva

Mustafa başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok, sadece adını biliyorum. Eminim Sahra, böylesine seven bir anneye sahipken şimdi çok başarılı ve mutludur, olması istenen yerdedir.”

Bahar, Mustafa’nın acımasız ve alaycı tavrından artık rahatsızlık duymuyordu.

Telegram: @cinciva

13

Sahra, öğretmenler odasının pencere kenarındaki bir peteğin yanında çayını yudumlarken bakışları sürekli telefonunun ekranına takılıyordu. Dakikalar her zamankinden daha hızlı geçerken hayatındaki bir gerçek sarıp sarmalamıştı onu. İşkenceyi beklemek, işkencenin kendisinden de kötüydü.

Arada bir şiddetli yağan yağmuru seyre dalıp bir an huzuru hissedecekmiş gibi olsa da, öğrencilerin bahçeye çıkmasını engelleyen bu sağanak için lanet okuyordu şimdi.

Dışarı çıkamadılar ve şimdi daha da haylazlar...

Hava durumu yüzünden sigara içen öğretmenler de öğretmenler odasındaydı, her zamankinden daha çok gürültü vardı poğaça kokan bu hapishanede. Rahatsız edici bu uğultunun, başındaki ağrıya iyi gelmediği kesindi, alnından göz çukurlarına uzanıp sürekli tekrar eden bir zonklama rahat vermiyordu ona. Suçu sadece meslektaşlarına atamazdı, her dersin sonunda sınıfından kalan bir mirastı bu. Her gün altı saat çekmek zorunda olduğu bir ıstırap...

Sınıf yönetimini sağlayamadığı dört duvar arasında boğazındaki kronik karıncalanmadan çok daha büyük şeyler feda etmişti genç yaşında. Her öğretmen ziliyle birlikte ayaklarında zincirler varmış gibi lanetler okuyarak iniyordu alt kattaki işkence odasına, cuma günü son ders bir kurtuluş gibi olsa da çok kısa sürüyordu bu rahatlama.

Çünkü pazartesiler hep çok yakındaydı...

Hafta sonları dahil bütün tatiller bu teneffüs saati gibiydi, işkenceye verilen mola gibiydi onun için. Hepsinin sonu aynı yerde bitecekti, kaçış yoktu. Acımasız gerçeği görmezden gelse de onu yaşamak zorundaydı, hafta içi her gün altı saat o sınıfın içinde olacaktı; emekliliğine kadar... Hayatının en güzel yıllarını bir bir geride bırakarak... Atanıp başka bir okulda göreve başladığında rahat edeceğini düşünerek kendini avutsa da, gittiği yerde de aynı sorunlar farklı şekillerde karşılayacaktı onu. Ta ki bahane üretilmesine gerek kalmayacak yaşamı sona erene kadar...

Telegram: @cinciva

Öğrencilerinin oyalanacak bir şeyleri olsun, kafasını dinleyip birazcık rahat edebilsin diye tomar tomar fotokopileri kontrol ediyormuş gibi yaparak rahatsız edici yalnızlık görüntüsünden sıyrılmaya çalıştı, kabullenişlerin getirdiği bu zorunlulukları yerine getirmede ustalaşmıştı Sahra. Velileriyle kuramadığı iletişimi, bitmeyen şikâyetler, idarecilerin kendisine olan tavırları... Sınıfı dışında yaşadığı sorunlarından birkaçıydı sadece. Liste, kontrol edilemeyecek kadar uzun ve rahatsız ediciydi.

Yoktu Sahra... Bedenen bir suret olarak okulda arada bir görünse de aynanın karşısındaki bir hayaletten farksızdı. Takdir edilmek bir yana, yıllarca okuyup bitmeyen sınav engellerini geçerek sahip olduğu mesleğine dair bir saygı emaresi bile görememişti kimseden. Ne ailelerden ne idarecilerden ne de öğrencilerinden... Meslektaşları içinse, "İyi ki böyle bir öğretmen değilim" denilecek bir moral kaynağı olabilirdi ancak.

Sahra yoktu... Bir isimdi sadece. Bir sınıfın öğretmeni, okulda bir kadroyu dolduran bir sayıydı.

Öğretmenler zili çaldıktan sonra göze batmayacak kadar bekledi oturduğu yerde. Son birkaç kişiyle birlikte o da olabildiğince yavaş adımlarla merdivenlerin başına kadar geldi. Oradan bile öğrencilerinin sesini duyabiliyordu, kendi sınıfından başka bir sınıf olamazdı bu gürültünün kaynağı. Sadece onların kapısı açık kalırdı ve öğrencileri koridoru savaş alanına çevirme konusunda ustalaşmıştı.

Birbirine vuranlar, küfredenler, tuvaletten taşıdıkları sularla her yeri ıslatanlar, panolardaki çalışmaları yırtıp atanlar, duvarları ayak izleriyle dolduranlar...

Hepsi onun eseriydi.

Tek yapabildiği öğrencilerine artık tesiri olmayan tehditleri savurmak olan Sahra nihayet sınıfını içeri soktu. Öğrencilerin sürekli birbirlerini suçladığı bitmek tükenmek bilmeyen şikâyetlerini, hepsini birden suçlayarak kestirip attı. Yıllar boyu binlerce kez bağırarak söylenecek olan susun'lar, oturun'lar, dinleyin'ler eşliğinde... Her seferinde bir öncekinden daha da şiddetli şekilde... Sadece bir dakika sürecek sessizlikten sonra masaya şiddetli şekilde vuracak ya da kendine bir kurban öğrenci seçip onu cezalandıracaktı yeniden sükûneti sağlayabilmek için. Dinlemeleri için

Telegram: @cinciva

yapabileceği şeyler kısıtlıydı. Tüm enerjisini de buna harcıyordu, geriye de yapacak bir şey kalmıyordu.

Asla tam anlamıyla kendilerini vererek dinlemeyecek olan öğrencilerine öğretilmesi gereken konuları anlatıp geçiyordu sadece.

Kendi hayatını geçiştirdiği gibi...

Tahtaya yazması gerekenler için bir kaleme ihtiyacı olduğunda etrafa bakındı ama her zaman bıraktığı yerde kalemlerini yine bulamadı. “Doğru durun, geliyorum şimdi!” diyerek çıktı sınıftan. Hemen yan taraftaki Erhan öğretmenin sınıfının kapısının önünde durdu, kulak kesildi ama hiçbir ses gelmiyordu.

Dersi böleceği için duyduğu rahatsızlığı göstermeye hazırlanarak kapıya vurdu ve birkaç öğrenciden gelen, “Gee-el!” çağrısından sonra girdi içeri. Öğretmen masası boştu, arka sıralara bakıp gözleri Erhan öğretmeni aradı.

Şaşkınlıkla “Öğretmeniniz nerede?” diye sordu.

“Bugün gelmedi” dedi birkaç öğrenci okuduğu kitaptan başını kaldırarak.

Sınıftaki her öğrenci gelenin kim olduğuna baktıktan sonra meşgul olduklarıyla ilgilenmeye devam etti. Kimisi matematik çalışıyordu, kimisi resim yapıyordu. Çoğunluk kitap okurken ikili gruplara ayrılmış bazı öğrenciler fısıltıyla soru cevap yapıyor gibiydiler.

Sahra, gördüklerini hazmetmeye çalışarak sınıfın ortasına kadar geldi. “Ne zaman gelecek öğretmeniniz?” diye sordu öğrencilere.

Bilmiyoruz der gibi baktı bazıları. Özge parmak kaldırarak söz istedi, “Müdürümüz bugün gelmeyeceğini söyledi, galiba hastaymış.” Yüzünde belli belirsiz bir hüzün vardı.

Sahra, Erhan öğretmenin masasına yavaşça oturup seyre daldı öğrencileri. Rahatsız edici tek ses yan taraftan, kendi sınıfından geliyordu sadece. Anlayamadı, gördüklerine inanamadı.

Bu nasıl olabilir?

Telegram: @cinciva

Öğretmenleri bütün gün başlarında olmayacaktı ve çocuklar kimsenin gelmeyeceğini bildikleri halde birbirlerini rahatsız etmeden derslerini çalışmaya, zamanlarını en iyi şekilde değerlendirmeye devam ediyorlardı.

Bu sınıf seçilmiş öğrencilerden oluşmuş diye düşündü. *Velileri de ilgili ve en iyilerinden olmalı.*

Sahra, iyi dersler diyerek sınıfına giderken gözünün önündeki bir gerçeği yine pas geçmişti. Kendinden başka her şeye bahane bularak geçirdiği hayatına bir bahane halkası daha eklemişti.

Sahra, Erhan öğretmenin sınıfının seçilmiş olduğuna kendini ikna ederek sınıfına geri dönüp masasına oturdu, ödünç aldığı kalemleri elinde sımsıkı tutarak öğrencilerine baktı. Gürültü artarak devam ediyordu içeri girdiği halde. Susun diye bağırana kadar da devam edecekti.

Benim de seçilmiş öğrencilerim, öyle iyi velilerim olsa onunki gibi bir sınıfım olurdu.

Haklı bahanelerinin gölgesinde önceden hazırladığı fotokopileri dağıttı öğrencilerine. Ama hiçbir şey hissettiklerini değiştirmeye yetmedi, düşen omuzlarında hiçbir hayal tutunamadı. Çocukluğundan bir piramidin ortasına esir edilmişti sonsuza kadar...

Bu dünya bana adil davranmıyor...

Yaşadığı çaresizlik içinde sınıfın kapısına baktı. Bir zamanlar yemeğini yemediğinde, kitabını evde unuttuğunda, bir arkadaşı rahatsız ettiğinde onun için çalınan kapıdan artık kimse gelmeyecekti. Kapının ardında yaşadığı problemleri çözmesi için ders sonunu bekleyen birileri yoktu artık.

Sahra, telefonunu çantasından çıkardı. Ekran bandındaki dijital saat, zilin çalmasına daha çok zaman olduğunu gösteriyordu. Teneffüs zamanının aksine bu sefer dakikaların daha hızlı geçmesi için beklemeye başladı.

İşte tam o sırada annesi çok uzak bir şehirde, tekrar tekrar, öğretmen bir kızı olduğunu gururla anlatmaya devam etti.

Telegram: @cinciva

14

Alper, bir ilkbahar sabahı günlerdir alışamadığı yatağından neşeyle doğruldu bu sefer. Odanın içerisine koyu renkli perdeden tek bir ışık huzmesi girmese bile güneşli bir günün sabahına uyandığına emindi.

Önceki gün akşam yemeği sonrası ninesinin ona aldığı yapbozlarla oynadığı sırada bir an başını kaldırıp hava durumunu televizyondan takip etmişti meraklı gözlerle. Elbette köylerinin ismi geçmemişti ama onlara yakın illerin üzerlerinde, resim yaparken çizdiklerine çok benzeyen güneşler vardı. Neredeyse ülkenin tamamı bu sarı renkli yuvarlaklarla bezenmişti.

Müjdeyi vermişti yüzünde gülümsemesi eksik olmayan kadın spiker. Yarın *güneşli bir gün* olacaktı.

Gök cisimlerinden oluşan yapbozuyla yeniden ilgilenmeye başladığında *umarım yarın da yağmaz* diye iç geçirdi. *Bu kadarı fazla...*

Dört gündür aralıksız devam eden yağmur yüzünden eve hapsolmuştu Alper. Üstelik misafir olarak geldiği bir evde kendi oyuncakları yokken duvarlar arasında vakit geçirmek her zamankinden daha zor oluyordu. Geçmiş yaz tatillerinde bu köyün bir çocuk için sunduğu tüm fırsatları evin içinde kalarak değerlendiremezdi bu sayılı günlerde. Okullar devam ederken ani olarak gelmişlerdi ve bir hafta bile kalmadan pazar günü yaşadıkları şehre geri dönecekleri kesindi.

İlkbahar, bunaltıcı yazdan daha güzel olmalıydı bu köyde İçeride *o*lmaktan *çok daha güzel...*

Evdeki matem havası da dışarı çıkmak için geçerli bir sebepti zaten. Dedesinin ani ölümü sebebiyle ilk iki gün bir cenaze evinde olması gereken tüm geleneklere uyum göstermesi zor olmadı. Her şey normale dönmeye başlamışken bu sefer de dinmeyen yağmurlar tüm planlarını alt üst etmişti, kapana kısılmıştı.

Bu sabaha kadar...

Telegram: @cinciva

Perdeyi aralayıp gözünü kamaştıran güneşin ışıklarını karşıladı gülümseyerek, nihayet özgür kalacaktı. Odasından çıkmadan, akşam ezanına kadar dışarıda arkadaşlarıyla oynayacağına dair kendine bir söz vermişti bile. Yine de içindeki neşeyi pek belli etmeden sessizce kahvaltısını yaptı tüm ailesiyle. Yaşanan matem başta babası olmak üzere herkesin yüzünden apaçık okunuyordu. Sevincini kendine saklamalıydı; yoksa bu çok garip kaçardı. Biraz oyalandıktan sonra sakin bir şekilde izin isteyecekti gitmek için.

Ayakkabılarını bağlayıp dışarı çıkarken binlerinin onu izlemesi ihtimaline karşın soğukkanlılığını yitirmedi. Ta ki evin içinden görülemeyecek bir açıda bulunan bahçedeki dut ağacının altına gelene kadar. Kimsenin onu görmeyeceğine emin olduktan sonra yerden bir sopa aldı ve onu gözüne kestirdiği kalın bir dala kadar uzattı. Tam üstündeki yüzlerce yaprak, üzerlerinde su damlacıklarını taşıyordu. Sopanın ucunu küçük bir hesaplamayla en uygun yere yasladı, diğer ucunu da sımsıkı tutarak bekledi öylece.

Tek bir hakkım var...

İstemsizce bir gülümseme belirdi yüzünde, nefes alışverişleri hızlandı. Sert bir darbeyle tüm sular üzerine yağacaktı. Boğazından gelen sessiz bir çığlıkla tüm gücünü kullanarak vurdu dala. Omuzlarını yukarı kaldırıp kafasını eğerek birkaç saniye süren yapay yağmurunun tadını çıkardı, şüphesiz ki güneşli bir günde bunu yapmak çok keyifliydi.

Çıkan ses ise sandığından daha kuvvetli olmuştu. Sanki onu dürttüğü için ağaçtan gelen bir homurtuydu bu. Birilerinin onu görüp duyabilme ihtimaline karşı evin pencerelerine baktı ve hiçbir şey olmamış gibi dış kapının sürgüsünü kaldırıp dışarı çıktı.

Yağmur dediğin böyle birkaç saniye sürmeli... Güneşi engellemeye de hiç gerek yok!

Soğukkanlı mahkûm, özgürlüğün tadını çıkartırken gözlüğünün camına sıçrayan su damlalarını temizledi, görüş açısı netleştiğinde komşunun oğlu Nadi ile hayal ettikleri manzaranın gerçeğe dönüşmüş olduğunu gördü büyük bir mutlulukla. Yol kenarları boydan boya, neredeyse kesintiye

Telegram: @cinciva

uğramayan su birikintileriyle doluydu. Yağmur, bu kadar uzun süre devam edince böyle bir şeyi öngörmek zor değildi.

Birkaç gün önce taziye için gelen komşular bir odada toplanmışken Alper ile Nadi gizlice planlarını devreye sokmuşlardı. Kurabiyelerini yerken suyun üstünde yüzecek gemilerini tasarlamışlar ve sayanın altında birkaç tahta parçasıyla ana gövdeleri oluşturmuşlardı. Geriye kalan ince işçilikti, herkes kendi evinde tasarımlarını tamamlamıştı. Yağmurlar sona erince oluşan su birikintilerinde yüzdüreceklerdi gemilerini.

Alper sayanın altından gemisini aldı, su birikintilerinden atlaya atlaya geçerek Nadilerin evine gitti. Her tarafı pas tutmuş demir kapıdan içeri girdiğinde Nadi, traktörün yanında kendi gemisinin ucuna bir çivi çakıyordu. Çünkü suyun üzerinde hareket ettirmek için ip kullanmak zorundaydılar. Alper de kendi gemisine bir çivi çaktı ve uygun uzunlukta ipleri çivilerine bağladıktan sonra sokağa çıktılar hemen.

Yolun bir tarafına Alper diğer tarafına da Nadi geçti, aynı anda suya koydular gemilerini. Nadi'nin tasarımı uzun ve dar bir yük gemisini andırıyordu. Alper'inki ise kısa ama geniş bir tasarımdı. Farklı boyutlarda birkaç küçük kutu, büyükten küçüğe olacak şekilde üst üste sıralanmıştı.

Çamurlu yağmur sularını yara yara "Aşağı" mahalleye giderlerken birçok kez rıhtımlara yanaştılar. Bu rıhtımlar da sokak lambalarının direk dipleriydi. Nadi, küçük dal parçalarını sıra sıra gemisine yüklerken; Alper, irili ufaklı taşları kutuların içine özenle diziyordu. Belli ki bu bir yolcu gemisiydi.

Önce güvenlik...

Ne de olsa ilkokul birinci sınıfı bitireli üç sene olmuştu ve yük dağılımını doğru yapabilecek kadar fen bilgisi dersi almıştı. Ancak YERÇEKİMİ KUVVETİNİ çok iyi anlasa da SUYUN KALDIRMA KUVVETİNE pek yabancı kalmıştı. Şimdi ise parmak uçlarıyla gemisini suya doğru bastırırken bu kuvvetin gücünü hissedebiliyordu.

Yerçekimi, suyun kaldırma kuvvetine karşı...

Alper, ters yüz olmuş gemisini düzeltmeye çalışan Nadi'ye bakıp "Ne kadar güzel bir koku var değil mi?" diye sordu ama Nadi pek meşgul ve sinirli

Telegram: @cinciva

gözüküyordu batan gemisi yüzünden. Zaten doğup büyüdüğü köyde alışılmış, sıradan bir kokuydu bu. *Yağmur sonrası toprak kokusu...*

Alper, bir cevap gelmemesini normal karşılayarak hiç bitmesin istediği toprak kokusunu doya doya içine çekti.

Neden yağmur sonrası kokuyor ki?

O an Fen Bilgisi kitabının SU DÖNGÜSÜ ile ilgili ünitesinin ilk sayfasındaki şema belirdi aklında. Bulutlar yağmur bırakıyor, oluşan su birikintileri BUHARLAŞIYOR ve YOĞUNLAŞAN hava tekrar yağmur bulutlarına dönüşüyordu. O kadar güzel resmedilmişti ki; kendisi de aynı şemayı istediği renklerde yeniden defterine pastel boyalarıyla çizmişti.

Üstü kuruyan ama altının ıslak olduğunu tahmin ettiği toprağa bakarak yeniden sordu kendine.

Neden toprak yağmur sonrası kokar ki?

Gemisi kendi kendine usulca yol alırken bir an durdu, ayakkabısının burnuyla eşeledi önündeki toprağı. Eğildi ve parmak uçlarıyla aldığı bir tutam nemli toprağı kokladı, tahmin ettiği kadar keskin bir kokusu yoktu. Yavaş vaş ayağa kalktı sorgulayan bakışlarla, derin derin içine çekti havayı bu sefer.

Güneşin yansıdığı su birikintisine bakarken sorusunun cevabını bulmuştu. *Şu an buharlaşıyor!*

Evet, burnuna gelen koku, toprağın içindeki suyun BUHARLAŞMASI sonucu ortaya çıkan havadan başka bir şey olamazdı. Hava, toprağın kokusunu da burnuna getiriyor gibiydi.

Bilginin, yaşanan her anı daha da güzelleştirdiği kesindi. Gözlerin gördükleri, burnun kokladıkları, kulakların duydukları ancak eğitilmiş bir zihinde en güzel şekilde hayat bulabiliyordu. Var olabilmiş, var olmasına izin verilmiş bir zihinde... Alper'in o anki gülümsemesine yansıyan buydu. Yağmurların esir ettiği dört duvar arasından kurtulup şimdi özgürlüğün tadını doya doya çıkaran bu çocuk, neden okula gittiğine dair bir sebebi daha keşfetmişti gün sona ermeden. Kendini gösteren güneşle birlikte ufku biraz daha genişlemişti artık.

Telegram: @cinciva

Her geçtiği yerde burnuna gelen kokunun farklılık gösterip göstermediğini anlamaya çalışarak köy çocuklarının toplanma yeri olan cami arkasındaki ağaçlık alana kadar geldiler Nadi'yle birlikte. Burası, köy çocuklarının oyun alanıydı. Her türlü hava şartlarına karşı doğal bir koruması vardı bu ağaçlık bölgenin ve oyunları için gereken engebesiz düzlüklere de ev sahipliği yapıyordu. Neredeyse tam bir daire şeklinde dizilen ağaçlar, sert bir toprak zemini çevreliyordu.

Yaz tatili boyunca burasını hiç bu kadar kalabalık görmemişti Alper. Cami duvarlarıyla çevrelenmiş bu geniş alanın her bölgesi çocuklar tarafından işgal edilmişti şimdi. Belli ki uzun yağmurlar sonrası gelen güzel hava herkesin oyun iştahını kabartmıştı.

Gemilerini güvenli bir yere koyarak daha kalabalık olan orta bölümdeki çocukların arasına karıştılar. O sırada köyün gençleri kendi aralarında hararetli bir tartışma içindeydiler. Bilye oynuyorlardı ve ilk atışı kim yapacak diye bir çizginin her iki tarafındaki bilyelerini gösterip üstünlük sağlamaya çalışıyorlardı birbirlerine. Bu konıda ısrarcı olmakta da haklıydılar. Çünkü ilk atan, sıra sıra dizilmiş bilyelerin ortasından vursa bile dizdiğinden çok daha fazla bilye kazanmış olurdu, bu çok büyük bir dezavantajdı. Nihayet bir karara vardıktan sonra herkes beşer tane bilye koyarak upuzun bir sıra oluşturdular bilyelerden.

Saçları kadar kaşları da sapsarı olan imam çocuğu Bilal ise ya birinci ya da ikinci sırada atıyordu. Tuhaf bir görüntüsü vardı, diğerlerine nazaran daha iriydi ve ifadesiz suratında tek bir duygu emaresi bile okunmuyordu. Sadece işini yapmak için oraya geldiği çok belliydi, görevini de layıkıyla yapıyordu. Belirgin bir şekilde diğerlerine göre çok daha başarılıydı bu oyunda ve o attıktan sonra geriye bir şey kalmıyordu bilyelerden.

Alper, neredeyse hayranlıkla izliyordu Bilal'i. Cepleri bilyelerden o kadar şişkindi ki, başarılı vuruşlarından sonra yaptığı zafer koşusunda ceplerini sımsıkı tutuyordu sürekli, yeteneğiyle kazandığı bilyelerden bir tane bile düşürmek istemediği kesindi. Vurduğu yeri yüksek sesle "Baş!" ya da "Baş altı!" diye bağırarak dosta düşmana ilan edip ok gibi fırlıyordu yerinden. Bilyelerin bir tanesini bile düşürmemek için sarf ettiği çabayla birlikte alabildiğince dengesiz bir koşusu vardı Bilal'in. Saygı duyulacak bir profesyonelliğe sahipti bu çocuk...

Telegram: @cinciva

inkâr edilemez bir şekilde komik bir görüntüydü bu Alper için. *Bilyelerin efendisi...*

Nadi cebinden çıkardığı porselen bilyeleri Alper'e göstererek Biz de oynayalım" diyerek bir teklifte bulundu, belli ki tedarikli gelmişti.

Alper, Nadi'nin avuçlarındaki bilyelere bakıp, "Bunlar çok az değil mi?" diye sordu. Bu oyunu daha önce hiç oynamamıştı ama bu heyecan verici atmosferde bir oyuncu olarak yer almak istediği kesindi.

"Hayır, bunlar porselen" dedi Nadi. "Beş tane bilye yerine geçer. Bu sarılar da on bilye yerine geçer." Bir yandan da bakışlarıyla oyuna girmek için uygun anı kolluyordu.

Bilyeleri eşit sayıda paylaşıp oyuna katıldılar ve çekilen çizgiye onlar da atış yaptı. Alper'in bilyeyi çizgiye en uzak olandı, en son atacaktı. Ona sıra gelene kadar da en başta bulunan tek porselen bilye kalmıştı, vurması da imkânsızdı.

Yeniden bilyeler dizildikten sonra SÜRTÜNME KUVVETİNİ de hesaplaması gerekiyordu Alper'in. Belli ki uzaktan her yeri eşit görünen zeminin bazı tarafları ince kum taneleri sebebiyle yumuşaktı. Bunu göz ardı etmeden eğime göre de bir hız belirlemeliydi kendine.

Ama yine sonuncu oldu. Ve yine ona sıra gelene kadar baştaki tek porselen bilye kalmıştı. Göründüğü kadar kolay olmayacağını tahmin etmişti zaten. Elindeki son beşlik porseleni de yere dizdikten sonra son kez atış yaptı sıralama için. Bilyesi çizginin tam üstünde durdu bu sefer.

İlk o atacaktı, bu şans iyi değerlendirilmeliydi. *Mesele ilk atan olmakta...*

Baştaki porselen bilyeye yapılan atış risk taşıyordu. Orta kısmın biraz üzerine atıp porselen olmayan bilyelerin çoğunluğunu her oyunda alabilirdi, uzun vadede bu en kârlı olandı. Öyle ki Bilal yeteneğine rağmen az bilye kazanıyordu ona göre. Herkes gibi o da beyaz zemin üzerine renkli çizgilere sahip porselen bilyelerin büyüsüne kapılıyordu.

Gerçekten heyecan verici bir andı, herkes ilk atış yapacak olan Alper'e bakıyordu. İkinci sırada, hemen arkasında cepleri ağzına kadar bilye dolu Bilal bekliyordu. Psikolojik olarak onun baskısına maruz kalmamak

Telegram: @cinciva

imkânsızdı, bakışlarını sırtında hissederken atışa odaklanmak hiç kolay değildi Alper için.

Acele etmedi. Sola doğru bir eğim vardı, çömeldi ve eğime göre bir harita çıkardı zihninde. Bilyesinin gideceği yolu gözünde canlandırmıştı ayağa kalktığında.

Vücudu, atış için dengesini sağlamaya çalışırken ileri geri SALLANMA HAREKETİ ile momentumu tüm bedeninde hissetmeye çalıştı. Asıl mesele ise attığı bilyenin sıra sıra dizilmiş bilyelere çarpttıktan sonraki YÖN DEĞİŞTİREN HAREKETLE oluşan sesini duyabilmekti. Bu ses, çoktan kafasının içinde yankılanmıştı bile.

Sakin ol, hiç de zor değil...

Derin derin nefes alıp verdikten sonra bilyelerini upuzun dizilmiş bilyelere doğru attı. Eğimle birlikte bilyeler başın hemen altındaki bölgeye gidiyordu ve kaçınılmaz son yakındı. Hemen hemen bütün bilyeler onun olacaktı.

Ayak parmak uçlarında ileri geri SALLANMA HAREKETİ yaparak en ideal hız yakalanmış, bilye elinden çıktığı anda ilk hızını koruyamayacağı için YAVAŞLAMA HAREKETİNE başlayıp en doğru yerde zeminle buluşmuştu. Eğimle birlikte ihtiyaç duyulan HIZLANMA HAREKETİNE geçecek olan bilye, iki cam parçasının birbirlerine çarpması sonucu YÖN DEĞİŞTİREN HAREKETİ yaparak tamamen duracaktı. Kaçınılmaz zafere saniyeler kalmıştı.

Ancak olmayacak bir şey oldu. Usulca yuvarlanan bilyeyi zeminin azizliğine uğrayarak yerden sekti ve zıplayıp geçti sıra sıra dizilmiş bilyelerin üzerinden.

Nadi ellerini başına koyarak isyan etti yaşanan şanssızlığa, kaçan bir golden sonra statta yankılanan uğultuya benzer bir ses duyuldu izleyicilerden. Alper ise sadece gülümsedi hayatın karşısına çıkardığı bu talihsizliğe. İlk atıcı olmanın heyecanı, o an, tüm bilyeleri kazanmaktan daha değerliydi onun için. Yağmurların dinmesini bundan daha fazlası için beklememişti. Kontrolünde olmayan bir *talihsizliğin,* bunu gölgelemesine izin vermedi ıska geçen bilyesini almaya giderken.

En iyi atışımı yaptım... Bir dahaki sefere...

Telegram: @cinciva

Bilyesini yerden *aldığı sırada ise "Baş!" diye tanıdık bir ses* yankılandı cami bahçesinde. Bilal, en baştaki *porselen* bilyeyi vurmuştu ve zafer koşusuna cebindeki bilyelerin şangırtısı eşliğinde başlamıştı, adeta seke seke ilerliyordu,

Bilal, yerdeki toprakla birlikte tüm bilyeleri *toplayıp* artık hiç yer kalmamış ceplerine doldurmaya başladı hızlıca. Alper, tek *bilyesini parmakları* arasında *gezdirirken* Bilal'in şişkin ceplerine baktı *gülümseyerek.*

En azından küçük bir çanta taşısa çok iyi olur...

Sadece üç saat sonra Bilal, cebindeki bütün bilyeler karşılığında Alper'e bir *teklifte bulunacaktı.*

Telegram: @cinciva

15

Murat, asansör kapısı kapanır kapanmaz aynadaki görüntüsüne baktı. Her sabah işe gelirken yüzüne takındığı ifadesinde farklı olan bir şey yoktu. Gülümsemedikçe belli olmayan göz kenarlarındaki çizgiler ve yakından bakılmadıkça fark edilmesi imkânsız birkaç tel beyaz dışında. Bunlar da orta yaşlarındaki bir erkek için kötü ayrıntılar değildi, onu daha karizmatik gösterdiğinden şüphesi yoktu.

Ancak kahverengi gözlerinin aynadaki yansımasının derinliklerinde bezgin ve yorgun bir adamın silueti saklanmıştı. Sadece kendisinin görebileceği bir sırdı bu, buna ne kadar sır denilebilirse tabii.

Gözlerindeki yalnız adama gülümseyerek otuz sekiz yaşına girmesine sayılı günler kaldığını tekrar hatırladı. Sorun yoktu, bir işi vardı ve kendisine yetecek kadar parası banka hesabında her zaman onu bekliyordu, boşandığı eşine her ay ödediği nafakadan arta kaldığı kadar... Hiç de fena sayılmayacak bir miktardı bu. Karanlıklarda saklanan yalnız adamın pek masrafı olmuyordu ne de olsa. Aynadan kendini baştan aşağıya süzerken tek moral bozucu ayrıntı, içinde sözde peynir bulunan poğaçaları taşıdığı beyaz poşetin görüntüsüydü sadece.

İş çıkışı eve giderken bugün de iki bira alıp alamayacağını düşünerek küçük bir hesap yaptı o an. Yüzündeki bezgin ifade biraz olsun kayboldu. Hüzünlerden bozma

mutlulukları yüreğinde yetiştirmede ustalaşmış olan Murat, hayatındaki her küçük ayrıntıdan yaşama sevinci çıkarmasını da gayet iyi biliyordu.

Fenerin maçı var!

Günün ilk gülümsemesi yüzünde belirmişti bile. Herkesin kaybettiği haftada bu deplasmandan alınacak üç puan çok önemliydi.

Kazanmak zorundayız!

Telegram: @cinciva

Olası sonuçları, gelecek haftanın fikstürünü zihninde gözden geçirirken dikkati, yavaşlayan asansörle bir anda dağıldı ve aynadan sırayla yanan düğmelere baktı. Yirminci katta tamamen durdu asansör. Ve zil sesiyle birlikte açılan kapıdan içeriye bir *melek* girdi. Gözlerindeki yalnız adam bir duvarın arkasına saklandı hemen.

Öykü, Murat'ın aynadan kendisine bakan yansımasına gülümseyerek gözlerini kırptı ve "Günaydın" dedi. Murat da aynı şekilde karşılık verdi dudaklarını kıpırdatarak ama sesi çıkmamıştı. Lanet okudu içinden duyulamayan günaydın için. Neyse ki *NXL'in Meleği* bunu sorun etmezdi.

NXL, dünyaca ünlü bir yazılım şirketiydi. Hiç umudu yokken iş başvurusu yaptığında karşısındaki dört kişiden biri olan Öykü'nün pek önemli bir görevi yokmuş gibi görünüyordu, hiç konuşmamıştı. Ancak ona yöneltilen saçma sapan sorular karşısında boğulurken onu boğulmaktan kurtaran da üç yıl sonra asansörde baş başa kaldığı bu *melek* olmuştu.

Görüşmenin sonuna doğru aniden araya girdiğinde onun ustalıkla kullandığı sesini duyabilmişti. Öykü'nün onu şaşırtan sorusuna içtenlikle cevap vermeseydi asla bu işi alamayacağını da biliyordu. Öykü, ona gülümseyerek göz kırpmıştı bugünkü gibi. O gülümsemeyi ilk gördüğü anda da onun bir *melek* olduğuna hemen inanmıştı, çok sonraları herkesin ona *NXL'in Meleği* dediğini ise şaşkınlıkla öğrenmişti.

O günden bugüne de hiç karşılaşmadılar. Tam olarak üç yıl... Tüm o zaman zarfında da yapabileceğinin en iyisini yapmıştı işinde. Bu çalışkanlığının en önemli sebeplerinden birinin *o gün* olduğuna yürekten inanıyordu Murat. Çünkü sadece o değil, bu şirketteki herkes yapabileceğinin en iyisini yapıyordu mesai saatleri içerisinde. Beş yıl sonra dünyanın en iyisi olmalarını sağlayacak olan ayrıntı ise herkesin iş saatleri dışında bile kendisi ve şirketi için nasıl daha iyi olabilirim sorusuna cevaplar aramasaydı.

NXL'in Meleğinin bir mucizesiydi bu. Çalışanlara gelen hiçbir teklif buradan ayrılmalarına yetmiyordu. Adeta cennetten bir bahçeye dönüştürmüştü her katı. Herkesin birbiriyle etkileşimi, sürekli gelişen canlı bir organizmaya çevirmişti sanki bu şirketi.

Telegram: @cinciva

Öykü, her departmana işinde en iyilerini almak yerine çalışanlar arasında herkesin potansiyelini üst düzeye çıkaracak bir iletişim ortamı sağlamıştı. Bir puzzle'ın en doğru parçaları bir araya gelmişti, birbirlerini tamamlıyorlardı. Hayal gücü ve yaratıcılığının eseri olan etkinlikleri de merakla beklenen sürprizlerdi herkes için. Çalışanların akıllarına ve yüreklerine öyle bir dokunuyordu ki, kendisine yakıştırılan lakabı sonuna kadar hak ettiğinden kimsenin şüphesi yoktu.

Ve Murat da herkes gibi *NXL'in Meleği* için aynı cevapsız soruları soruyordu.

Neden yönetim kurulunun en başında olabilecekken tüm "fırsatları" elinin tersiyle itmişti? Biraz daha fazla maaş almaktan onu alıkoyan ne olabilirdi? Melek olmak bunu mu gerektiriyordu acaba? Nasıl herkesten daha çok saygı görebiliyordu? Nasıl bir fire bile vermeden herkes tarafından sevilebiliyordu? Ve nasıl en güzel olmadan bu kadar güzel olunabiliyordu?

Belki yakından tanısaydı sorularının cevaplarını bulabilirdi, en azından bir kısmını. Tek bildiği bir kedisinin olduğuydu: Duman... Büyük olasılıkla sahibinin kafasında oluşturduğu imaj sebebiyle gördüğü en asil kediydi Murat'ın.

Dışardan görülenlerinin çok daha fazlası olmalıydı içerilerde. Bunu öğrenmek de imkânsızdı onun için. Bir naydın bile diyememişti, çıkmamıştı sesi, yüzünü bile dönememişti ona.

NXL'in Meleği onu asla tanımayacaktı. Binlerce çalışanı bulunan şirkette üç yıl önce iş görüşmesinde on ka karşısında duran bir adamı nasıl tanıyabilirdi ki zaten. Belki onu dışarıdan gelen bir yabancı zannetmiş de olabilirdi. Ne olur ne olmaz diyerek poğaçalarını koyduğu poşetini olabildiğince saklamaya çalıştı dikkat çekmeden.

İneceği kata daha çok varken asansör yavaşladı. Anlaşılan o ki meleğin ineceği kata gelmişlerdi. Bunu fırsat bilip yüzünü ona döndü asansör durmadan önce. Günaydın diyememişti ama bu sefer iyi günler temennisinde bulunabilecekti, onu tanımayan *NXL'in Meleğine* kendini affettirmekte kararlıydı.

Asansör usulca durdu. Kapı, zil sesiyle açılırken Öykü, "İyi günler Murat Bey" dedi, "bu akşam umarım kazanırız."

Telegram: @cinciva

Dışarı çıktığında bir bakış daha atıp ekledi, “Böyle bir haftada alacağımız bir puan bile iyidir, değil mi?”

Yine o tanıdık gülümseme güneş gibi parladı yüzünde. Öykü uzaklaşırken asansörün kapısı Murat’ın şaşkın yüzüne acımasızca kapandı, bu sefer dudaklarını bile oynatamamıştı. Ağzı açık, bakışları tek bir noktaya kilitlenip kalmıştı öylece. Asansör yukarı doğru tırmanırken gözlerinde saklanan yalnız adam uçurumdan aşağıya kendini bıraktı.

Günün akşamında ise Fenerbahçe, uzatmalarda attığı golle maçı 1-0 kazandı.

Telegram: @cinciva

16

Bilal, işini layıkıyla yaptıktan sonra yalnız başına bir ağacın altında ganimetini ortaya sermiş, saymaya başlamıştı hepsini. Gözlerini bile kırpmıyordu sanki bilyelerini tek tek ayırırken. Solgun teninde ayırt edilemeyen sapsarı kaşları, hiçbir duygu emaresinin okunmadığı ifadesiz suratıyla olabildiğince ürkütücü bir havası vardı bu çocuğun.

Onu izleyen sadece Alper'di. *Cami Avlusundaki Hayalet* diye düşündü. *Güzel bir kitap ismi olurdu...*

Neredeyse kendisinden bu kadar uzakta olduğu için şükredecekti şimdi. Şüphesiz hâlâ geniş cami sınırları içerisinde olmanın bir etkisi olmalıydı bu ve biraz önceki o sempatik görüntüsünden artık eser yoktu.

Alper, gözlerini ondan ayırmayarak, "Hep böyle midir?" diye sordu Nadi'ye.

Nadi, önce Alper'e sonra Bilal'e baktı. "Boş ver şunu, delinin teki işte" diyerek geçiştirip ayağa kalktı. "Gemileri yüzdürelim mi? Çok güzel bir yer biliyorum, büyükçe bir çukurdu, şimdi hep su dolmuştur. Suyu dalgalandırırız, bence seninki hemen batar!"

Sesindeki heves gözlerine de yansımıştı Nadi'nin. Şüphesiz kaybedilen bilyelerinden sonra böyle bir eğlenceye ihtiyacı vardı.

"Olabilir..." dedi Alper, meydan okumayı seve seve kabul etti ve nihayet bakışlarını hayaletten kaçırdı.

Bu güzel yerin nerede olduğunu soracaktı ki önlerinden yuvarlanıp geçen yeşil bir erik ikisinin de dikkatini çekti aniden. Isırılmış eriği durana kadar takip ettiler ve geldiği tarafa doğru baktılar aynı anda.

Ömür ile Engin elleri ceplerinde onlara doğru yaklaşıyorlardı. Nadi yüzünü ekşiterek başını çevirirken Alper, gözlüklerini düzelterek bu iki kişinin kim olduklarını lamaya çalıştı.

Telegram: @cinciva

“Bilal, yine üttü sizi değil mi?” diye sordu Ömür uzaktan. Şüphesiz Bilal’in de duymasını istemişti, ona bakıp hınzırca gülümsüyordu.

Engin, abisinden önce, “Hoş geldin” diyerek Alper’in yanına oturdu. “Başınız sağ olsun, dedeni çok severdik. Allah rahmet eylesin” dedi. Her daim taranmış gözüken saçlarını bir kez daha eliyle düzeltmeyi ihmal etmedi. Alper, Engin’in hiç bozulmadığına inandığı saçlarına kaçamak bir bakış attıktan sonra başını yavaşça salladı, yüzünü astı yere bakarak. Dedesinin ölümünden beri sık sık babasının yüzünde şahit olduğu bu ifadeyi ve aynı cümleleri taklit etmek zor değildi.

“Dostlar sağ olsun.”

Herkes Alper’in yası için susmuşken, “Adem Amca’nın bahçesine girdiğiniz değil mi?” diye homurdandı Nadi. Topladığı erikleri yemeden sağa sola fırlatan Ömür’e bakıp kolay bir tahminde bulunmuştu. Çünkü ulaşması kolay ve yenmeyecek kadar ekşi erikler Adem Amca’nın bahçesindeydi. Normal tattaki erikler ziyan edilmeden yenir, en tatlı erikler ise kapış kapış giderdi çocuklar arasında.

Ömür, cebindeki son erikleri de ısırıp karşısındaki ağacı vurmaya çalışırken, “Ben yapmadım” dedi. Alper anlamayarak baktı Ömür’e. Ardından Nadi’yle göz göze geldi, kiminle konuştuğunu anlamaya çalışıyordu.

Bir karşılık alamayınca, “Hüseyin Ali zehirledi o köpeği” diyerek açıklama yapma gereği duydu Ömür. “Zaten o bahçedeki erikler de çok kötüymüş.”

Nadi, burnundan derin bir nefes verip sakinleşmeye çalıştı. Ömür’ün özrü kabahatinden de büyüktü.

“Ne oldu?” diye sordu Alper iyice meraklanarak. Nadi’nin bir köpeği olmadığını biliyordu. Belli ki boş yere öldürülen bir hayvan için kızgındı Ömür’e.

“Bir şey yok” dedi Engin. “Bahçesinde köpek olan bir erik ağacı vardı, tavuk çiftliğinin orada. O ağaçtan erik almak istiyorduk ama köpek yüzünden yaklaşamıyorduk bile. Hüseyin Ali elinde bir etle geldi yanımıza, köpeğe attı ve gittik oradan. Ertesi gün köpek yoktu, ölmüş. Biz de rahat rahat topladık erikleri. Etin zehirli olduğunu anlasaydık izin vermezdik bunu yapmasına.”

Telegram: @cinciva

Alper, içinde bir sızı hissetti. Engin çok rahat bir şekilde anlatmıştı ama ona göre korkunç bir olaydı bu. Nadi'nin bu tavrının sebebini anlamıştı.

"O şerefsizi yakalarsam göstereceğim ona zaten" dedi Nadi öfkeyle. "Sanki cadının erikleri için öldürdü, sıkıyorsa cadının köpeğini öldürse ya!"

Sesi Bilal'e kadar gitmişti.

"Sus!" diye atıldı Ömür, etrafına bakındı endişeli bir şekilde. "Adını anma onun!"

Alper, neler olduğunu anlamak için Ömür'ün kardeşi Engin'e baktı önce. Aynı endişeli ifade onda da vardı. "Ne cadısı?" diye sordu hepsine birden. O sırada Bilal bilyelerini saymayı bitirmiş onlara doğru yaklaşmaktaydı.

Nadi, "Mezarlığın oradaki kadın" dedi fısıldayarak. Nadi'nin de alçak sesle konuşması iyice meraklandırmıştı Alper'i. "Tek başına yaşıyor, yıllardır evinden çıktığını hiç kimse görmemiş. Cadı diyoruz ona, herkes öyle der köyde. Çünkü..."

Nadi, Ömür ve Engin'le göz göze geldi. Söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu.

"Bahçesine giren çocukları yiyor da ondan" dedi Engin gayet sakin bir şekilde.

Alper, Engin'in şaka yapıp yapmadığını anlamaya ça

lıştı sorgulayan bakışlarla. "Olur mu öyle şey!" diyerek kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsunuz? Gördünüz mü? iftira atmaktır, hiçbir insan başka bir insanı yemez!"

"Serpil'e ne oldu o zaman?" diye sordu Bilal, yanlarına gelmişti ve gayet sakindi. İfadesiz suratı artık daha korkutucu geliyordu Alper'e.

"O kız kayboldu..." Nadi başını salladı. "Cadı ile alakası yok. Jandarma o kadar aradı kızı, cadının evine bile girdiklerini söylüyorlar, bir şey bulurlardı."

"Cadının evine mi girmişler?" Engin şaşırmıştı ama şaşkınlığı bile gayet sıradandı.

Telegram: @cinciva

“Cadı onu öldürdü, herkes böyle düşünüyor.” Ömür kendinden emin bir şekilde konuştu. “Tamam, yememiş olabilir ama öldürmediğini söyleyemezsiniz. Nereye gidecek bu kız? En son mezarlığın oraya doğru giderken görülmüş, Aysel Abla görmüş. Mezarlığın orada sadece cadının evi var!”

Alper, itiraz etmesi için Nadi’ye baktı ama Nadi susmuştu. İçine az da olsa bir şüphe düştü o an. Çocukları yediğine inanmıyordu ama pek tabii bir insan başka bir insanı öldürebilirdi. Hele ki yalnız başına yaşayan, kimseyle konuşmayan cadı lakabını almış biriyse...

Gayet olağan bir şeymiş gibi, “Evinin yanındaki mezarlığa gömmüştür” dedi Bilal.

Gözleri kocaman açıldı Alper’in. Bir an hayalinde mezarlığın başında kahkaha atan kukuletalı bir cadı belirdi. Cadının hemen dibinde kırmızı gözleriyle ona bakan, sivri dişlerinden kan damlayan korkunç bir köpek vardı.

“Neden köpeğini öldüreceksiniz ki zaten!” diyerek aklından geçen rahatsız edici görüntülerden sıyrılmaya çalıştı Alper.

Ömür iç geçirdi, “Çünkü en güzel erikler onun bahçesinde. Dünyanın en güzel erikleri... Hiç kimse dalından bir tane bile alamamış. Ne biz, ne ahilerimiz ne de babalarımız... Hiç kimse... O köpek orada olduğu sürece kimse de alamaz.”

“Hiç kimse yememişse nereden biliyorsunuz tadının bu kadar güzel olduğunu?” diyerek kendince çok haklı bir soru sordu Alper.

“Bir kişi yemiş” diye yanıtladı Engin, arka cebinden çıkardığı tarağıyla saçını yavaşça taramaya başladı. “Hüseyin Amca’yı bilirsin. Hani şu sürekli kahvede san bastonuyla oturan kör amca... Seksen yaşında var. Askere gitmeden o bahçeden bir erik yediğini anlatır. Galiba cadıyla tek konuşan da oymuş köyde. Bir ay görüşmüşler, sevgili gibi yani.” Gülümseyerek göz kırptı abisine.

“Herkes bilir bu hikâyeyi” diyerek onayladı Nadi. “Ben de dinlemiştim ondan. O eriğin tadı başka hiçbir şeye benzemezmiş. Köydeki herkes o erikten bir tane alabilmek için uğraştı ama başaramadı.”

Telegram: @cinciva

Engin tarağını tekrar cebine koyarken, “Çıkmaz bir sokağın sonunda evi” dedi umutsuz bir şekilde, neden kimsenin o ağaçtan bir tane bile erik alamadığını açıklama gereği duymuştu. “Arkası mezarlık, bahçenin duvarları çok yüksek. Bir de o köpek... Çok büyük, ben görmüştüm.”

Alper, ikna olmuştu. Herkesin yüzündeki umutsuz ifadeye bakıp hiç kimsenin o erikten bir tane bile alamadığını anlamak zor değildi. Ancak Hüseyin Ali gibi birçok kişinin o köpeği zehirleyebileceğini, mezarlıktan korkmadan bahçeye girebileceğini de biliyordu. Ama yapmıyorlardı, denemiyorlardı bile. Sebebi gayet basitti Alper’e göre. Köydeki herkes cadıdan çok korkuyordu, onun köpeğine zarar vermeyi akıllarından bile geçirmiyorlardı.

Cadı kadından o an için çok korkmadı Alper, sadece o eriğin tadını merak etmişti. Dalından hiç kimsenin bir tane bile almayı başaramadığı masalsı bir meyveydi bu anlatılanlara göre. Köydeki her çocuğun hayallerinin bile ötesinde bu erik vardı. Arkadaşlarının konuşmalarından hatta bakışlarından bile anlamak mümkündü bunu.

Onları hiç böyle görmemişti, kendisi de bu eriğin büyüsüne kapıldı hemen. “Oraya gidelim mi?” diye sordu birden ayağa kalkarak.

Herkes korkuyla birbirine baktı. Nadi yutkundu, Engin nefesini tuttu. Bilal’in bile bir anlığına yüzü seğirdi, neyseki kimse görmedi bunu.

Alper, ellerini açıp, “Hadi ama” dedi davetkâr bir şekilde, “biraz abartmıyor musunuz?”

Abartmıyorlardı. Ne korkularını ne de o eriğin hayallerindeki güzelliğini. Bu köyde herkes için asla ulaşılamayan cennetteki meyve, abıhayattı o erikler. Bir o kadar da korkunç bir şüphenin tam ortasındaydı onları taşıyan ağaç.

Geçici misafiri için, “Uzaktan bakabiliriz” diyerek belli belirsiz söylendi Nadi. Ama bunu söylemekteki asıl amacı Ömür’e olan öfkesiydi. *Hadi bakalım!*

Herkes ne tepki vereceğini merak ederek Ömür’e bakıyordu. Baskın kişinin o olduğunu anladı Alper. İkna edilmesi gereken oydu. Meydan okuyormuşçasına, “Korkmuyorsun değil mi?” diye sordu.

Telegram: @cinciva

Ama korkuyordu Ömür. Herkes kadar. Büyüklerin bile cadıdan nasıl çekinerek bahsettiğini biliyordu.

“Şöyle bir uzaktan bakarız” dedi Engin, abisinin bir korkak olarak görünmesini istemiyordu. “Bir şey olmaz.”

Bilal, ellerini ceplerine götürüp bilyelerini yokladı istemsizce, iş ciddiye biniyordu. Bu kadar kazancın olduğu gün ölmek aptallık olurdu. Onları dinliyor olması bile cadının gazabına uğramasına yetebilirdi. Kimseye söylememişti ama imam olan babası onun cadı değil, cinlerle uğraşan cehennem odunu olduğunu anlatmıştı bir keresinde. Neyse ki Ömür bir eli çenesinde düşünürken bunu dile getirmedi o an Bilal.

Uzun bir süre düşündükten sonra derin bir nefes verip,

"Tanam" dedi Ömür. “Hadi gidelim. Kaçabileceğimiz kadar yaklaşırız.”

Birlikte alınan bu karar herkesin korkularını biraz olsun hafifletmişti sanki, caminin çıkışına doğru yürümeye başladılar. Ne olursa olsun yarı yoldan döneceklerine emindiler, böyle bir aptallığı kimse yapmazdı çünkü.
İlk vazgeçenin kim olduğu görmek için biraz yürümeleri yeterli olacaktı.

Ancak Bilal arkada kalmıştı, hareket bile etmemişti bulunduğu yerden. Ömür, yanlarında Bilal’i göremeyince arkasını dönüp, “Hadisene oğlum!” dedi, eliyle gel işareti yaparak. Bilal’le son zamanlarda pek vakit geçirmese de onun da gelmesini istiyordu. Cadının olduğu yere giderlerken yanlarında papaz götüremezlerdi ama papazdan sonra ellerinde en iyi ikinci kişi vardı cadıya karşı. İ*mamın oğlu Bilal...* Okuyacağı birkaç dua işlerine yarayabilirdi zor anlarında.

Bilal’in de Ömür’e itiraz etme şansı yoktu, hiç olmamıştı. Ama korku tüm bedenini sarmıştı ve yapmak istediği tek şey oradan koşarak uzaklaşmaktı. Merakına yenilip yanlarına geldiği için pişmanlıktan ağlayacaktı neredeyse.

“Ne bekliyorsun!” diyerek üsteledi Ömür.

Bilal, ağzını açtı ama bir şey diyemedi, acıyla yutkundu. Kendi canından önce evindeki neredeyse bir çuvalın yarısına kadar dolmuş olan bilyeleri için endişeye kapıldı, sahipsiz kalacaktı hepsi.

Ömür, kaşlarını çattı tehditkâr bir şekilde, son kez uyardığı kesindi.

Telegram: @cinciva

Bilal, çaresizce ilk adımını atarken, “Bismillahirrahmanirrahim” dedi fısıldayarak. Babasının gurur duyacağı şekilde bildiği tüm duaları okumaya başladı Ömür’ün peşi sıra giderken. Hatasız bir şekilde okuyordu. Zaten yaşadığı korku sebebiyle tüm duaları tersinden bile okuyabilirdi o an.

Beş arkadaş, cami duvarından atlayıp eski mezarlık yoluna girdiler birlikte. İki yanı fıstık çamlarıyla çevrili patikanın başına geldiklerinde kara bulutlar ufukta yeniden belirdi, kuşlar yuvalarından havalanarak kaçıştılar. Sadece esen rüzgârın rahatsız edici uğultusu duyuluyordu uzaklardan. Etraftaki sık ağaçların içinde bilinmedik gölgeler onlara eşlik ediyor gibiydi.

Yolun sonu, terk edilmiş kerpiç evlerin çevrelediği köy mezarlığına çıkacaktı. Cadının evine yaklaşana kadar tek kelime dahi etmediler.

Telegram: @cinciva

17

Mustafa, Alper'in dosyasındaki son sayfayı özenle çıkardı yerinden, uzun uzun incelemeye başladı ilk defa görmüşçesine, yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı. Bahar, ister istemez meraklandı ama oturduğu yerden göremiyordu bu gülümsemenin sebebini. Her ne ise çok güzel bir şey olmalıydı.

Mustafa aniden, "Cadılara inanır mısın?" diye sordu. Bahar, kaşlarını çattı. "Cadı mı?"

Mustafa sayfayı uzatınca Bahar'ın merakının yerini şaşkınlık aldı bu sefer. Kâğıdın üzerinde sadece bir ağaç vardı. Kara kalemle çizilmiş, her dalına olabildiğince küçük yapraklar eklenmiş ince gövdeli bir ağaçtı bu. Tek bir yazı bile yoktu.

Arkasını da çevirip göz attıktan sonra, "Nedir bu?" diye sordu.

"Gördüğün gibi, bu bir ağaç" dedi Mustafa. "Alper, senin şu an oturduğun yerde çizdi bunu."

Alper'in çizdiğini öğrenince bu sefer hayranlıkla baktı sayfaya Bahar.

"Bu ağaç, çocuğunun geleceği... Dalındaki meyveler başarı ve mutluluk yolunda herkesin hedefini temsil ediyor. Tabii ki tahmin edeceğin üzere böyle bir hedefe ulaşabilmek çok kolay değil. Etrafı yüksek duvarlarla çevrili, çevresinde kötü canavarlar var pusuda bekleyen. İkna etmen gereken zeki nöbetçiler kapıları tutmuş.

Yıllar boyunca okuduğun okullardan aldığın diplomaları göstererek belli bir mesafeye kadar yaklaşabiliyorsun. Ama ona giden yollar çetin ve meşakkatli, belki de çok çok kolaydır, bilemem. Bildiğim, ne bir kralın oğlu ne de en zengin ülkenin prensesi olmak, dalından bir meyve koparmak için yeterli oluyor."

Mustafa, öyle güzel masalsı bir tonda anlatıyordu ki, Bahar sayfaya bakarken hayalinde canlandırdı hepsini Ağacın etrafı yüksek duvarlarla

Telegram: @cinciva

çevrelendi hemen, üstündeki sivri demir mızraklarla aşılmaz görünüyorlardı. Labirentler etrafını sarıyordu duvarları geçince, nöbetçiler köşe bucak dikiliyorlardı ve canavarların homurtuları karanlığın içinde yankılanıyordu.

“Herkes onun meyvesine ulaşamıyor. Çoğunluk uzaktan bakıyor sadece. Kabullenmişler, ulaşmak için çaba bile göstermiyorlar.”

Bahar, aşılması zor duvarların etrafında birbirine çok benzeyen yaşlı insanları gezinirken gördü, içeri girmeyi denemiyorlardı.

“Bir ömür boyu çabalayanlar da çok tabii ki. Yıllarca sahip oldukları bilgi, birikim ve donanımlarını en doğru şekilde kullanmaya çalışıyorlar o ağaca ulaşabilmek için.”

Labirentte mezar taşları ortaya çıktı bu sefer. Kimi köşelerde ise canavarların yediklerinden arta kalan kemikler vardı, Bahar neredeyse pis kokuyu bile duyacaktı.

“Çok az kişi onun meyvesine ulaşabiliyor. Ancak gerçek başarı ve mutluluk da onun meyvesini almak olmayabilir.”

Bahar, bunu beklemiyordu. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu kafası karışmış bir halde.

Meyvesine ulaşmaktan daha önemli ne olabilir ki?

Sayfada yeniden tek bir ağaç vardı artık.

“Demek istediğim çok basit aslında. Herkesin yaptığını yaparak gerçek başarı ve mutluluğu elde edemeyebilir karnındaki çocuk. Kendi özgün çözümlerine ihtiyaç duyabilir. Bunun için de kendini bulması, var olması gerekir. Belki de kimsenin ulaşamadığı meyveye hiç kimsenin akıl edemediği bir yöntemle kavuşur.

Kendini gerçekleştirmiş, bağımsız bir birey yapabilir bunu ancak. Ve bu olduğu zaman, o meyveyi elde etmekten daha güzel ve anlamlı olan şeyi keşfedebilir.”

Mustafa, susunca Bahar derin bir nefes verdi. “Bu ağaç mutluluğu temsil ediyor ama ona ulaşmak gerçek mutluluk olmayabilir mi diyorsun?”

Telegram: @cinciva

“Evet, olmayabilir, buna biz karar veremeyiz. Onun hayatıysa, o zaman gerçek başarı ve mutluluğun ne olduğunu kendisi keşfetmelidir.

Var olmayı başarabilirse kendi gerçeklerini bulur Bahar. O ağaca giden yolda olmak bile yeterli olabilir onun için. Kim bilir kendi ağacını kendi de dikebilir. Her şeyi bilemez, kontrol edemezsin. Hayatta karşılaşabileceği her güzel ve kötü şey için hazır olmalıdır.

Evet, kötülük için hazır olmak yetmez. Güzellikler için de hazır olmalı çocuklar. En azından fark etmeden geçip gitmesinler diye...

Kendi doğrularını, kendi yanlışlarını bulmasına izin vereceksin. istediklerini, istemediklerini deneyimleyerek öğrenecek. Ve yine ne istediğine, kendi başına istediklerini elde ettikçe karar verecek.”

Bahar, o sırada karşısındaki raflara bakarken siyah kapaklı bir kitap gözüne çarptı. Bir ipin ucuna bağlanmış o tanıdık ayracı sarkıyordu ortasından. Mustafa’nın tavsiyesiyle başladığı ama yarım bırakmak zorunda kaldığı bir kitaptı bu.

Sayfaları arasında, okurken çok hoşuna gitmiş bir benzetmeyi hatırlamakta zorlanmadı. “Bu çocuğun bir arabası var” dedi ellerini şişkin karnına koyarak, “ölene kadar içinde olacağı bir araba bu...

Her türlü arazide yol alacak. Yağmurda, çamurda, çölde. karların içinde... Bazen yukarı tırmanacak, çok zorlanacak. Kimi zaman da yokuş aşağı akıp gidecek hayat.

Yalnız başına sürecek bazı gecelerde, güneşli bir gün arkadaşlarıyla gülüp eğlenecek sahil kenarlarından geçerken, çocukları arka koltukta uyurken ailesiyle bir uçurumun önünde sabahlayacak. Eşiyle, aynı yolda, birlikte kullanacaklar arabayı. Bazen hızlı, bazen yavaş... Belki el frenini çekip uzun süre beklemek zorunda kalacak bir mola yerinde.”

Mustafa da ayracı sarkan kitaba baktı gülümseyerek ipin ucunda simsiyah bir uçak vardı.

“Yani Mustafa, diyorsun ki, bu arabanın koltuğuna nekadar erken yaşta otururşa o kadar iyidir. Ne kadar erken tecrübe etmeye başlarsa kendi hayatının kontrolü o kadar kendisinde olur.

Telegram: @cinciva

Hayat bir yol ve karşısına çıkacak engebeleri nasıl aşacağını öğrenmeli. Virajlara ne kadar hızla gireceğini, o virajlardan nasıl çıkacağını... Nerede duracağını, nerede arkasına bakmadan devam etmesi gerektiğini... Yol ayrımlarına geldiğinde seçim yapabilmeli; hazır olmalı bu seçinlere. Lastikleri patlayabilir, kaza geçirebilir ve kimse yanında olmayabilir o an. Ne yapacağını bildiği kadar yoluna devam edebilecektir."

Mustafa, zorlu basamakların ardından *yeni bir ülkeye gelen Bahara hoş* geldin dedi içinden. "O arabayı onun ye*rine* kullanıp büyüdüğünde bir anda direksiyonu ona tes*lim etmek gerçek bir* sevginin göstergesi olamaz. Bu, seviyorum *kılıfı* altında onu hayat karşısında tam anlamıyla *tehlikeye atmaktır. Sen yan* koltukta olmalısın, nasıl kullanacağını öğrenmeli seninle birlikte. Deneyimliyor, hayata *hazırlanıyor, tek* başına çıkacağı uzun yollar öncesinde.

Ve sen o arabadan indiğin anda çocuğunun o arabayı kullanmaya hazır olduğu kadar iyi annelik yapmış olacaksın. *İstediğin* kadar süsle arabayı, en güzel lastikleri al, muhteşem deri koltuklar olsun, en güçlüsünden de motoru. Deposunu da doldur ağzına kadar. Fark etmez, etmeyecek."

Derin bir nefes verip, "Biraz endişeliyim sadece" dedi Bahar. "Az çok ne yapmam gerektiğini anladım, sadece bir bilinmezlik var ve korkutuyor beni."

"Bu hislerin hile doğru yolda ilk adımları çoktan attığını gösterir. Değişiminin hu endişelere ihtiyacı vardır. En doğruyu ve en güzeli elde edebilmek kolay değildir Bahar.

Sonuçları gördükçe güçleneceksin, anlayacaksın neden yan koltukta oturman gerektiğini. Unutma, su kendiliğinden yolunu bulacak, sen akmasına izin ver yeter."

Mustafa bir an durdu ve aynı dili konuşmanın verdiği hazla, "Sana mutluluğun tanımı yapayım mı?" diye sordu.

Bahar, çok isterim dercesine gülümseyerek baktı ona.

"Çok basit. Mutluluk, mutsuz olmamaktır. Mutsuz olmayı kabullenmemektir. Mutsuz olmasına izin ver ki mutlu olmayı öğrenebilsin.

Telegram: @cinciva

Gözyaşını silme onun yerine, gözlerindeki yaşları kendi silip devam edebilsin yoluna.

Devam edebilsin ki hayatı boyunca ona engel olmasın hiçbir şey. İstediği olmadığında teselli edebilsin kendini başkalarının tesellisine ihtiyaç duymadan. Yolunu kaybettiğinde, 'Her zaman başka bir yol daha vardır' tüyebilsin ve bulsun o yolu.

Bir gün oyuncağını kaybettiğinde üzülüp ağlayacak.

Bir gün de mesleğini icra ederken istediklerini yapamadığında ya da istedikleri başkaları tarafından yaptırılmadığında üzülecek. Vazgeçmeyip dış etkenlere bahane bulmadan yoluna devam etmesi, oyuncağını kaybettiğinde yapmış olduğun doğru anneliğe bağlı olacak.

Mutluluk, tam olarak mutsuzluk durumundan kurtulabildiğin ölçüde senin olur. Bu bir beceridir ve deneyimle öğrenilir. Vakit varken öğrenmesine izin ver."

Bahar'm, Mustafa'nın konuşmasındaki değişimi fark

etmesi zor olmadı. Perdeleri biraz da olsa aralanmış gibiydi, hareketleri ve ona uyumlu sözleri çok samimiydi artık, tanıdık bir samimiyetti bu.

"Aslında ne yapılması gerektiğini her anne baba çocukları doğduktan sonra gözlemler ve doğru olanı yapar bir müddet."

"Her anne baba?"

"Evet, her anne baba... Gerçekler, gözlerinin önünde tekrar tekrar kendini gösterir her gün. Ama göremezler."

Bahar iyice meraklanarak baktı Mustafa'ya.

"Yapılan bir araştırmaya göre dünya üzerindeki her çocuk, doğumdan itibaren yürümeyi öğrenene kadar ortalama en az iki yüz defa düşer."

İki yüz defa...

"En düşük sayı bu... Hangi ülkede dünyaya geldiğinin, çevre şartlarının, anne babasının kim olduğunun önemi yok."

Telegram: @cinciva

Mustafa, bir kez daha tekrarladı vurgulayarak.

“Hepsi... yürümeyi öğrenene kadar... en az... iki yüz defa düşer... Ve her çocuk... İstisnasız hepsi öğrenir yürümeyi bir şekilde.”

Mustafa, kaşlarını kaldırıp gülümseyerek sordu. “Sence neden hepsi yürümeyi öğreniyor?”

Bahar, hayatı boyunca yapamadığı bir şeyi kaç defa yeniden denediğini düşündü, en fazla bir iki defa ve sonra vazgeçerdi. O an aklından geçen tek şey anne babaların çocuklarına vazgeçmeyi öğretmeleriydi. Anne babaların başlattığını öğretmenler tamamlıyordu.

İki yüz defa düşerler ve hepsi yürümeyi öğrenir... Her çocuk...

Mustafa’nın yüzüne hayranlıkla bakıp, “Neden?” diye sordu o da.

“Her çocuk yürümeyi öğrenir” dedi Mustafa, “çünkü her anne baba, çocuklarının iki yüz defa düşmesine izin verir.”

Düşmesine izin verir...

Bahar, Mustafa’nın *herkesin bakıp ama göremediği doğru* diyerek ne kastettiğini anladı hemen. Gerçekten de her anne baba çocuklarının düşmesine izin verirdi, buna izin verdikleri için her çocuk öğrenirdi yürümeyi. Çünkü denemekten vazgeçmezlerdi hiçbir zaman.

En fazla kollarından tutarlardı çocuklarının, o kadar.

Bacak kaslarını kendileri kullanırdı, yürümeyi öğrenmenin tek yolu kaslarını kullanmayı deneyimleyerek gelişim kat etmeleriydi. Aynı anne babalar, çocukları büyüdükçe bu doğru ebeveynliğin tam tersini yapıyordu. Halbuki her zaman yürümeyi öğrendiklerinde yaptıklarını yapmaları yeterliydi çocukları için. Bahar, hayretle hatırladı bu zamana kadar gözlemlediği anne baba davranışlarını. Çocukları yürümeyi öğrenirken düştü diye hangi anne eleştirirdi çocuğunu? Kötü bir şey söylerdi ya da onu kaldırıp bacaklarından tutardı?

Hiçbiri... Düştükçe teşvik ederlerdi çocuklarını kendi başlarına ayağa kalkıp yürümeleri için. Bunun aksi olsa kaç çocuk yürümeyi öğrenemezdi diye düşündü. Ya da kaçı çok geç öğrenirdi...

Telegram: @cinciva

Doğru ve yanlış, Bahar için siyah ve beyaz gibi ayrıldı birbirinden, tartışmayı gerektirecek bir grilik bile yoktu. Gerçeğin basitliği karşısında tam anlamıyla tutuldu oturduğu yerde.

O saf gerçek, göz kamaştıran bir ışık gibi parladı zihninde.

DÜŞMELERİNE izin verdikleri çocuklarının DÜŞÜNMELERİNE izin vermiyorlar!

Yaşadığı aydınlanmayla birlikte Bahar'ın donuk bakışları bir noktaya kilitlenip kalmıştı. Mustafa bir süre konuşmadı, Bahar'ın bir sonraki aşama için gerekli olan bu farkındalığı yaşamasına izin verdi olabildiğince. Çünkü ders daha yeni başlamıştı ve Mustafa, onu asıl şaşırtacak aşamalara gelmemişti bile.

Kırmızı dosyayı kapatıp ayağa kalktığında günün en önemsiz detayı belli belirsiz döküldü dudaklarından:

"Bu arada, bu bir erik ağacı... Hikâyesine bayılacaksın.

Telegram: @cinciva

18

Harabeye dönmüş kerpiç bir evin yarısına kadar yıkılmış duvarına çıkan Alper, gözlerini kısıp güneşe karşı elini alnında siper etti. Üç tarafı yüksek tepelerle çevrili düz bir arazinin tam ortasında kümelenmiş servi ağaçlarını fark etmesi zor olmadı.

Eski mezarlık... Orada...

Göğe doğru dik bir şekilde uzanan serviler, mezarlığın ulaşabildiği son sınırları apaçık gösteriyordu, yarım bir daire gibi karşı dağın eteğine serilmişti. Tepelerde ise dağınık şekilde mezarlığı çevreleyen kerpiç evler vardı sadece. Zamana direnip ayakta kalanlar bunlar olmalıydı. Siyah kutucuklar gibi görünüyorlardı ve içlerinde kimselerin yaşamadığı kesindi. Sanki mezarlık, ölümü de çevresine bulaştırmıştı.

Neden onu hiç duymadım ki ben diye düşündü kimsenin burada yaşayabileceğine inanmayarak. Meraklı bakışlarla hızlıca taradı görebildiklerini. *Nerede?*

Mezarlığın kendisine bakan kısmında yan yana duran evlere dikkat kesildi. Evler, sadece burada bir sokak oluşturacak kadar bir arada gözüküyordu. Çıkmaz sokağın sonunda diye hatırladı, arkadaşlarının anlattıklarıyla birebir örtüşüyordu görebildikleri. Gözlerini biraz daha kısıp netleştirmeye çalıştı görüş açısını. Ağacı görebilme ihtimali heyecanlandırmıştı Alper'i. Nefesini tuttu bir anlığına, odaklanmak için biraz daha zorladı kendini ama bulanıktı ayrıntılar.

Ömür, Alper'e meraklı gözlerle bakarken "Görebildin mi?" diye sordu. "Evlerin ortasındaki yüksek duvarlara bak, ucunu görebilirsin."

Alper, duvardan atladı ve dengesini sağlar sağlamaz, "Hayır, hiçbir şey görünmüyor" dedi, "çok uzak."

Ömür, bakışlarını indirdi hayal kırıklığını belli etmeden. Yalan söyleyip şansını denemişti belki görebilir diye. Çünkü bir an önce geri dönebilmeyi umuyordu artık. Alper hariç hepsinin içinden geçen ortak bir temenniydi

Telegram: @cinciva

bu, köyün dışına çoktan çıkmışlardı ve bu ıssızlık hiç yardımcı olmuyordu cesaretlerine.

Tedirgin bir şekilde birbirlerinin yüzüne kaçamak bakışlar atarlarken, "Biraz daha yaklaşalım" dedi Alper.

Bilal'in dudakları titredi. "Bismillah" derken gözleri biraz daha açıldı korkuyla, neyse ki sadece kendisinin duyacağı şekilde fısıldamıştı.

"Buradan göremediysen hiçbir yerden göremezsin" dedi Ömür. "Ağaç dışarıdan görünmüyor, yüksek bir yere çıkılmalı." Etrafına bakınarak dört bir yanını işaret etti. "Gördüğün gibi... En yüksek yer burası."

Alper, ellerini beline koyup eski mezarlığa doğru bakarken Engin, abisinin ne istediğini çoktan anlamıştı. Soğukkanlılıkla, "Sayada yapacak işlerimiz var" dedi, "kiremitleri taşıyacağız, hadi geri dönelim."

O anda kimseler tarafından duyulmayan sessiz bir sevinç çığlığı yankılandı aralarında. Nadi, derin bir nefes verip rahatladı. Bir misafir ağırlamanın sorumluluğunu taşıyordu ve günü bu kadar tehlikeli geçirmek büyük bir baskı oluşturmuştu üzerinde. Güneşin konumuna bakıp su dolu çukura gidip gidemeyeceklerini hesapladı hemen.

Yeterli zaman var...

Yaşadıkları tedirginliği fark etmek zor değildi. Alper, bir iki adım atarak biraz daha yaklaştı arkadaşlarına, hepsinin yüzüne sırayla baktı. "En azından çıkmaz sokağın önüne kadar gidelim, daha yakından bakalım, eriği almaya çalışalım demiyorum, zaten söylediniz bu imkânsız. Uzaktan ne yapabilir ki bize?"

Alper, istediği şeyden gayet emindi. *Kimselerin yanına bile yaklaşamadığı erik ağacını daha yakından görebilmek... Hiç olmazsa bulunduğu yeri...* Ömür'e dönüp, "Buraya kadar geldik" dedi, "sokağın başından bakıp sonra hemen geri döneriz."

Ömür, uzun bir süre düşündükten sonra hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı mezarlığa doğru. Buraya kadar gelmişken kaçmayacaktı, kaçamazdı. *Alt tarafı uzaktan bakacağız işte...* Teselli etti kendini, kesinlikle

Telegram: @cinciva

bir korkak değildi. Ve Alper topuklan kıçına vura vura kaçarken en çok o gülecekti arkasından. *Görücem ben seni!*

Alper, sokağın girişini fark edince adımlarını hızlandırdı, sokağın tam karşısındaki küçük bir tepeceğin ardına gelip bekledi. Arkadaşları yanına geldiğinde tepeye asker gibi mevzi alarak uzandılar. Alper, pek yadırgamadı bu hallerini. *"Çocukları öldürüp bahçesine gömüyor..."* Ellerinde silahları eksikti sadece.

O da yüzüstü çimlerle kaplı toprağa uzanırken içinde bir ürperti hissetti yeniden. Anlatılanlardan çok daha ürkütücüydü her şey. Mezarlık bir yay gibi kerpiç evlerin arkasını çevreliyordu. Bu dünyada kötü kalpli bir cadı varsa o da sadece şu an baktığı yerde yaşıyor olabilirdi, geceleri burada olmayı düşünmek bile istemedi o an.

"Tam karşıdaki tahta kapı" dedi Engin. Parmağıyla göstermekten çekinmişti, izleniyor olabilirlerdi.

"Hangisi?" diye sordu Alper, birçok kapı vardı görüş açısında. Engin, "Çıkmaz sokağın sonundaki işte" dedi biraz daha sesini alçaltarak.

Alper, karşılıklı duran terk edilmiş evlere baktı. Bir sokak oluşturuyorlardı ve sokağın bittiği yerde tahta bir kapı vardı.

işte orada...

ilk başta görememesini doğal karşıladı. Yol neredeyse mezarlığın içine kadar uzanıyor gibiydi. Karanlık, evlerin gölgesinde gittikçe artıyordu yolun sonuna doğru. Belli belirsiz neredeyse siyaha yakın bir kahverengi rengine bürünmüştü eski kapı.

Demek burada yaşıyor...

Alper, bir konuda Ömür'e hak verdi, çevresinden hiçbir şekilde görülemezdi ağaç. Tahta kapının her iki yanında uzanan duvarlar çok daha yüksekti diğerlerine göre. Alper, duvarlara dikkatlice bakarken kimseler tırmanmasın diye alınan bir güvenlik önlemini daha fark etti. Duvarların üzerlerinde renkli parıltılar vardı, cam parçalarıydı bunlar. Kırılmış şişelerden rastgele dizilmiş bu sivri camlar çok tehditkâr görünüyordu.

Telegram: @cinciva

Bu ev, uzak durulması için caydırıcı olabilecek her şeye sahipti. Ancak Alper'in ağacı görme isteği bir an olsun azalmadı, merakı da eve yaklaştıkça artıyordu.

Dalından kimsenin bir tane bile erik alamadığı ağaç... Dünyanın en güzel erikleri...

Görebildiği her yeri uzun uzun inceledikten sonra Engin'e bakıp, "Köpeği nasıl görmüştün ki sen?" diye sordu. Herkes sadece *bakarken* Alper'in zihni sorguluyordu gördüklerini.

"Akın Ahilerle gitmiştim yıllar önce" dedi Engin, "çok küçüktüm, beni de götürmüşlerdi. Mezarlığın oradan yaklaşmıştık, birinin omzuna çıkıp bakmıştım. O zaman gördüm, çok büyüktü. Gördüklerimi anlattım ve gittik oradan hemen."

Alper, "Ağacı da gördün mü?" diye sordu bu sefer. Engin, yüzüstü uzandığı yerde omuzlarını silkti. "Çok bakamadım ama bahçenin tam ortasındaydı, sıradan bir ağaç gibiydi işte."

Nadi, "Sıradan bir ağaç değil o" diyerek atıldı. Bulunduğu mevziden arada bir başını kaldırıp bakıyordu korkunun kalesine. İlk defa bu kadar yakından görüyordu, neyse ki yanında uzanan dört arkadaşı şahitti her şeye ve geri döndüklerinde kimse anlattıklarına yalan diyemeyecekti.

Engin, "En çok yaklaşan bizim kadar yaklaşmıştır" dedi övünerek. "Bakıp gittikten sonra çok korkmuştum tabii, bir hafta uyuyamadım. Bakarken cadının beni görüp görmediğini sordular sürekli."

Alper, uzun süredir kafasını kurcalayan o soruyu sordu nihayet:

"Hiç denememişler mi eriklerden almayı?"

Ömür, hemen yanında uzanan Alper'e bakıp sırıttı. "Böyle bir aptallığı kim yapar? Baksana şuraya."

Alper, yeniden her ayrıntıyı incelemeye başlarken Nadi bilmiş bir edayla, "Aslında deneyen çok olmuş" dedi. "Evlerin oradan girmeye çalışmışlar, sokağın başından çatılara çıkıp yaklaşmışlar. Hatta en yakın evin duvarını delmeyi bile düşünmüşler ama..."

Telegram: @cinciva

“Çok ses çıkar” diyerek Nadi’nin ağzından lafı aldı Alper. Nadi “Evet, vazgeçmişler” diyerek devam etti. “Babam ile amcam gece bile gelmişler buraya.”

“Gece mi!” Şaşkınlığını gizleyemedi Ömür.

“Evet, babam yerine başkası dese inanmazdım. Bir ay boyunca uzaktan izledikleri de olmuş. Cadının evden çıkmasını beklemişler ama yıllardır evinden çıktığını ne gören var ne duyan.”

Alper, erikleri kimsenin alamamasının asıl nedeninin herkesin cadıdan korkması olduğuna daha çok emin oldu. Cadının hoşuna gitmeyecek bir şey olursa, buna sebep olan herkes bedelini öderdi. Alper, bunu anladığında aklına çok kısa süreliğine bir çözüm geldi. Ama bu düşünce Bilal’in uzandığı yerde kafasını gömüp küçüldükçe küçülmeye çalışan görüntüsüyle dağıldı, ne de olsa en iri çocuktu aralarında.

Uzun süren sessizliği fırsat bilen Engin, “Yapılacak bir şey yok” dedi hadi geri dönelim dercesine. “Gördük işte göreceğimizi.”

Yapılacak bir şey yok...

Alper, o an üç yıl önce okula başladığı zamanları hatırladı. En arka sırada oturduğu için tahtayı göremiyordu ve bu sorunun üstesinden gelmesi hiç kolay olmamıştı.

Ömür, “Evet, yapılacak bir şey yok” diyerek kardeşini onaylarken Alper yeniden tahta kapıya dikkat kesildi.

Her zaman yapılabilecek bir şey vardır.

“Aslında tünel kazılabilir” dedi Nadi izlediği bir filmi hatırlayarak. “Tabii mezarlığın olduğu yerden kazmamak şartıyla...”

Ömür başını iki yana salladı. “Tünel kazmak sorun değil, tünelin ucu bahçeye açılınca karşına ne çıkacağını hesap etmek gerek. Küçük bir tünel olsun ki kaçarken iri bir köpek kovalayamasın sizi!”

Engin, kara bulutların yeniden toplaşmaya başladığı gökyüzüne baktı. “Bence helikopterle alınabilir erikler, iple sarkacaksın baş aşağıya, üzerine yanaşacak toplayacaksın, yükselip kaçacaksın. Çok basit...”

Telegram: @cinciva

Nadi, “Baş aşağıya toplamak zor olur” diyerek karşı çıktı. “Zaten helikopter çok ses çıkarır, imkânsız.”

Ömür, Nadi’ye bir bakış atıp, “Helikopteri buldunuz, ayarladınız, bir tek baş aşağı toplamak mı sorun çıkardı?” diye sordu alaycı bir şekilde.

Bir an durup gülümseyerek baktılar birbirlerine, uzun süre sonra yüzlerinde beliren bir gülümsemeydi bu. Bilal bile hafifçe sırıttı istemsizce ve dikkati dağıldı. Öyle ki Ayetel Kürsi duasına baştan başlamak zorunda kalmıştı.

Alper’in yüzünde ise çok ciddi bir ifade vardı. Sırtüstü uzandı olduğu yerde, gökyüzüne baktı.

Hepsi yanlış...

Tüm çözüm önerileri hatalıydı ona göre. Bu zamana kadar yapılmış denemelerin asla sonuç vermemesi çok doğaldı. Tıpkı okula ilk başladığında ön sırada oturmak için ürettiği sayısız çözüm ve boşa giden çabaları gibi. Aksi olsa bırak ağaçtan erik almayı onu görebilmeleri bile mümkün olurdu. Ama bunu başaramamışlardı.

Alper, çok hızlı hareket eden bulutları takip ederken dudağının kenarına bir gülümseme sıkıştı. Bundan yirmi yıl sonra aklındaki bir projeyi hayata geçirmek için girmesi gereken bir kapının önündeki gülümsemesi gibi. Kimselerin ulaşamadığına, o kapıdan içeri girince ulaşacaktı Alper. Çünkü herkes yanlış olanı yaparken o doğru olanı fark edecekti.

Üç yıl önce fark ettiği gibi... Bugün uzandığı yerde siyah beyaz bulutların dansını izlerken olduğu gibi...

Bu şekilde eriklere ulaşılamaz... Çözüm çok basit... içinden geçenleri bu sefer arkadaşlarının duyacağı şekilde söyledi.

“Hepsi yanlış.”

Bilal, haricinde hepsi Alper’e baktı anlam veremeyerek. Alper, birden ayağa kalktı ve yüzünü çıkmaz sokağa döndü.

Nadi panikle, “Yere yat, ne yapıyorsun!” diye bağırdı. “Bizi görebilir!”

Telegram: @cinciva

Hepsi biraz daha kendini gizlemeye çalışırken Alper, “Onunla konuşacağım” dedi sakin bir şekilde. Bilal, bir anda başını kaldırıp Alper’e baktı korku dolu gözlerle, dehşete kapılmıştı.

“Kiminle konuşacaksın?” diye sordu Ömür kaşlarını çatarak.

Hepsi endişeyle cevabı beklerken Alper, yavaşça üç-dört adım atıp durdu. “Çözüm çok basit aslında, bunu göremiyorsunuz. Çünkü kendi yarattığınız korkularınız görmenize engel oluyor, söylentileri gerçek diye kabul etmeniz yanlış. Kapısını çalıp onunla konuşacağım. Ve ne istediğimi ona söyleyeceğim güzel bir şekilde.”

Bilal, böyle anlar için en etkili iki duasını saklamıştı. Babasının en zor anlarında oku dediği, ezberlemesi en kolay dualardandı. Felak ve Nas surelerini bu sefer herkesi, duyacağı şekilde fısıldamaya başladı.

Ömür, Bilal’e ne yapıyor bu dercesine bir bakış attıktan sonra “Saçmalama” dedi yalancı bir gülümsemeyle Alper’in böyle bir şey yapacağına ihtimal bile vermedi.

Ancak Nadi, Alper’i çok iyi tanıyordu, şüpheye düşmüştü bile. O da büyük bir cesaretle ayağa kalkıp yanına gitti her ihtimale karşı. Komşu çocuğunun başına bir şey gelirse hesap sorulacak ilk kişi o olacaktı çünkü.

“Alper, hadi dönelim” dedi yutkunarak. “Başka zaman geliriz. Biz sana anlatamadık ama gidelim babamgil anlatsın sana. Ne kadar tehlikeli olduğunu anlamadın, böyle bir şey yapma sakın!”

Alper’in söylediklerinde ciddi olduğunu anladığında Ömür’ün yüzündeki sahte gülümseme yavaş yavaş kayboldu. “Kendini öldürtmek mi istiyorsun?” diye çıkıştı birden. “Mümkün değil bu, kimse böyle bir şey yapmadı!”

Alper derin bir nefes verdi, başını çevirip omzunun üstünden Ömür’e baktı. “Kimse böyle bir şey yapmadığı için mümkün olacak. Ben Kara Deliğin içinden çıktım, bana mümkün değil deme...”

Ve Alper yürümeye başladı çıkmaz sokağın girişine doğru. Ömür, anlam veremeyerek bakakaldı. Nadi adım atamadı, gidemedi Alper’in peşinden.

Telegram: @cinciva

Ne yapacaklarını ne diyeceklerini bilemez halde sadece izliyorlardı olan biteni.

İlk hamle Engin'den geldi, istemsizce arka cebindeki tarağı yokladıktan sonra hiçbir şey söylemeden geldikleri yoldan kaçmaya başladı. Ömür, kardeşine baktı. Tereddüt bile etmedi, o da koşmaya başladı kardeşinin arkasından. Nadi'nin de peşlerine takılması uzun sürmedi. Ne de olsa jandarma ilk onun ifadesini alacaktı, öncesinde kendi canını kurtarmalıydı. Alper'in kafasına koyduğu şeyi yapacağını çok iyi biliyordu.

Ancak Bilal yine arkada kaldı, kaskatı kesilmişti. Bir yandan kaçan arkadaşlarına bakarken bir yandan da cadının evine gittikçe yaklaşan Alper'e bakıyordu. Kafasını şaşkınlıkla bir o yana bir o yana çevirirken olanlara hâlâ inanamıyordu.

Cehennem odunu o... Cinleri var... Allahım yardım et!

Bir anlık cesaretle ok gibi fırladı yerinden. Tıpkı kazandığı bilyeleri toplamaya giderken koştuğu gibi koşuyordu. Ama bu sefer her zamankinden çok daha hızlıydı. Hayatının en hızlı koşusunu yaparken Nadi, Engin ve Ömür'ü yakalaması uzun sürmedi. Aralarından sıyrılıp liderliği ele geçirirken nefes nefese bildiği dualardan aklına gelenleri okuyordu. Doksanlı yılların karışık kasetleri gibiydi, potpuri yapıyordu adeta.

Ömür ile Engin, aralarından geçen Bilal'e şaşkınlıkla bakarken korkularını en üst seviyeye çıkartacak bir şey gördüler, asla mümkün olmayacak bir şeydi bu. Bilal'in ceplerinden düşen birkaç bilye, koştukları yönün aksine tepenin aşağısına doğru yuvarlanıyordu.

Evet, Bilal'in ceplerinden kazandığı bilyeler düşüyordu ve Bilal umursamadan yoluna son sürat devam ediyordu.

Durumun ne kadar vahim olduğunu işte o zaman anladılar ve çok daha hızlı koşmaya başladılar.

Telegram: @cinciva

19

Sessizliğe bürünmüş odanın içine batmakta olan güneşin zayıf ışıkları vururken Mustafa ayakta, pencerenin önünde kımıldamadan duruyordu. Uzakta kalan şehir manzarasını izlerken kendini iyi hissettiğine şüphe yoktu, vaktini boşa harcamamıştı çünkü. Hayatından bir günü daha uğurlarken bundan daha fazlasını isteyemezdi. Bir annenin daha değişime hazır olduğuna şahit olmak boşa gitmeyen bir zamanın kanıtıydı onun için.

Bahar, kapıdan içeri giren aynı anne değildi artık.

Bir okulun bahçesinde nokta gibi gözüken çocuklara dikkat kesilirken alışkın olduğu bir gururla ellerini arkasında birleştirdi. Hiç durmadan hareket eden noktalara bakıp, "Koşma yavrum, düşeceksin, dikkat et, dikkat et, dikkat et!" dedi alaycı bir şekilde.

Bahar, oturduğu yerde arkasında kalan Mustafa'ya doğru başını hafifçe çevirip gülümsedi. "Hayırdır, beni eski halime mi döndürmeye çalışıyorsun?"

Mustafa, ağır adımlarla Bahar'ın görüş açısına girip oturdu koltuğuna. "Her anne gibi çocuğunu sevdiğini, her zaman seveceğini bildiğim için eski haline dönme ihtimalin yok."

"Evet, buna inanabilirsin" dedi Bahar minnet dolu bir ifadeyle. "Eski ben olsaydım, sanırım koşma aşkım düşeceksin derdim ve düştüğünde de, ben sana düşersin demedim mi diye azarlayabilirdim tatlı tatlı."

Mustafa, onaylar gibi başını salladı. "Evet, doğru bir tespit ama bir yanlışınla birlikte..."

Bahar kaşlarını çattı. "Yanlış?"

"Ona aşkım deme. Büyüme döneminde kimlik oluşumu çok önemlidir çocuklar için, var olmak önce isimle başlar. Karmaşaya izin verme, bu dönemi sekteye uğratma sakın. Kimliği sağlıklı bir şekilde oturan, birey

Telegram: @cinciva

olabilmiş bir çocuk özgürleşebilir, bu özgürlük aklın özgürlüğüdür. Yoksa Jacques Ranciere'yi yine haklı çıkarırsın."

Mustafa bir an durdu ve masada, kendi eserinin hemen üzerinde bulunan Jacques Ranciere'nin *Cahil Hoca* kitabına bakıp "*Özgürleştirmeksizin eğiten aptallaştırır"* dedi. "Konuşabildiğin kadar yetişkin dili kullan. Anlar mı diye bakmayacaksın olaya, ne zaman anlayacak diye bakmalısın. İsmiyle sorduğun her soru, ona sunduğun her seçenek kimliğin oluşmasına imkân veren yolun taşlarıdır.

Aşkım, prensim, prensesim diyerek piramide doğru bir giriş yapamazsın. Sorular o isme sorulmalı, cevaplar o isimden gelmeli."

Mustafa, kitabı diğerlerinin arasından özenle çıkarıp

Bahar'a uzattı. Arka kapağında Mustafa'nın yaptığı alıntı kocaman harflerle yazılmıştı.

Özgürleştirmeksizin eğiten aptallaştırır.

"Biraz ağır bir anlatımı var sadece, sende kalabilir." Bahar, kitabı incelerken arka kapağında daha küçük harflerle yazılmış başka bir alıntıyı okudu sesli bir şekilde. "Bir zekânın başka bir zekâya tabi kılındığı yerde aptallaşma vardır." Beğenisini başını sallayarak gösterdikten sonra kitabı önündeki sehpaya bıraktı.

"Anneler çocuklarına ne yazık ki aptal muamelesi yapar uzun bir dönem. Seçim yapamaz, doğruyu bilemez, karar vermez diye her şeyi onun yerine yapıp çocuklarının alması gereken bütün kararları almaya çalışırlar. Çocuğun aklını kullanmasına izin vermezler. Tabii ki onları çok sevdikleri ve iyiliklerini düşündükleri için yaparlar bunu. Birçok annede bulunan 'çocuğum çok zeki, bir konuşuyor görmen lazım' sendromunun yanında bu davranışları hem trajik hem de komik aslında."

Bahar, bilgisizce yapılan yanlış anneliğin adeta psikolojik bir hastalığa dönüşüp dönüşmeyeceğini düşündü. Psikoloji eğitimi almış biri olarak kendi ülkesine çok daha belirginleşen bu durum merakını cezbetmeye başladı bir anda. Sabah saatlerinde İnstagram ana sayfasında karşısına çıkan bir görüntü gözünün önüne gelmişti bile. *'Prensim tuvaletini yapıyor partisi"*

Telegram: @cinciva

Çocuklarını dünyanın merkezine koyan, davranış bozukluğu içindeki bu annelerin tedaviye ihtiyaç duyup duymadıkları araştırılmaya değer bir konu olabilirdi. Bu şartlar altında büyüyen çocuklar psikolojik bir istismara maruz kalıyorsa görmezden gelinemeyecek bir durumdu bu.

İyi bir tez konusu olacağı kesin... Umarım abartıyorumdur.

Mustafa, "Verdiği cevaplara saygı duyduğun müddetçe aklı özgürleşecektir" diyerek devam etti. "Senin veya başkalarının fikirlerine göre hareket ediyorsa orada bir birey yoktur. Kendisi olamayan, kendi aklını kullanamayan bireyler özgürleşemez. Yüreğinde en büyük aşkın o ise, adıyla hitap et ona. Bunu yaparsan aşkının gerçekliğine inanırım."

Bahar, derin bir nefes verdi. "Öğreneceğim ne kadar çok şey var" dedi belli belirsiz yüreğinde hissettiği bir kaygıyla. Her zaman var olmasını istediği bir kaygıydı bu. Öğrenmenin ve kendini geliştirmesinin yakıtıydı şu an hissettikleri. Hiç sönmemeliydi bu ateş, sönmesine de asla izin vermeyecekti.

"Öğreneceğin çok şey var, doğru ama bunları süreç içinde öğreneceksin. Biliyorum, tamamdır dediğin anda kaybedersin. Yani çocuğun kaybeder. Bu bir bakış açısıdır, bu bakış açısına sahip olursan yapman gerekenin ne olduğunu hep bilirsin. Tıpkı bir virtüöz, ressam, senfoni orkestrasının şefi gibi... Annelik, her durumda doğaçlama gerektiren bir sanattır. Sanatçı ol."

Bahar, "İyi yemek yapan biri gibi mi?" diyerek onaylatmak için baktı Mustafa'ya. Mustafa kesin bir şekilde, "Hayır" dedi, "iyi yemek yapmakla, annenden gördüklerinle yetinme. Tam anlamıyla profesyonel bir aşçı ol. Dünya yemeklerinde ustalaş ve kendi malzemelerinle başyapıtını ortaya koy."

"İçine birazcık da sevgimi koyarım değil mi?" diye sordu Bahar gülümseyerek.

"Biraz değil, tüm kalbinle... Ne yaparsan yap aşk ile yap ama o aşk, doğruyu yapmanı sağlamalı, sadece bu kadar. Bir yoldasın... Önce emekleyebilir, ardından yürüyebilir, en sonunda koşabilirsin o yolda. Bir annenin gelişimi böyle olabilir zaten."

Telegram: @cinciva

Mustafa, kaşlarını kaldırıp bir şikâyetini dile getirir gibi iç geçirdi. “Tabii yüzyıllardır süregelen alışkanlıkları bırakmak hiç kolay değil. Hele ki bizim gibi gelenek, görenek ve kültürlerine çok bağlı toplumlarda. Tarihimizden gelen her miras o kadar iyi değil ne yazık ki, özellikle çocuk yetiştirme kültürümüzde. Büyüklerin yanında konuşulmaz lafını bir saygı göstergesi olarak görmeye devam edersek işimiz çok zor. Sen, bunun yanlış olduğunu, çocuğunun da bir birey olarak konuşmasını isteyeceksin. Düşüncelerine saygı duyacaksın, önemseyeceksin. Ama çev-rendekiler için büyüklerin yanında konuşan saygısız biri olarak görülecek çocuğun belki de. Bir anne olarak doğruyu yapsan da eleştirileceksin. Sen saygı duysan da çevresindeki büyükler onun düşüncelerine saygı duymayacak. Çünkü o bir çocuk. “Büyü de gel’ onların atasözü gibi adeta. Şimdiden beklentini düşük tutsan iyi olur.”

Bahar, içinde yetiştiği kültürde kemikleşmiş eğitim yanlışlarının farkına varıyordu Mustafa’yı dinledikçe. *Büyü de gel, büyüklerin yanında konuşulmaz...* Sözünün dinlenilmeye değer olabilmesi için bile yaş almayı beklemek gerekiyordu bu coğrafyada. Eğitimde yaşanan sıkıntıların bir sistem sorunundan ziyade toplumun her kesimine bulaşmış bir kültür sorunu olduğunu fark etmesi zor olmadı. Çocuklara bu anlayışla yaklaşmanın sonradan tamir edilemeyecek çatlaklara yol açması kaçınılmazdı, inşa edilmeye çalışılan binaları bu temeller taşıyamazdı.

Hastalık, doğru teşhis edilemiyordu. Yaşadığı ülkede eğitim kültürünün her yerine bulaşmış sosyolojik bir kangren vardı. Mustafa’nın söyledikleri artık Bahar için bağışıklık sistemini güçlendirmek adına yapılan telkinler gibiydi.

“Eğitime bir bilim olarak bakmayıp kendi annesinden, anneannesinden, çevresindeki diğer annelerden gördüklerini uygulayanlar için farklı olacaksın. Farklı olmak onlara göre yanlış olmak demek. Karnındaki çocuk başkalarının torunu, yeğeni olacak. Asıl sorun, doğru anneliğin nasıl yapıldığı değil senin için şu an. Çevrendekilere rağmen doğru anneliği yapabilmek en büyük sorunlarından biri olacak. Ben öğretmenliğimde doğruları yaparken bir şeyin çok iyi farkına vardım. O da bu yol yalnızlık yoludur. Vazgeçseydim öğrencilerim kaybedecekti, vazgeçersen çocuğun kaybedecek. Taviz yok, seni kendilerine benzetmelerine asla izin verme.”

Telegram: @cinciva

Bahar, pencereden akşam kızıllığına baktı. Mustafa'nın işaret ettiği bu sorun yakın gelecekte mutlaka karşısına çıkacaktı. Daha çocuğu doğmadan kendi annesi, kayınvalidesi başta olmak üzere birçok akraba ve komşu sayısız akıl vermişti ona. Şimdiden her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı. Ve bu sesler, herkesin geçmişinde duyduklarının tekrarı olan yankılardan ibaretti sadece. Çoktan susturulmalıydılar.

"Bunun farkındayım" dedi Bahar kararlı bir şekilde, "emekleyerek başlayacağım bu yolda önüme çıkacak her engele razıyım. Sorun yok, o engelleri aşıp o yolda koşmamı sağlayacak en büyük güç, çocuğum için en doğrusunu yapma isteğim olacak. O yol asla korkutmaz beni. Motivasyonumu kaybetmeyeceğim, yanlış bir yolda ışık hızında gidebilirdim hiçbir şeyin farkında olmadan. Ve yanlış bir yolda nasıl gidersen git yolun sonu yanlışa çıkacaktır. Bu süreci kimse sekteye uğratamaz, buna izin vermem."

Mustafa başını iki yana salladı, şaşkındı. "İtiraf etmem gerekir ki bu zamana kadar böylesine bir değişim yaşayan bir anneye şahit olmamıştım, bu kadar kısa sürede mümkün olmamıştı."

Bahar mahcup bir şekilde başını eğdi gülümseyerek. "Alper çok etkiledi beni. Yolu bilmek ile yolda yürümek çok farklı... Alper, bana yolun sonunu, geleceği gösterdi. Ne yapmam gerektiğini değil, neden yapmam gerektiğini anlamamı sağladı. Çocuğunu seven bir anne bu gerçeğe karşı koyamaz. Teslim oldum, seve seve..."

Bahar, karakalem çizilmiş erik ağacını yeniden gözünün önüne getirirken bu sefer Alper'i ağacın tepesinde erikleri yerken hayal etti.

"İlk kez sınıfına geldiğim gün bunu hiç istememiştim." Bahar, karşısındaki raflara göz gezdirirken hatırlamaya çalıştı. "İtiraf etmem gerekirse ablamın zoruyla oldu her şey. Tek başına gidemezdi, gönülsüz de olsa refakat etmiştim ona."

Mustafa, gözlerini kırptı biliyorum dercesine. "O günü hatırlıyorum, zorla getirilmiş gibiydin zaten."

"O kadar belli oluyor muydu ya?" diye sordu Bahar ama Mustafa'nın gülümsemesine bakıp saçma bir soru sorduğunu da hemen anladı. Böylesine iyi bir gözlem yeteneği olan birinin bunu fark etmesi çok doğaldı.

Telegram: @cinciva

“Neyse, önemli olan bu değil. Okullara karşı da bir alerjim vardı sanki, bilmiyorum. Çocuklar, gürültü, karmaşa... Sınıfından içeri girene kadar hepsi aynı şeyi ifade ediyordu benim için.

Ama o kapıdan içeri girdiğimde bir şey oldu. Daha doğrusu sen ablamla konuşurken bir şey fark ettim. Bildiğim hiçbir sınıfa benzemiyordu gördüklerim. O kadar kalabalık olmasına rağmen sınıfta huzur dolu bir ortam vardı. Bütün çocuklar, bir şeylerle meşgullerdi. İstisnasız hepsi... O kadar sessizdiler ki ablamla ikiniz fısıltıyla konuşuyordunuz kimseyi rahatsız etmemek için.”

Bahar sehpanın üzerindeki bir çiziğe odaklandı. O anı hatırlıyormuşçasına gülümsedi. “Ben eğitimci değilim” dedi derin bir nefes vererek. “Gözlem yapıp bir analizde de bulunamam ama o gün öğrencilerin ne yapıyorsa kendi istekleriyle yapıyorlardı. Neden bilmiyorum ama o atmosfer içinde benim de boş durmayıp bir şeyler yapasım geldi, bir kitap alıp bir köşede okumak istedim...

Farkında miydin bilmiyorum ama sınıfının atmosferi inanılmazdı. Şahit olduğum o kadar güzel bir şeydi ki etkilenmiştim, tekrar gelmek istememin sebebi de buydu.”

Bahar göz kırptı Mustafa’ya. “Yani ablam kadar yeniden o sınıfa gelmek istedim. Tabii amaçlarımız farklıydı bildiğin üzere.”

“Bunu tahmin etmek zor değil” dedi Mustafa. “İkinci gelişinde bakışların her şeyi anlatıyordu.”

“Doğrudur, sonrasında hemen hemen her etkinliğinize geldim zaten. İlk gördüklerimin buzdağının görünen kısmı olduğunu fark etmem de uzun sürmedi. Sonrasında öğrencilerle iletişime geçtikçe ilginç bir şey fark ettim. Çocuk gibi değillerdi konuşurlarken, çok olgunlardı. Kendilerini ifade etme şekillerine hayran kalmıştım, büyümüş de küçülmüş gibilerdi sanki.”

“Olması gerekeni gördün sadece. Birey olabilmiş, var olabilmiş, piramidin basamaklarını hızlıca tırmanan çocuklardı onlar.”

“Şüphesiz... Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Yani neden öyle olduklarını... Tabii şaşkınlığım bununla sınırlı kalmadı. Her gelişimde yaptıkları beni şaşkına uğratıyordu. Yani yapabildikleri... Ne yalan söyleyeyim, o

Telegram: @cinciva

çocukların özel yetenekli ve seçilmiş olduklarını düşündüm ilk önce. Seninle bunu konuşana kadar böyle olduğuna inandım, çünkü başka mantıklı açıklama getiremiyordum."

Bahar sustu bir anda... *Başka mantıklı açıklama getiremiyorum...* Bilimin açıklama getiremediği konularda insanoğlu var oluşundan beri hurafelere inanırdı. Tarihte güneş tutulmasını, *güneşi ejderhanın yutması* ile açıklayan insanların durumuna düştüğünü fark etti o gün.

Tebessümüyle başını iki yana sallayıp devam etti. "Zor bir bölgede, pek eğitimli olmayan ailelerin rastgele seçilmiş öğrencilerinden oluşan bir sınıfa öğretmenlik yaptığını öğrenince yaşadığım şaşkınlığı anlatamam.

Nasıl ifade edebilirim bilmiyorum, çocukların yapabilecekleri için bir seviye varsa, o sınıftaki her öğrenci o seviyelerin çok çok üzerindeydi her anlamda. Tartıştıklarında, bir tiyatro oyunu sergilediklerinde, şiir okuduklarında, dans ettiklerinde, okuduklarını yorumladıklarında, hikâye yazdıklarında, bir matematik sorusu çözdüklerinde..."

Bahar, tüm söylemek istedikleri dilinin ucuna gelmiş gibi duraksayıp başını salladı. "Yani her şeyde inanılmaz bir kalite vardı..."

Mustafa, Bahar'ın sözleriyle mest olmuştu, alışık olduğu tanıdık bir gururdu bu. Gülümseyerek "Anneleri..." dedi. "Bugün konuştuklarımız doğrultusunda tek yaptığım anneleri eğitmek oldu. Çocuklarının iyiliği için yanlışlarını gösterdim onlara. Doğru olanı yapıp çocuklarındaki değişimi gördükçe eğitmeye devam ettim anneleri. Tabii doğumdan itibaren sevdiklerine verdikleri zararı telafi etmek kolay olmadı. Şahit oldukların bir öğretimin sonuçları değildi. Var olan, var olmasına izin verilmiş çocuklar sınıf içi ve sınıf dışı her etkinliğe karakterlerini, özgün düşüncelerini, duygularını, yorumlarını kattılar. İsteyerek, iç motivasyonlarıyla... Özgür akılların tablosuydu gördüklerin. O seviyedeki bir kalitenin formülü bundan ibaret. Bu formül, öğretmen için de geçerli bir anne veya baba için de..."

Mustafa'nın söylediklerinde Bahar için moral verici bir detay vardı. Öğrencileri, ona gelene kadar yanlış eğitim almış çocuklardı ama onlar için geç kalınmamıştı. Kendi çocuğu için de asla geç kalınmayacağını anladı bu yolda doğru yönetilen sürece güvenmeliydi. Mustafa'nın sözlerinden

Telegram: @cinciva

motivasyonunu yıllar boyunca hep yüksek tutacak bu ayrıntıyı çekip çıkarmıştı Bahar.

“Ben onların ne anası ne de babası oldum” dedi Mustafa çok iyi bilinen bir çocuk şarkısına gönderme yaparak. “Onların bir annesi, bir babası var. Yoksa bile bununla yaşamayı öğrenmek zorundalar. Çünkü ben bir gün yanlarında olmayacağım. Anne babaları gibi...

Babası olmayan bir öğrencimi ben öyle güzel sevdim ki, ona dört yıl boyunca babalık yapmak yerine, çocuğun, benden sonra hayatı boyunca hiç vazgeçmemesini sağladım. Babasız büyümesinin, asla onun bahanesi olmamasını istedim. İçindeki o boşluğu geçici bir figür olarak kendimle doldurmak yerine, hayatı boyunca bütün boşluklarını dolduracak donanıma sahip olmasına izin verdim. Bu şekilde onu en güzel şekilde sevemediysem daha başka nasıl sevebilirdim ki?”

Bahar, Mustafa’nın gerçek bir örnek verdiğine emindi. Gözleri buğulanmıştı, haklı gururu da apaçık okunuyordu yüzünden.

Mustafa, kısa süre de olsa dalıp gittiği yerden bir anda çıktı ve “Bana şu sorunun cevabını ver” dedi. “Bir öğretmen olarak mesleki yeterliliğe sahip olmadan, sınıf yönetimini nasıl sağlayacağımı bilmeden, çocukların eğitimi için kendimi geliştirmeden, onlarla nasıl konuşacağımı, onlara nasıl davranacağımı bilmeden o sınıfa girmem doğru olur muydu?”

Mustafa etrafına bakınıp kollarını açtı. “Araştırmalar yapmama gerek yok, eğitim kitapları okumasam da olur, bu mesleği nasıl en güzel şekilde icra etmem gerektiğini öğrenmem vakit kaybı dersem bu kabul edilebilir bir şey mi? Onların anası babası olacağım, hepsini seveceğim desem yeterli midir?”

Bahar, saatler önce bir anne adayı olarak muhatap olduğu soruların aynısını Mustafa’nın bu sefer kendisi için sorduğunu fark etti, “Elbette yeterli değildir” dedi.

Mustafa, yapmacık bir edayla “Onlara olan sonsuz sevgim beni iyi bir öğretmen yapmaya yetmeyecek mi yani?” diye sordu. “Bin bir fedakârlıkla işimi yapacağım ama? Asla yılmayacağım? Hepsiyle tek tek bıkmadan usanmadan ilgileneceğim?”

Telegram: @cinciva

Bahar da bu oyuna katılıp kaşlarını kaldırdı, “Üzgünüm, yeterli değil.”

Mustafa, düşünüyormuş gibi yapıp bakışlarını çevirdi. Birden Bahar’a, “O zaman şöyle sorayım” dedi. “Onların gürültüsüne katlanabilme gücüm mü beni iyi öğretmen yapar yoksa o gürültünün olmasım engelleyecek mesleki yeterliliğe sahip olmak mı? Hangisi onların iyiliğine olur? Hangisini yaparsam onları gerçekten sevdiğime inanırsın?”

Bahar, bir cevap beklenmeyen sorulara karşı sessizce gülümserken içinde en ufak bir şüphe bile kaldıysa o anda sonsuza kadar yok oldu. Bir anne adayı olarak kendisine söylenenler bir öğretmen için söylenenlerin tıpatıp aynısıydı. Tek bir lambadan farklı yönlere dağılıyordu ışık. Değişen tek şey yüzlerdeki yansıması oluyordu sadece.

Gerçeklere ne kadar uzakmışım...

Mustafa, artık ciddi bir ifadeyle, “Eğitim bir bilimdir” dedi yeniden. “Seninle benim aramda bu yüzden bir fark yok Bahar. Nasıl ki onu doğurman, çok sevmen, saçını süpürge etmen asla seni iyi bir anne yapmaya yetmezse; beni de çocuk sevgisi, sabır, fedakârlıklar asla iyi bir öğretmen yapmaya yetmez. ikimiz de çocuklarımıza zarar veririz nihayetinde. Sonsuz sevgimiz bu zararın dozajını artırmaktan başka bir işe yaramaz.

Her dakika, her saat, her gün aynı derecede sabırla davranabiliyor muyuz onlara? Hayır. Bazen belli etmesek de sinirleniriz, tahammül edemeyeceğimiz noktaya gelebilir her şey. Daha doğrusu çaresiz kaldığımız anlar olacaktır. Bir anne olarak senin de, bir öğretmen olarak benim de...

Sevgimizle mi bunun üstesinden geleceğiz, yoksa bilimin gerekliliklerini yerine getiren anne baba ve öğretmenler olarak mı?

Bir öğretmen öğrencilerine sesini yükseltmek istemez, bir anne de öyle. Neden sesini yükseltiyorsun peki? Çünkü yapabileceğin başka bir şey yok. Sözde seviyorsun onu ama bile bile bir yanlışı yapmaya devam ederek doğru olanı öğrenmeye çalışmıyorsun. Keşke bu kadar sevmek yerine kendini bir anne olarak geliştirip sesini ona karşı yükseltmek zorunda kalmasan.”

Bahar, Mustafa’nın alaycı tavrını özlemişti. Onu keyifle dinlerken o an kendisiyle konuşmadığını da çok iyi biliyordu.

Telegram: @cinciva

“Ona ödül vererek bir şey yaptırmak istemiyorsun, aferin. Arzu ettiğin, ödül vermeden kendi isteğiyle bir şeyler yapması, bak sen, ne kadar iyi niyetli anneler var aramızda. Ben de öğrencilerim için aynısını isterim. Bir şey söylememize gerek kalmasın, iç motivasyonlarıyla yapabildiklerinin en iyisini yapsınlar, tüm yaşamları boyunca... Hiçbir bahane üretmeden... Tüm potansiyellerini ortaya koysunlar... İsteyince oluyorsa ne âlâ... Olmuyorsa da yapılabilecek bir şey yoktur.

İşte bak, senin o sevginin değeri, bunları kendine dert etmeyecek kadar işte.”

Mustafa sustu ve arkasına yaslandı. Masasındaki kitaplara göz gezdirirken düşünüyordu. Sanki yaptıklarının doğruluğunu bir kez daha kendine onaylatmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

“Ben öğrencilerimi görmeden sevdim.” Bu sefer sözleri çok daha derinlerden geliyordu sanki. “Onları o kadar sevdim ki o sınıfa girmeden onlar için en doğrusu nedir sorusunun cevabını buldum. Bu sorunun cevabını aramaktan emekli olana kadar vazgeçmedim. O sevgi gerçekse, benim mesleki olarak yetişmiş, donanımlı bir öğretmen olmamı sağlamalıydı. Ben sınıfa girdiğimde hazırdım.”

Mustafa bakışlarını Bahar’a çevirdi yavaşça. “Hazırdım ama öğretmenliğe değil, en doğrusunu nasıl yapacağımı Öğrenmeye hazırdım. Sen, çocuğun için en doğrusunu yapmaya hazır bir anne olacaksın sadece. Başlangıç için bunu yeterli göreceksin. Akıl ve bilim asla duygularının, içgüdülerinin önüne geçmeyecek. Hiçbir zaman tamam demeyeceksin. Bu profesyonellik, sandığından çok daha derin bir eğitim bilimini gerekli kılıyor.

Anneliği, bir dağın zirvesi olarak kabul edecek olursak sen daha bir adım bile atmadın. Dağın eteğinde duruyorsun ve zirveyi görüyorsun sadece. Tabii ki bulutlarla kaplı görünmeyen zirveyi...”

İşte Bahar o an gerçek bir endişeye kapıldı ister istemez. Bu zamana kadar o dağa biraz olsun tırmanabildiğini düşünmüştü.

Mustafa, Bahar’ın yüzündeki anlık endişeyi fark edince, “Merak etme” dedi, “o dağı görüyor olmak bile çok büyük bir aşamadır. Hiçbir zaman da o dağın zirvesine çıkamazsın. Bunu iddia etmek evrenin bütün sırlarını kısa zamanda çözeceğim demek gibidir. Emekli bir öğretmen olarak meslek

Telegram: @cinciva

hayatım boyunca o dağın eteğine gelebildim. Farkım, doğru dağın eteklerinde olmaktı sadece."

Bahar, yaşadığı kısa süreli endişe sonrası gelen rahatlamanın etkisiyle içten bir itirafta bulundu. "Aslında yaşadığım bu değişimden sonra doğruları yapmanın çok kolay olduğunu düşünüyorum. Doğrunun ne olduğunu tam olarak biliyor gibiyim şu an, hiç şüphem yok."

Mustafa, parmağını şıklattı. "İşte ben de tam olarak bundan korkuyorum. Asla kesin olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum deme. Bilim, doğrulanarak ilerlemez.

Yanlışlanarak ilerler."

Mustafa, devamını getirmeyince Bahar'ın yüzüne anlamadığına dair bir ifade yerleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim her zaman şüphe etmelisin. Bilimin gerekliliğidir şüphe duymak. Doğruyu yapabilirsin, bu. na emin olabilirsin. Ancak şüphe her zaman içinde olsun. Çünkü sen ne kadar inanırsan inan doğruların yanlış olabilir. Bilim insanları, bir önceki meslektaşlarını *yanlışlayarak* devam eder yoluna. Bilimin serüveni bunu gerektirir. Eğitim biliminin de söylediği bir doğrunun yanlış olduğu başka bir şekilde kanıtlanabilir.

Gözünü korkutmasın bu söylediklerim. Çocuğun için yaptığın bir doğrudan az da olsa şüphe etmekten vazgeçme diyorum sadece. Bir yerlerde bir soru işareti her zaman olsun. Sorgulamadan, kesin olarak kabul edebileceğin tek bir şey bile yoktur eğitimde. En doğrusu bile geliştirilmeye muhtaçtır zaten."

Mustafa, Bahar'ın yüzünde ne kadar iyi anladığına dair ifadeyi gördü ama yeterli bulmadı bunu. Bugün birçok kez yaptığı gibi bir bilim insanı olarak ona hayattan gerçek örneklerle ispatlamalıydı söylediklerini. Mühürlemek diyordu buna, yine gereğini yapmaktan çekinmedi.

"Düşün ki, ben öğretmenliğe başlamadan kendimi inanılmaz geliştirmişim. Çocuklara olan sevgim, mesleğime başlamadan beni mükemmel bir öğretmen yapmaya yetmiş. Seni profesyonel bir anne yapması gibi...

Telegram: @cinciva

Dünyanın en iyi ders anlatan öğretmeni olmuşum. Diyelim ki bir ölçme aracı var ve bu belirlenmiş. Dünyada her dersin her konusunu en iyi anlatan öğretmen benim. Öğrenemeyen bir çocuk olursa konuları farklı yöntemlerle zenginleştirerek anlatıyorum. Gerekirse her çocuk için farklı bir teknikle tekrar anlatıyorum dersleri, o kadar iyiyim.

Eğlenerek öğrenmeyi uyguluyorum. Dünyada hiç kimsenin uygulamadığı yöntem ve teknikler geliştirmişim.

Danslarla, şarkılarla matematik öğretiyorum mesela. Sınıf sınıf değil, eğlence merkezi olmuş. Hepsi mutlu, hepsi eğleniyor, gülüyor ve her dersin her konusunu öğreniyorlar. Yetmiyor üst sınıflarda öğrenmesi gerekenleri bile öğretiyorum, düşün artık ne kadar iyiyim. Yani dünyanın en iyi ders anlatan öğretmeniyim işte."

Mustafa, devam etmedi konuşmaya. Aklına bir şey gelmiş gibi Bahar'a bakıp, "Çocuğunun böyle bir öğretmeni olması için ne kadar çaba gösterirdin?" diye sordu.

Bahar tereddüt dahi etmedi. "Bir kolumu verebilirim. Nasılsa iki tane var."

Mustafa gülümseyerek, "Ne demek istediğini gayet iyi anladım.'" dedi. "Çocuğun için en büyük şansı böyle bir öğretmene sahip olmasıdır diye düşünüyorsun. Dünyanın en iyi ders anlatan öğretmeni, en yeteneklisi... Çocuğun her şeyi sorunsuz öğrenecek. Kaldı ki her anne baba bunu ister zaten, istemezse bir sorun var demektir."

Bahar, o an yeniden Mustafa'nın oyununa geldiğini anladı. Bilindik bir tavırla inanmadığı bir şeyi onaylayarak söylemeye devam ediyordu. Mustafa, bütün gün bunu yapıp tuzağa düşürmüştü onu ve sonra gerçeği yüzüne tokat gibi çarpmıştı her defasında. Burada ne gibi bir yanlış olabileceğini anlayamıyordu ama Mustafa'nın istediği şüpheyi yüzündeki hafif tebessümle belli etti.

Mustafa, işaretparmağını sallayarak, "İşte bu bakış!" dedi. "Aferin, istediğim şey tam olarak yüzünde şu an."

Bahar'ın yüzündeki gülümseme biraz daha belirginleşti. "Tamam ama ne yanlış olabilir ki burada? Çocuğu için dünyanın en iyi öğretmenini kim istemez ki?"

Telegram: @cinciva

Mustafa, “Ben senin istediğin şeyden bahsetmiyorum ki” dedi ciddi bir tavır takınarak. “Kendimden bahsediyorum. Kaldı ki senin çocuğun için istediğin bu şey de kesin olarak yanlış zaten. Unutma biz aynıyız, yanlış varsa o bizim ortak yanlışımızdır.”

Bahar, kaşlarını çattı. “Şendeki sorun ne olabilir ki?

Dünyanın en iyisi olmuşsun. Öğrencilerin çok şanslı, onlar için bundan daha iyisi olamaz!”

“Hayır efendim, ne yazık ki öyle değil. Ben böyle bir öğretmen olursam tek bir şey gerçekleşir. Dünyanın en kötü öğretmeni olurum. Eğer böyle bir öğretmen olursam, çocuğunun en büyük talihsizliği benim gibi bir öğretmene sahip olması olacaktır.”

Bahar, başını iki yana salladı. “Orada dur Mustafa. Bu sefer gerçekten biraz abartıyorsun gibi, senin karşında asla büyük konuşmak istemem ancak beni buna ikna etmen mümkün değil.”

Mustafa, yüzünde alaycı bir ifadeyle parmaklarını birbirine geçirip çıtlattı. Resmen dalga geçen bir hali vardı ve bu seferki tokat göstere göstere geliyordu sanki.

Mustafa, taklit yeteneğini konuşturdu. “Sayın yolcularımız, lütfen kemerlerinizi bağlayınız. Masanızı kapalı, koltuğunuzu dik duruma getiriniz. Uçuşlarımızda sigara içilmediğini hatırlatır, iyi yolculuklar dileriz.”

Bahar’ın yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu.

Yoksa ikna olmam mümkün mü!

Çok değil yirmi saniye içinde, Mustafa’nın iki cümlesinden sonra, aksine asla ikna olmam dediği doğrunun ne kadar yanlış olduğunu apaçık görecekti.

Oturduğu yerde doğruldu. Küçük bir sarsıntı geçiren uçakta uyarı sesiyle yanan kemer ikaz ışığına baktığı gibi baktı Mustafa’nın yüzüne.

Çoktan türbülansa girmişti.

Telegram: @cinciva

20

Bahar, Küçükyalı Şirinler Anaokulu'na elli metre kala bir kaldırım önünde arabasını durdurdu ve el frenini çekip dörtlüleri yaktı. Çaprazında kalan anaokuluna bakıp müjdeli bir haber veriyormuşçasına, "İşte geldik" dedi, "gideceğin okulun burada..."

Öykü, arka koltukta kemerini çözüp arabanın camına yaklaştı, fark etmemesi imkânsızdı. Okulun yüksek kapısının üstü bir kemer oluşturacak şekilde rengârenk balonlarla çevrelenmişti. Dış duvarlarının üstündeki geometrik şekilli demirlerinden pencerelere kadar kırmızı beyaz şeritler sıralanıyordu, dışarıdan görülebilen her yeri süslenmişti neredeyse. Girişine yığılmış anne, baba ve çocuklardan oluşan kalabalıkla baktığı yerde adeta bir bayram havası yaşanıyordu.

Bir palyaçoya dikkat kesilirken, "Duman, sence nasıl bir isim?" diye sordu Öykü. Durmadan dans eden palyaço, gördüğü her çocuğa bir çiçek vermeye çalışıyordu.

"Kimin ismi olacağına göre değişir" diye yanıtladı Bahar.

"Kedim için... Kesinlikle ismi Duman olacak."

Bahar, Öykü'nün lafı nereye getireceğini anlamıştı.

Zamanlaman yine harika...

"Biliyorsun, bunu daha önce konuştuk, ben de çok isterim bir kedimizin olmasını ancak babanın kedilere alerjisi var, sen de babana bunu yapmak istemezsin."

Bir insanın öyle güzel bir şeye nasıl alerjisi olur "Kendi evin olduğunda bir kedin de olabilir. Ama şu an birlikte yaşıyoruz, birbirimize saygı göstermek zorundayız."

Öykü, okul girişindeki curcunaya bakarken sessiz kaldı annesinin söylediklerine. İlk defa duymuyordu bu sözleri, elbette diğer aile bireylerini düşünmeden bencilce bir istekte de ısrarcı olmayacaktı.

Telegram: @cinciva

“Okulumda bir tane kedi besleyemez miyim?” diye vsordu bu sefer. “Madem okula başlıyorum, sürekli buraya geleceğim, o zaman bir kedi de besleyebilirim. Evimize getirmem, hep burada kalır.”

“Bu tek başına alacağın bir karar değil” dedi “Çünkü bu okulda yalnız olmayacaksın. Öğretmenle arkadaşların olacak, baban gibi alerjisi olan olabilir mesela. Akşamları da okulda kimse olmaz, ayrıca uzun tatillerde okul kapalı olur, bütün bunları düşünmen gerek.”

Bahar, direksiyondaki elinin işaretparmağını okıla doğrulttu.

“Şu siyah etekli kadını görüyor musun?”

Öykü, gözlerini kısıp baktı. “Masanın önündeki mi?”

“Evet, o Nuray Hanım, okulunuzun müdiresi.”

“Müdire?”

“Yöneticisi yani. Sorumlu kişi... Her zaman bütün isteklerin ve sıkıntıların için onunla görüşebilirsin, bu isteğini de onunla konuşmalısın bence.”

Öykü, bir süre anladım der gibi başını salladıktan sonra birden en şirin halini takındı. “Ama Duman bir kedi için çok güzel bir isim değil mi anne?”

Bahar, gülümsedi. “Elbette, harika bir isim olurdu.”

Gri bir kedinin kocasını kovalayan komik görüntüsü bir an için gözünde canlandıktan sonra, “Hazır mısın?” diye sordu kızına.

Öykü gayet sakin bir şekilde “Tabii ki hazırım anne” diye yanıtladı.

Hazır olmayı gerektirecek ne var ki?

“Bak kapıda öğretmenler var, yanlarına gidip kendini

tanıt önce, iki sınıf varmış, hangisinde olduğunu öğrenirin. seni yönlendireceklerdir. Büyük ihtimal bugün okulunu tanırsın, kuralları öğrenirsin.”

Öykü, bir şey demeyince dikiz aynasından kızına baktı. Söylenenleri duymamış gibi bir hali vardı. Bahar, tereciye tere sattığını biliyordu.

Telegram: @cinciva

Kime akıl vermeye çalışıyorsam...

Öykü, başını cama yasladı. “Onlar neden içeri giriyor?”

Bahar, kızının anneleri kastettiğini anlamıştı. Anneler, çocuklarının ellerinden tutmuş telaşla içeri girmeye çalışıyorlardı. Öğrenciler, neredeyse annelerinin arasında kaybolmuştu. Dev gibi bedenler etraflarını çevrelemişken; çocukların nereye geldiklerinin, neden geldiklerinin farkında olmadıkları kesindi. Yüzlerindeki şaşkın ifadelerle etraflarına bakıp anlamaya çalışıyorlardı olan biteni.

Neden giriyorlar, çünkü çocuklarını çok seviyorlar. Birbirlerine bakıp doğru olduğuna inandıkları şeyi yapıyorlar. Herkes yapıyorsa doğru olan budur tabii ki. Annelik yarışı bu... Kimin çocuğuna daha çok iyilik yapacağını hep birlikte göreceğiz, sınıfa kadar girip bir yere oturmayı başaran anne yarışı kazanabilir.

“Neden içeriye girdiklerini bilmiyorum. Bildiğim, bu okul altı yaşındakiler için. Sanırım anneler bunu anlayıp geri çıkacaklardır. Eğer üniversiteye kadar her gün böyle okula gideceklerse işleri çok zor...”

“Belki okulun ilk günü çocuklarıyla birlikte olmak istemişlerdir” dedi Öykü. “Ama çocukları hiç mutlu görünmüyor, ben bu karmaşa içinde okula girmek istemem.”

Keşke sadece bunu isteselerdi. Kendi isteklerini bir kenarı bırakıp yaptıkları yanlışın farkına varabilselerdi...

“Haklısın, bu karmaşada okula girmek hiçbir çocuğa yakışmaz, daha iyisini hak ediyorlar. Biraz bekleyebilirsin dışarıda, ilk giren ile son giren arasında bir fark olduğunu zannetmiyorum.”

Öykü, kapıyı açtığında, “Nuray Hanım ve öğretmenlerine kendini tanıt” dedi Bahar aceleyle. “Gerekli açıklamaları yapacaklardır, çıkış saatinizde burada olacağım, kendin eve gelmeye çalışma, eğer çok erken çıkma durumu olursa zaten onlar beni araya...”

Bahar devamını getirmedi. Çünkü Öykü gülümseyen bakıyordu ona.

“Heyecanlı mısın anne?”

Telegram: @cinciva

Bahar kocaman bir gülümsemeyle, “Evet, tabii ki...” dedi. “Kızımın okula başladığı ilk gün bugün...”

“İki sınıf varmış, ne kadar zor olabilir ki bulmam” diyerek arabadan indi Öykü.

“İyi günler anneciğim, beni merak etme.”

Bahar, yan kapının camından göz göze geldiklerinde el salladı kızına. Göğsündeki yumruyu derin bir nefesle bastırmaya çalıştı, ama gözleri nemlenmişti bile.

Öykü, kedi şeklindeki sırt çantasını askılarından çekip düzelttikten sonra okula doğru ağır adımlara yürümeye başladı. Bahar başını yasladı koltuğuna. Kızının tek başına okula doğru yürüyüşüne bakarken gördüğü manzara muazzamdı onun için.

iyi şanslar meleğim...

Öykü, nihayet Nuray Hanım’ın yanına gelince elini uzattı ona doğru. Bahar, duymasa da tahmin edebiliyordu ne konuştuklarını.

Kendini tanıttı... Evet, şimdi de bu okulda öğrenci olduğunu söylemiştir.

Nuray Hanım, etrafına baktı.

İşte başlıyoruz...

Öykü’nün yalnız olduğunu fark edince bu sefer bir öğretmene seslendi müdire. Öğretmen, Öyküyü gülümseyerek selamladıktan sonra Nuray Hanım öğretmenin kulağına eğildi. Duymasa da ne konuştuklarını yine anladı Bahar. Çünkü öğretmen de çevresine bakarken binlerini arıyormuş gibiydi.

Şimdi sizin aklınızda tek bir soru var... Bu kızın anne nerede?

Bahar, başını iki yana sallarken kendi kendine söylendi. “Sorun doğruyu yapabilmek değil, herkese rağmen bunu başarabilmek!”

Kontağı çevirip el frenini indirdi.

“Haklıydın Mustafa, her zaman haklıydın. Nur içinde yat...”

Telegram: @cinciva

21

“Ben eğer dünyanın en iyi ders anlatan öğretmeni olursam dünyanın en kötü öğretmeni olurum. Çünkü öğrencilerimin bir şeyi öğrenmesi benim ne kadar iyi ders anlattığıma bağlı olur.”

Mustafa’nın devamını getirmesine gerek yoktu. Bahar, o an anladı göremediği büyük yanlışı.

“Bir şeyi öğrenebilmeleri benim ne kadar iyi ders anlattığıma bağlı olur...”

Bahar, arkasına yaslandı, bıraktı kendini. Rahatlamış hissediyordu ve teslim oldu Mustafa’ya. Yeni bilgilere, gerçek doğrulara bir teslimiyetti bu, konuşmak değil dinlemek istiyordu sadece o an. Sanki koca bir salonda tek başına oturuyordu ve sahnede bir senfoni orkestrası, ruhunu mest edecek eserleri icra etmek için son hazırlıklarını tamamlamıştı.

Baktığı yerde Mustafa değil, kuyruklu smokiniyle yüzünü ona dönmüş orkestra şefi vardı artık. Sağ elindeki batonu hayal etmesi zor olmadı.

Sen eğitimin sanatkârısın...

Tek seyircinin sessiz alkışı kesildi. Kulağına ilk gelen melodi, yarım kalmış, ölümün kendisi kadar görkemli bir ağıttı. Yaratıcılığa hayat veren bu şaheser, Mustafa’nın eski düşünceleri öldürüp yeni dünyanın kapısını aralarken söylediklerinin notalara dökülen haliydi adeta.

Reguiem... Wolfgang Amadeus Mozart...

Şef, avucu yukarı bakacak şekilde elini yavaş yavaş kaldırarak müziğin temposunu artırmaya başladı.

“İlk ne zaman fark ettim bilmiyorum. Onlara dört mevsimi öğretmem gerekti. Beni bilirsin, bu bayatta çok iyi yapıyorum diyebileceğim tek bir şey var: O da ders anlatmak... Hayal gücümü ve yaratıcılığımı sonuna kadar kullanabildiğim tek alandır bir konuyu anlatabilme yeteneği.

Telegram: @cinciva

Önce bir şarkı yazdım, bilgileri bu şarkının sözleri haline getirdim. Rap müzik temposuna sahip, söylerken tüm coşkuyu hissedebileceğin, ezberlemesi çok kolay bir şarkıydı bu. İçinde sadece mevsimler değil, milli bayramların tarihleri, geometrik cisimler gibi hedeflenen tüm kazanımları yerleştirmiştim.

Yetinmedim, önce mevsimlere rengârenk resimlerle hayat vermelerini sağladım. Sonrasında pamuklar, kartonlar, yapraklar kullanarak üç boyutlu eserler ortaya koymalarının önünü açtım. Gözüm kararmış olabilir çünkü hepsinin eserlerini duvarlara astırdım.

Bütün öğrencilerin...

Ne yana baksalar mevsimler çevrelemişti onları. Ve şarkılar bu duvarların arasında çok daha güzeldi...”

Four Seasons... Antonio Vivaldi...

“İçime sinmedi, drama ile tüm mevsimleri sahnelettim onlara. Yukarıdan sarı yapraklar döküldü üzerlerine, mevsim sonbahardı. Dökülen yaprakları beyaza boyadılar, o yaprakları birleştirip kartopu yaptılar, yani kış gelmişti artık. Kar toplarına kendi çiçeklerini diktiler, ilkbahar nihayet yüzünü gösteriyordu, rengârenk çiçekler açmıştı. Tüm çiçekler kocaman bir daire oluşturacak şekilde bir leştirildi. Mevsimlerle ilgili şarkıları söylerken etrafında el ele tutuşup dans etti çocuklar. Ellerini kendi güneşlerine doğrultup ısınırken yaz mevsimi adeta bayram sabahı gibi doğmuştu üzerlerine.

Öğrenemeyen oldu mu diye şüphe bile duymadım ama tekrar ettim tüm etkinlikleri. Öyle eğlenceli vakit geçiriyorduk ki hiç sorun olmadı bu tekrarlar. Vücut diliyle mevsimleri anlatmalarını sağlayacak bir oyun icat ettim bu sırada.

Artık duramazdım, mevsimleri yasaklı kelimeleri söylemeden anlatmalarını gerektiren bir başka oyunla kafalarının her yerine asla unutmasınlar diye kazımalarını sağladım.

Buraya kadar gelmişken dansı da işin içine katmamak olmazdı tabii ki. Dört mevsim için dört şarkı... Çocukların figürleri bazen yavaş yavaş süzülen bir yaprağın savrulması, bazen soğuk rüzgârın vücutlarındaki titremesi, bazen

Telegram: @cinciva

çiçeklerin arasında neşeyle koşmaları, bazen de alınlarında biriken terleri elleriyle silmeleri şeklindeydi.

Tamamdı, daha iyisi olabilir miydi asla bilemiyorum ama yapabileceğimin en iyisini yapmıştım. Sorunsuz bir şekilde öğretmiştim. Ancak bu kadar doğru yapabilirdim bu mesleği. Bunda ne gibi bir yanlış olabilirdi?

Sonrasında aylar yeni konumuzdu ve planım kusursuzdu. Şarkıyı biraz daha genişletecektim sadece. Her mevsimin çatısı altındaki üçer tane aylardan oluşan grupların birbirleriyle olan komik diyaloglarından oluşan tiyatrom hazırdı kafamda. En kötü, ayları da içine alan mevsim şeridi bütün yıl duvarda asılı dururdu. Oyunları, şarkıları, dansları yeni konulara uyarlamam yeterliydi. Ama bir şey gördüm...”

Âria da corda sol... Johann Sebastian Bach...

“O anı değil, geleceği... Bir konuyu daha öğretecektim en güzel şekilde ama sonrasında ne olacaktı? Çok daha sonrasında? Evet, en güzel şekilde öğrenmişlerdi. Ancak bu şekilde öğrenmeleri benim ne kadar iyi ders anlattığıma bağlı olmuştu. Ne kadar hayal gücü ve yaratıcılığa sahip olduğuma bağlıydı öğrenmeleri... Onların değil, benim hayal gücü ve yaratıcılığıma...

Bilgiyi nasıl elde edeceklerini, nasıl yorumlayacaklarını deneyimlememişlerdi. Yeni bilgiyi anlamaya çalışarak kendilerini zorlamamışlardı hiç. İfade edebilme, araştırma becerileri ve sayısız önemli kazanım göz ardı edilmişti.

Önemli olan öğrenmeleri miydi sadece?

Benden sonra ne olacaktı peki? Her şeyi öğretsem de ortaokulda, lisede, üniversitede ne yapacaklardı? Benim kadar iyi ders anlatacak mıydı her öğretmen? Benim kadar önemseyecek miydi? Böyle bir şey mümkün müydü?

Bir kaynağı okuyup yeni bilgiyi anlayamıyorsa, bilgiye kendi yorumunu katıp yazılı ve sözel ifade edemiyorsa, o çocuğun iyi bir eğitim aldığını kim iddia edebilirdi ki?

Telegram: @cinciva

Kendime sorduğum sorular acımasız gerçeği apaçık ortaya çıkardı. Ben öyle güzel ders anlatırken bunların hiçbirine gerek kalmamıştı.

Yine de iyimser oldum. En iyi senaryoyu aklımdan geçirdim. En iyi ortaokullara, en iyi liselere gittiklerini ve öğretmenlerinin dünyanın en iyi ders anlatan, en fedakâr kişileri olabileceğini düşündüm. Milyarda bir de olsa bu olasılık bütün öğrencilerim için geçerliydi. Ve her öğrencim bu sayede gittiği okullarda okul birincisi olacaktı.

Ama bunun da ötesinde bir iyimserliğe, sonsuz sayıda basamak içeren olasılıklar bile yeterli gelmedi. Üniversitede hocaları anlatacak ve onlar mesleklerinde olması istenen donanıma sahip bireyler olarak mı mezun olacaklar? Dünyada hangi üniversitenin hocası bunu yapar ya da bunu yapmanın yolunu bulmuştur?

Hayır, öğrenciler üniversitelerde bilgiyi araştırma, kaynakları tarama, kitapları okuyup anlama, yorumlama, gerektiğinde soru sorma ve kendi özgün fikirlerini de bu doğrultuda ortaya koyma becerilerine sahip olmalıdır, bu becerilerini geliştirmek zorundadır. Mezun olmak için değil, mezun olduktan sonraki tüm hayatı için.

Hiçbir zaman bitmez okuma, araştırma, öğrenme ve kendini geliştirme süreci.”

Mariage d’Amour... Frederic François Chopin...

“Bir şeyi öğrenmeleri bana bağlı olamazdı, bu kesin

likle yanlıştı. Öğrenmeyi öğrenmeleri gerekiyordu, den öğrenmeleri gerektiğini anlamaları mühim olan şeydi. Zekâları, bu yönde bir gelişime zorlanmalıydı.

Ben aslında her şeyi kusursuz öğreterek olması gerekene izin vermiyordum. Yanlışı fark etmiştim, sırada doğruyu nasıl yapacağımı bulmak kalıyordu. Uçurumdan yuvarlanıp düşmüş, ayağa kalkmış ve tırmanmam gereken doğru dağın zirvesine bakar duruma gelmiştim. Gözlerim açılmıştı artık...

Ama nasıl yapacaktım?

Doğru cevapları bulmam zor olmadı aslında. Sokakta oynadıkları oyunları nasıl kolayca öğreniyorlarsa öyle olacaktı. Tıpkı bizim ıstakalara taşları

Telegram: @cinciva

dizmeden yan tarafta oyunu öğrenmeye çalışmamız gibi. Doğru olan hiç değişmezdi ki... Biz öğrenmeyi istediğimiz için bize oyunun nasıl oynanacağını kimsenin anlatmasına gerek kalmamıştı. Bunu zaten kimse yapmazdı. Anneler, çocukları için gönüllü olarak her şeyi yaparken gelecekte kimsenin kendileri gibi gönüllü olarak çocukları için bir şey yapmayacağını anlasalar keşke... Geleceğe bir bakabilseler...

Nasıl yapacağımı düşünmeliydim. Haydi çocuklar, ayları kendi başınıza öğrenin diyemezdim, asıl yanlış bu olurdu. Benim amacım bir gün kendi başlarına kimseye ihtiyaç duymadan öğrenmelerini sağlamak olmalıydı, o güne hazırlamalıydım çocukları. Yıllar süren okul hayatının tek *gerçek* amacı bu olmalıydı. Yavaş yavaş, adım adım... En sonunda öğretmenlere de, ailelerine de ihtiyaç duymadan, hiçbir bahaneye ve dış etkene bağlı kalmadan olması gereken ne varsa kendi başlarına yapabilmeleri gerekiyordu.

Evet, eğitimin en doğru tanımını artık bulmuştum...”

Farewell... Joseph Haydn...

“İlk soru, ‘Ayları öğrenmeleri onlar için gerekli mi?’ oldu. Evet, zamanı öğrenmeliler, bu bir ihtiyaçtır. Sınıfa girdiğimde sık sık saati sordum, hangi ayda olduğumuzu, hangi mevsimde olduğumuzu, bir ayın kaçıncı gününde olduğumuzu... Apaçık ortadaydı zamanın önemi, bunu hissettirmeye başlamıştım, dikkat çekmiştim. Dünyada her şey zamana göre şekilleniyordu. Okulda, evde, televizyonda, bilgisayarda...

Görmelerini sağladım. Sonrasında hangi mevsim ve ayda olduğumuzu öğrenmemizi kolaylaştıracak bir şeyler yapmalarını istedim. Tabii ki bunu direkt söylemedim, bunun yapılması gerektiğini anladılar. Hangi aydaydık, o ayın neresindeydik, sonraki ay ne olacaktık?

Tabii ki bu yetmezdi, aylar hayatlarında önemli yer teşkil etmeliydi. Etkinliklerin zamanını ay olarak ifade ettim onlara. Her etkinliği aylara ve haftalara bağlamıştım. Ve onların ayaklı takvimi olmayı bırakmıştım. Zamanı öğrenme, takip edebilme bir ihtiyaç haline geldi onlar için.

Ve bu ihtiyaçların giderilmesi bir istek doğurmuştu: Ayları, haftaları ve günleri öğrenmeliydik...

Telegram: @cinciva

Gerisi çok kolaydı artık. Önce her gün hangi zamandayız sorusundan kurtulmak için on iki ayın olduğu mevsim şeridi yaptılar. Hepsinin şeridi kendine özgüydü. Düzen yoktu, buna gerek de yoktu. Amaç bir gün o düzeni nasıl sağlayacaklarını öğrenmeleriydi zaten, ben izin verirsem öğreneceklerdi.

Bir yılda on iki ay olduğunu anne ve babalarına sorarak öğrendiklerini biliyordum. Hiç sorun değil, hayat boyu sürecek bilgiyi edinme serüvenine soru-cevap gibi basit bir araştırma tekniğiyle başlamalarında sakınca yoktu. Yeter ki anne babalar zamanla, ‘Her şeyi bana soramazsın' diyerek onları kaynaklara, yeni araştırma yöntemlerini keşfetmeye yönlendirsinler. Bu konuda anne babalarım eğitmek de benim işim zaten.

Ayları öğrendiler ve sıraya koydular. Etkinliklerin zamanını konuştukça takvim düzene girmeye başladı. işaretlemeyi keşfettiler çünkü karışıyordu. Karışmasına izin vermiştim bilerek. Onlar da karışmasını istemedikleri için kendilerine özgü bir şekilde işaretlemeler geliştirdiler.

Bir çocuk sokakta oyun oynarken karışıklığa neden olan bir şey varsa bu karışıklığı gidermek için gerekeni yapar.

"Doğru değişmez, yeter ki o doğruyu uyarlamasını kil.”

Sleeping Beauty... Pyotr İlyiç Çaykovski...

“Tatilleri kümeliydik, kayramlara ve özel günlere ne kadar kaldı haberdar olmalıydık. Ben kilsem de söylemedim, en iyi öğretmenlik susmaktı köyle zamanlarda.

İhtiyaç kir istek doğurmuştu, öğrenme isteği... Ve bilgiyi nasıl öğreneceklerini seve seve keşfettiler istedikleri için. Araştırma yapmaları gerekiyordu. Yaparak öğrendiler araştırmanın en doğru yöntemlerini. Yaratıcılıklarını ve hayal güçlerini kullanmaya başladılar, her geçen zaman daha ileri bir seviyeye ulaştılar. Öğrenmek ve kendini geliştirmek onlar için karika bir şeydi. O keyfi almışlar, sonuçlarını yaşayarak görmüşlerdi. Hiç vazgeçmediler öğrenmekten, okumaktan, araştırma yapmaktan, kendilerini geliştirmekten...

Artık tahtaya toplama ve çıkarma işlemlerini yazıp nasıl yapılacağım anlatmama gerek yoktu. Matematik de bir ihtiyaçtı çünkü.

Telegram: @cinciva

Bahçede oyuna katılabilmek için toplama öğrenmeleri gerekiyordu, öğrendiler.

Oyundan elenenler, çıkarma işlemine ihtiyacımız olduğunu gösterdi, öğrendiler.

Yaptığım tek şey bu işlemleri gerektirecek oyunları bulup oynatmaktı. Çarpma? O da hızlı toplama demekti. Yirmi tane üçü tek tek toplamak yerine yirmi ile üçü çarpmaları yeterliydi. Hızlı olmak için çarpma öğrendiler, ben veya anne babası istediği için değil. Soru çözdürerek, testlerle, ödevlerle; ödül veya cezayla değil...”

Lullaby... Johannes Brahms...

“Bir gün, ‘Bu katta sekiz sınıf var ve her katta eşit sayıda sınıf var’ dedim onlara, okulda kaç tane sınıf kapısının olduğunu sordum. Ya her kattaki sınıf kapılarını tüm okulu gezerek tek tek sayacaklardı ya da oturdukları yerde sekiz ile üçü çarpacaklardı. Cevabı hiç kendilerini yormadan bulabilirlerdi.

Tüm okulu gezip sayanların sınıfa geldiklerinde oturduğu yerde sorunun cevabını bulan arkadaşlarını görünce matematiğin gücünü anlamaları çok kolaydı artık. Ve bu gereksiz zaman kaybına, enerji kaybına izin vermemek için tek yapmaları gereken şey bu gücü kullanmaktı.
Tüm etkinliklerim, bu gücü kullanmalarını gerektiren içeriklere sahipti. Öyle etkinlikler yoksa benim işim o etkinlikleri yaratmaktı sadece.

Seviyorsam, onların iyiliğini istiyorsam bu çok zor bir şey olmamalıydı diğer zahmetli yanlışların yanında...

Birer birer dakikalarca saymak yerine üçer, dörder, beşer sayınca hayatlarının ne kadar kolaylaştığını anladıkları etkinliklerden vazgeçip ne yapacaktım başka?

Çarpım tablosunu hepsine kusursuz bir şekilde öğretip bununla mı övünecektim?

Tüm bu süreç neden sınavlara girdiklerini, neden yeni dersler gördüklerini, neden uzun yıllar okula gittiklerini anlamalarını sağladı önce. Sonrasında hiç vazgeçmeden, kendi istekleriyle ve motivasyonlarıyla hayat boyu

Telegram: @cinciva

öğrenmenin sınırlarını zorlayıp kendilerini geliştirmelerinin yolunu açtı. O yolda nasıl yürüyeceklerini öğrendiler, nasıl koşacaklarını...

Bu mümkün oldu çünkü bunun olmasına izin verdim, aileleri izin verdi. Kendileri için en doğrusunu keşfettikleri bir serüvendi okul hayatları.

Eğlenerek öğretme, beni dünyanın en iyi öğretmeni yapardı belki herkesin gözünde. Ama o zaman öğrencilerimin öğrenmesi eğlenceye bağlı olurdu. Eğlence yoksa öğrenme de olmazdı gelecekte. Amaçları eğlence olurdu ve sadece onun peşinde koşarlardı. Öğrenmenin, bilginin, gelişimin zihinlerinde yaratacağı gerçek eğlenceden mahrum etmiş olurdum onları. O gerçeği keşfetmelerini engellerdim kendi uydurduğum eğlenerek öğrenme yöntemleriyle.

Öğrenemedikleri bir şey olunca yüzlerine bakıp acıyabilirdim, vicdan azabı çekebilirdim. Çocuklara olan sevgim, konuları tekrar tekrar anlatmamı sağlardı belki bin bir fedakarlıklarla.

Hafta sonları bile okula gelip konuları tekrar eden öğretmen... Ders çıkışlarında okulda kalıp öğrenemeyen öğrencilere ders anlatan öğretmen... Ama o zaman da çocukların bir konuyu öğrenmesi benim konuyu ne kadar tekrar ettiğime bağlı olurdu. İlk anlattığımda dikkatlerini vererek dinlemezlerdi çünkü nasılsa yeniden anlatacağımı bilirlerdi.

Gelecekte birilerinin ders anlatmasına, konuları tekrar etmesine onları muhtaç etmek mi beni dünyanın en iyi ve en fedakâr öğretmeni yapacaktı?"

Moonlight Sonata... Ludwig van Beethoven...

"Sevgi, fedakârlık gerektirir. Bu hayatta en iyi olduğum şey bir dersi anlatabilme becerisiydi. Ve ben öğrencilerime olan sevgim yüzünden bu hayatta en iyi olduğum şeyden vazgeçtim. Çünkü yanlıştı. Bu, onlara yapacağım en büyük kötülük olacaktı. Ben de en doğrusunu, bu doğruyu nasıl yapacağımı bularak serdim önlerine. Sevginin gücü, o ana değil; onların geleceklerine hizmet etmemi sağladı, akıl ve bilim bu yolda sevgimin en iyi yoldaşlarıydı.

Çocukların bizim uğurlarına feda edeceğimiz hayatlarımıza ihtiyaçları yok, kendi hayatlarına ihtiyaçları var.

Telegram: @cinciva

Var olmasına izin vereceğimiz hayatlarına...”

Şef, batonunu yavaşça aşağı indirirken, son nota sessizliğe varacak olan bir yolda aksetti. Tek seyirci aşağa kalkıp alkışladığı avuçları patlayana kadar.

Başyapıt...

Bahar, oturduğu yerde bir noktaya dalıp gitmişken, “Duydun mu?” diye sordu.

Mustafa anlamayarak baktı.

“Neyi duydun mu?”

Bahar, gözlerini kırpıştırıp dalıp gittiği yerden çıkınca

Mustafa’ya bakıp, “Yok bir şey” dedi gülümseyerek. “Alkış sesi geldi sanki bir yerlerden.”

Mustafa, övgünün bir çeşidini daha memnuniyetle karşılarken üstelemedi. Yan tarafındaki çekmeceyi açtı, içine bir göz attıktan sonra bakışlarım Bahar’a çevirdi yavaşça.

“Çocuğunun okul hayatı boyunca en doğru öğretim sürecinin nasıl olması gerektiğini anladığını umuyorum. Artık seviyeyi en üst noktaya taşımanın zamanı geldi. Son olarak, başarılı ve mutlu bir çocuğun nasıl yetiştirileceğine dair bir reçetem olacak senin için.”

Bahar, masanın arkasında kalan açık çekmeceye bakıp elini karnına koydu, heyecanlanmıştı. Çünkü Mustafa boş yere bir iddiada bulunmazdı. Hayatın içinden yeni bir örneklemeye zihninde yer açması için yeterli bir motivasyondu bu.

Öğrenmeye her zaman hazırım...

Mustafa gülümseyerek çekmeceden boş bir A4 kâğıdı çıkarıp önüne koydu. Bahar, oturduğu yerde kıpırdandı. Bakışları, masadaki beyaz kâğıt ile Mustafa’nın yüzü arasında mekik dokuyordu.

Reçete? Ciddisin!

Telegram: @cinciva

Aynı çekmeceden siyah bir keçeli kalem çıkaran Mustafa, kalemin kapağını açtı yavaşça. Ve hiçbir şey söylemeden A4'ün sol tarafına uzun bir çizgi çizmeye başladı.

O kâğıt, on yıl boyunca Bahar'ın buzdolabında asılı kalacaktı.

Telegram: @cinciva

22

Alper, iki yanında uzanan terk edilmiş evleri uzun uzun incelerken adımlarını olabildiğince yavaşlattı. Yılların yorgunluğuyla birbirlerine yaslanmışlardı sanki. Üst tarafları rastgele dizilmiş tahta parçalarıyla çevrelenen bu evlerin hiç özen gösterilmeden inşa edildikleri bir bakışta anlaşılıyordu. Duvarlarındaki parça parça beyaz sıvalar, dökülenlerden arta kalanlardı. Küçük yamalar gibiydiler ve hâlâ zamana direnmeye devam ediyorlardı.

Kaderine terk edilmiş, sahipsiz, yıkık dökük viranelerdi hepsi. Ama Alper'in daha önce gördüğü hiçbir köy evine benzemiyordu bu ürkütücü yapılar. Sanki tarihi eserlerin sıralandığı bir müzedeymiş gibi her ayrıntıyı inceliyordu. Yaşadığı ürperti, sessizliğin içinde hep tetikte tutuyordu merakını.

Ve bu sessizlik rahatsız ediciydi, kuşların cıvıltıları bile duyulmuyordu.

Nerede bunlar?

Ölümün suretine bürünmüş bu sokakta bir yaşam belirtisine rastlayamamak şaşırtmadı Alper'i. Camları kırılmış pencerelerden içerideki karanlığa uzun süre bakmak hiç kolay olmasa da hayal etmeye çalıştı bir zamanlar yaşanmış hayatların izlerini. İçeri girip bir göz atmaya değerdi doğrusu ama taş merdivenlerin son bulduğu yerlerdeki biçimsiz tahta kapılar bu gizemi aralamak için hiç davetkâr görünmüyorlardı.

Kim böyle bir yerde yaşamak ister ki?

Mezarlığa bu kadar yakınken her adımında artan tedirginliği daha çok meraklandırıyordu Alper'i. Belli ki buralarda kimler yaşamışsa çok uzun yıllar önce evlerini terk edip gitmişlerdi. Asıl kafasını kurcalamaya başlayan şey ise hâlâ bir kişinin burada yaşıyor olmasıydı.

Neden hâlâ burada?

Telegram: @cinciva

Alper, belki de merak ettiği sorunun cevabını biraz sonra öğrenecekti. Hayalet sokağa ilgisi bir anda kayboldu ve tam karşısındaki kahverengi kapıya bakarak adımlarını hızlandırdı.

Doğru olanı yapıyorsun, korkman için hiçbir sebep yok!

Kendinden emin bir şekilde hedefine yaklaşırken yolunun üzerinde sahipsiz bir sarı terlik gördü, birçok eşya gibi geride bırakılarak yolun bir parçası olmuştu adeta. Terliğin üzerinden adımını atıp geçtikten sonra birden durdu, geriye dönüp terliğin çürümüş yüzeyine baktı.

Siyaha dönmüş lekelere dikkat kesilirken o ana kadar hiç düşünmediği bir olasılık aklının orta yerine bomba gibi düştü.

Cadı... Çoktan öldü!

Geride bıraktığı yola bakıp gözleri arkadaşlarını aradı heyecanla ama çoktan kaçarak uzaklaşmışlardı. Yavaş yavaş yüzünü cadının evine döndü tekrar.

En son kim görmüştü ki onu?

Engin, yıllar önce bahçe duvarına tırmanıp köpeğe bakmıştı ama sahibini görememişti.

En az dört sene önce olmalı...

Bir köpek sahibi öldükten sonra ne kadar yaşayabilirdi? Yavruları var mıydı? Kendi başına beslenebilir miydi? Bahçeden dışarıya çıkabiliyor muydu?

Alper, kafasındaki sorulara cevaplar aramaya çalışırken tüm olasılıkları gözden geçirdi. Bu olasılıklara, böyle bir yerde tek başına, dışarı çıkmadan ne kadar uzun süre yaşanabileceğini de ekledi. Onu gören sarı bastonlu adam

Tüm gizemin bu kadar basit bir açıklaması vardı aslında. Ölmüştü cadı... Neden bunu daha önce kimsenin akıl edemediğine şaşırarak tüm endişelerinden tamamen sıyrıldı. *Kendi yarattığınız korkular* diye düşündü sessizce başını iki yana sallarken. En son arkadaşlarına da böyle söylemişti ve haklı çıkmıştı.

Telegram: @cinciva

Asıl korkulması gereken sizsiniz!

Alper, rahatlamış bir şekilde kapının önüne kadar geldi. her yeri pas tutmuş metal kapı koluna baktı. O an tek endişesi uzun yıllar önce ölmüş bir kadının bedenini görmekti sadece. Ama bunun üstesinden gelebilirdi. Yalnız başına ölmüş bir kadınının cesedini ya da kemiklerini bularak yetkililere haber vermek bir insanlık görevi olmalıydı ve buraya erik ağacı için gelmiş olmanın yarattığı utanç duygusunu da kendisine saklayacaktı.

Umarım kilitli değildir...

Elini kapıya uzatırken bir an durdu, açıp açmamakta tereddüt etti. Köpek hâlâ yaşıyorsa bunun kendisi için ne kadar tehlike oluşturabileceğini düşündü, ağacın olduğu bahçede olmalıydı anlatılanlara göre.

Kuşbakışı bir görüntü canlandı kafasında, tam ortadan ikiye bölünmüş bir dikdörtgen hayal etti. Evet, köpek mezarlık tarafında duvarlarla çevirili bir yerdeydi.

Tabii hâlâ yaşıyorsa...

Cadı da diğer taraftaydı.

Alper, paslı demir kapı kolunu aşağıya doğru bastırdı ama hiçbir şey olmadı.

Kilitli...

Tahtaların arasındaki boşluklara kafasını olabildiğince yaklaştırıp içerisini görmeye çalıştı. Taş bir merdiven, evin kerpiç duvarları ve çiçekler haricinde bir şey yoktu.

Bu sefer kapıyı yumrukladı, her defasında biraz daha sert vurarak bekledi. Kimsenin gelmeyeceğini biliyordu ama yine de emin olmak için yapmak zorundaydı bunu. Derin bir nefes verip bilmiş bir edayla başını salladı.

Ne kadar istese de içeri girmek zorunda kalmadığı için rahatlamış hissetti kendini, köye dönüp binlerine haber verilmeliydi artık.

Geri geri üç dört adım attıktan sonra evi çevreleyen yüksek duvarlara baktı yeniden. Son kararının doğruluğunu onaylatmak için biraz daha zaman

Telegram: @cinciva

tanıdı kendine.

En doğrusu bu... Öldü ve bunu kimse bilmiyor...

Hiç kimsenin bu kadını umursamaması Alper'in yüreğini sızlattı bir anda. Yalnız başına yaşayan yaşlı bir kadının halini hatırını dahi sormamışlar, bir de üstüne çirkin iftiralarda bulunmuşlardı. Kim bilir son anlarında ne kadar yalnız ve çaresizdi bu zavallı yaşlı kadın. Arkadaşlarına ders niteliğinde bir konuşmaya yapacaktı, söyleyeceklerini kafasında kurgulamaya başlamıştı bile.

Tam o sırada Alper bir şey gördü. Dehşet içinde gözleri sonuna kadar açıldı, bir adım geriye atıp topukları üzerinde dengesini sağlamaya çakşırken vücudu kaskatı kesildi.

Tahta kapının incecik çizgi gibi boşlukların arasından gördüğü şey, diğer taraftan geçmekte olan simsiyah bir gölgeydi. Kapının giriş yerinde karartı durdu, hareketsizdi artık. Alper buna hiç hazırlıklı değildi, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken bakışları kapının koluna doğru kaydı yavaş yavaş.

Ve demir kilit tıkırdayarak açıldı.

Yaşıyor!

Telegram: @cinciva

23

Bahar heyecanla keçeli kalemin hareketlerini takip ederken Mustafa'nın ne çizdiğine dair ilk tahmini iki samaklı bir sayı oldu.

10?

Uzun bir çizgi ve sıfır... Yoksa bir çember mi? Ya da yuvarlak?

Mustafa, *"Çocuğunun başarılı ve mutlu olması için bir reçete"* demişti ama Bahar'ın gördüğü, kâğıdın üzerine yazılmış kocaman bir sayıydı sadece.

Nasıl bir reçete bu?

Merakı dayanılmaz bir noktaya gelince masanın üzerinde ritmik olarak inip kalkan parmakları bir anda durdu, öne doğru eğilip bir bakış attı Mustafa'nın yüzüne.

"Daha çok sürecek mi?"

Çizdiği yuvarlağı kalınlaştırmakla meşgul olan Mustafa hiç oralı olmadı. Başını hafifçe yukarı kaldırmış, gözlüğü burnunun ucuna kadar gelmişti, abartılı bir özen gösteriyordu çizimine. Öğrencilerinin "Gıcık" lakabını uygun gördüğü, bu lakapla da övünen bir adamın, bekleyişi bu kadar uzatması gayet anlaşılabilir bir durumdu.

Bahar arkasına yaslanıp gülümsedi. Mustafa'nın içindeki çocuğun ortaya çıktığı anlarda ona olan saygısı kendini iyiden iyiye hissettiriyordu. Sevimli, kocaman bir bebek vardı sanki karşısında.

Öğretmen olmak için doğmuşsun... Gıcık!

Yalandan iki kısa öksürükle sabırsızlığını iyiden iyiye belli edince Mustafa, gözlüğünün üzerinden bakıp sınttı.

Başını yana eğerek bir sanatçı edasıyla eserine son bir kez baktıktan sonra çembere o tanıdık kuyruğu ekledi.

Bahar'ın işkenceye dönmek üzere olan bekleyişi nihayet son buldu.

Telegram: @cinciva

Intelligence Quotient!

Ona üniversite yıllarında en çok eğlendiği anlan hatırlatan, psikolojide popülaritesini hiç kaybetmemiş tamdık dostu kocaman harflerle beyaz bir A4'ün üzerindeydi şimdi.

IQ

Bahar, kısa süreli şaşkınlığının sonrasında istemsizce sırıttı, hatıralar dün gibi canlanmıştı kafasında. Üniversiteye gittiği süre boyunca bir kere bile gülümserken görmediği hocası IQ testleri için "Magazin Psikolojisi" tabirini kullanmıştı ve bir hafta sonra da ne kadar haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Öğrencilerin okulda kısa bir ders konusu olarak başlayan eğlenceleri bir magazin programına dönmüştü adeta.

IQ zekâ katsayısıydı, IQ testleri de kişinin potansiyel zekâsını ölçtüğünü iddia ediyordu. Yapılan testler sonucu zekâ yaşı takvim yaşına bölünüyor, çıkan sonuç yüzle çarpılıyordu. Hazırlanması ve uygulanması çok basitti. Önceleri kendilerini teste tabi tutsalar da bununla yetinmemişler, birbirlerini test etmek için eğlenceli sorular hazırlamaya başlamışlardı. Sonuçların, fısıltı gazetelerinin pazar eklerini süsleyecek bir hale gelmesi de kaçınılmaz olmuştu böylelikle.

İş öyle çığırından çıkmıştı ki kocaman bir Stanford-Binet Ölçeğini yurt koridoruna asmıştı öğrenciler. Bu ölçek, yirmi ile yüz kırk puan arasındaki bir skalanın yer aldığı yükselip alçalan bir tepe şeklindeydi. Yaptıkları testler sonucu isimler alınan puanlara göre bu ölçeğe yazılıyordu. Zirveye yakın olmak da normal zekâya sahip, *sıradan* biri olduğunuzu gösteriyordu.

Asıl mesele, tepenin sağ tarafındaki eteklerinde kendine yer bulabilmekti. Bu sayede kısa süre de olsa bir üstün zekâlı olarak ünlü olunabiliyordu öğrenci yurdunda. Bu *dâhilere* tebrik kartları gönderiliyor, yurt gecelerinin en değerlisi olan çikolatalar ödül olarak veriliyordu.

Bahar, öğrencilik yıllarında zaman öldürmek için yaptıklarına şimdi akıl sır erdiremese de o zamanlara dair emin olduğu tek şey, aslında elle tutulur hiçbir dertlerinin olmamasıydı. Aksine kendilerini inandırıp hep şikâyet etseler de bu gerçeği yıllar sonra çok daha iyi anlayacaklardı.

Düşüncelerinden sıyrılınca yeniden baktı Mustafa'nın çizimine.

Telegram: @cinciva

“Reçete demiştin?”

“Evet, bu bir reçete...”

“Çizmene gerek yoktu, ne olduğunu gayet iyi biliyorum.”

Mustafa bir şey söylemedi, sessiz kalıp gülümsemesi Bahar için bir nevi *bildiğini sanıyorsun* demekti. Ya da *söyleyeceklerim hakkında en ufak bir fikrin yok...*

Bahar, anlamaya çalışırken sıkıcı ders saatleri arasında yapılmış bir tartışmayı hatırladı. I*Q kapasitesinin artırılabilmesi...* Bu, bilimin “Kutsal Kâse” hedeflerinden biriydi ve IQ puanını hatırı sayılır ölçüde artırmanın hiçbir yolu yoktu. Mustafa’nın yüzüne sorgulayan bir bakış atarken şüphe içine düşmüştü bile.

“Bana sakın çocukların IQ puanlarını artıracak bir şey buldum deme!”

Mustafa, kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Hayır, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Böyle bir şeye gerek de yok, anlamsız bir girişim olur bunu yapmak.”

“Anlamsız?”

“Çocukların zekâ katsayılarının kaç olduğunun önemi yoktur. Zaten hiçbir test bu katsayıları ölçemez, belki zekânın bir kısmını ortaya koyabilir.”

“Bu konuda haklısın, o testleri sadece bir girişim olarak görüyoruz. Yine de kapsamlı bir girişim, bize zekâ potansiyeli hakkında bir fikir verebilir.”

Aslında basit de olsa bir fikir ediniriz!

Bahar, Mustafa’nın karşısında temkinli konuşmaya özellikle dikkat ediyordu, bugün yeteri kadar ters köşe olmuştu çünkü.

“Diyelim ki kesin olarak zekâyı ölçebiliyoruz.” Mustafa, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. ‘Yine de önemsiz bu bilgi, ilgilenmiyorum. En yüksek zekâ puanına sahip olmak bir fark yaratmaz.”

Bahar, konuşmak için ağzını açtı ama bir şey söylemedi. *Yani çocuğumun üstün zekâlı olup olmaması önemsiz... Hayatında bir fark yaratmaz, öyle*

Telegram: @cinciva

mi! Aksine asla ikna olmam dediklerini seve seve kabullendikten sonra içinden geçenleri kendine sakladı.

“Ne yaparsan yap, ne düşünürsen düşün çocuğun bir zekâ potansiyeliyle dünyaya gelecek. Kalıtımı, çevre şartlarını, zaman içerisinde etki eden değişkenleri konuşabiliriz; ama bu vakit kaybı olur.” Mustafa, bir an durup kollarını açtı. ‘Yüz kırk IQ’ya sahip diyelim, yani?”

‘Yani... Gayet güzel işte...”

“Güzel veya kötü... Değiştirebiliyor musun o sayıyı peki?”

Bahar, omuzlarını silkti. “Çoğu kalıtımsal, elbette fark yaratacak kadar artırılması mümkün değil ama bir dahi potansiyeline sahipse bu çok güzel bir şeydir bence, hayatında fark yaratır.”

Mustafa, başını kaldırıp tavanda bir şey arıyormuşçasına bakındı bu sefer. “Fark yarattığı görülmüş mü peki?”

Bahar cevap vermedi, biraz düşündü. Mustafa, sorusuna bir yanıt istediğini belli etmek için ona baktığında “Elbette görülmüştür” dedi kendinden emin bir şekilde. “Üstün zekâlılar her zaman başarılı ve mut...” Bahar devamını getirmedi, sohbetlerinin en başına döndüklerini hisset ti bir anda.

“Evet, seni dinliyorum?’ Mustafa’nın sırıtışı dudağının kenarına sıkışmıştı.

“Fark yaratmak derken... yani... üstün zekâlı olmak, bir fark yaratır bence. Başarılı olmak için büyük bir etkendir, bundan eminim.”

Emin miyim?

Bahar, gözlerini sımsıkı kapatıp açtı. “Tam olarak ne demek istediğini anlamadım Mustafa.”

“Sadece konunun üzerine düşünmeni istiyorum. Unutma, şüpheyle yaklaşıyoruz, önyargılarımızdan kurtuluyoruz önce. Sen bir anne olarak doğruları ancak bu şekilde bulabileceksin.”

“Yüksek bir zekâ katsayısına sahip olmanın başarılı ve mutlu olmak için bir önemi yoktur mu diyorsun?

Telegram: @cinciva

Mustafa ses çıkarmadan, alkışlıyormuş gibi ellerini birbirine vurarak, “İşte sorman gereken soru buydu dedi. “IQ, hayatta başarının en büyük belirleyicisidir. Mutluluğun da... Ama sandığın gibi yüksek veya düşük IQ bir fark yaratmaz.”

Fark yaratmaz? Bahar, sorusuna cevap bulamamıştı. “Sahip olduğu potansiyeli nasıl kullandığı mı önemlidir diyorsun?”

Söylediklerini onaylatmak ister gibi baktı Mustafa’nın yüzüne. Bir yanıt alamayınca, “Ama üstün zekâlılar okulda daha başarılı olurlar” diye devam etti. “Sınavlardan daha yüksek puan alırlar, istedikleri mesleklere sahip...”

Ne diyorum ben!

Mustafa iç geçirdi “Başarı ve mutluluğun gerçek tanımını yapmaya çok yaklaşmış olduğumuzu düşünmüştüm. Ancak yine de hatandan kısa sürede dönmen güzel, kolay değil uzun yıllardır inandığın doğruların bir anda yıkılması. Sorun yok, çok iyi bir yerdesin şu an.” Masanın üzerindeki A4’e baktı. “Öyle olmasa bunu çizip koymazdım önüne.”

“O halde dinliyorum seni, belli ki göremediğim bir şey var hâlâ.”

“Nereye bakman gerektiğini biliyorsun, önündeki tek engel IQ hakkındaki yanlış bilgilerin. 1Q, problem çözme yeteneğidir, bugün konuştuğumuz her şey çocukların problem çözme yeteneğiyle ilgiliydi. Yetenektir ve büyük oranda genetiktir.

IQ'yu, yani problem çözme potansiyelini bir müzik yeteneğine sahip olmak gibi düşün. Çocuğun doğuştan müzik yeteneğine sahip olarak dünyaya gelse de eline bir enstrüman verdiğinde çalabilir mi?

Ne kadar potansiyele sahip olursa olsun deneyimi yoksa çalamaz. IQ’su yüksek biri ne kadar büyük potansiyele sahip olursa olsun, eğer ki problem çözmeyi deneyimlemezse o potansiyeli gerçekleşmemiş olur.”

Bahar, görüşünü engelleyen tepeyi aştığını hissetti. “Alper’in annesi çocuğunun yaşadığı problemleri çözmesine izin vererek onun potansiyel IQ’sunu kullanmasını sağlıyor, hem de defalarca...”

“Evet, müzik yeteneği olan çocuğunun eline bir enstrümanı vermek gibi. Çalmaya çalıştıkça yeteneği ortaya çıkıyor, gittikçe ustalaşıyor. Bunu

Telegram: @cinciva

yapmazsa çocuğunun ne kadar yüksek bir müzik yeteneğine sahip olduğunun hiçbir önemi kalmaz. İşte bu yüzden yüksek IQ puanının az veya çok olması fark yaratmaz, mesele onun nasıl kullanılacağıdır. Daha doğrusu ne zamandan itibaren kullanılmaya başlandığıdır. Onun yerine enstrümanı çalmak hataysa, problemini çözmek de aynı derecede hatalı. Yani Alper'in var olan IQ'su sonuna kadar geliştirildi çünküüü..."

Bahar, tereddüt etmeden tamamladı Mustafa'nın cümlesini;

"Çünkü geliştirmesine izin verildi."

"İşte bu kadar! Alper'in çok küçük yaşlarında problem

çözmede ne kadar ustalaştığını düşün. Rukiye Hanım'ın yaptığı doğruları yapmayan annelerin o *dahi çocukları* bu hayatta Alper'in rakibi olamaz. Problem çözme becerisini çok küçük yaştan itibaren geliştiren ve deneyimleyen biriyle; o yeteneği büyüyene kadar kullanmayan biri karşılaştırılamaz bile.

Hayat sahnesinde enstrümanıyla insanlara resital verecek olan kişi Alper'dir, o müzik aletlerini hiç kullanmayanlar değil! Alper'den daha yetenekli olmuş olsalar da. "

Bahar, berrak bir suda çakıltaşlarına bakıyordu sanki. Eşitliğin diğer tarafında sonucun ispatlanması gibiydi Mustafa'dan duydukları. *"Yaşamın formülü..."* diye hatırladı, eskisi kadar şaşırmıyordu bilimin ortaya koyduklarına.

"Hayatın tamamı karşımıza çıkan irili ufaklı problemlerle doludur. Arabayı nereye park edeceğinden tut toplantıda ne söyleyeceğine, hangi yoldan işe yetişmen gerektiğine, stresle nasıl başa çıkacağına, yalnız kalınca ne yapacağına, tabakları masaya nasıl sığdıracağına, büyük bir hastalığa yakalanınca nasıl davranacağına kadar... Hayatımız, problemlere nasıl tepki vereceğimizle şekillenir.

Arka arkaya gelen problemleri çözebilme becerisi yüksek olan birinin kendisini zaman içerisinde daha yüksek bir noktaya taşıması bu hayatın değişmez bir gerçeğidir. Bu santim santim kazanılan avantajlar, damlaya damlaya göl olur.

Telegram: @cinciva

Benzer şekilde arka arkaya gelen problemleri kendine avantaj yaratacak şekilde çözemeyen birinin de durumunun kötüleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Potansiyelinin altında başarılı olacaktır sadece, kesin olan ise mutlu olamayacağıdır. Mutluluk, çözülemeyen problemlerin olduğu yerde var olamaz, tanımını saatler önce yapmıştım sana."

Bahar hatırlamaya çalıştı. *Mutsuzluk durumdan kurtulma becerisidir...* "Öğrenilebilen bir şey olduğunu söylemiştin."

"Yani çocuğun yüzü asıksa veya ağlıyorsa bir problem yaşıyordur, istediği olmuyordur bir engel sebebiyle. Bir annenin içgüdüleri ve sevgisiyle yapmaya çalıştığı şey, çocuğunun o an yaşadığı problemi çözüp, evladını o mutsuzluk durumundan çıkarmaya çalışmaktır sadece. Doğru olduğuna inanarak yaptığı ama çocuğuna en büyük zarar verdiği nokta işte burası... Hem de her gün... Yıllar boyunca...

Gözyaşını silersen, yalan söyleyerek teselli edersen, onun yerine problemini çözersen; sadece o anı kurtarırsın ve geleceğinde mutsuz olmasına sen sebep olursun. Çünkü gelecekte ardı ardına sayısız kez yaşayacağı problemlerde sen yanında olmayacaksın. Kendi başına o problemleri çözebilecek becerileri gelişmemişse, çocuğunun geleceğini çalan bir hırsızsındır, anne değil."

Mustafa, sol tarafındaki çekmeceden mavi telli bir dosya çıkarıp şeffaf kapağım açtı. Bir göz attıktan sonra dosyayı Bahar'a doğru çevirdi. "Bu, bilimsel bir meta analiz araştırmasıdır."

Bahar'ın ilk gözüne çarpan, dosyalanmış sayfaların ilk çıktısının en üst kısmındaki bir internet adresiydi.

Available online at www.sciencedirect.com

Intelligence and socioeconomic success: A meta-analytic

review of longitudinal research[1]

Tarmo Strenze

"Sende kalabilir. Bahsettiğimiz, IQ'nun sosyoekonomik başarı için ne kadar belirleyici olduğuna dair bir araştırma." Mustafa, raftaki kırmızı dosyaya

Telegram: @cinciva

bakıp gülümsedi. “Tabii ki hiçbiri Alper’in dosyası kadar açıklayıcı olamaz senin için.”

Bahar, mavi dosyayı eline alıp göz gezdirdi sayfalara, araştırmanın referanslarından etkilenmişti. “Yani çocuğumun doğuştan gelen IQ’su, tanım olarak problem çözme yeteneğidir, ben de bunun geliştirilmesini amaçlamalıyım.”

“Çocuğunun doğumundan itibaren başlıyor bu süreç.

[1]. **Zekâ ve sosyoekonomik başarı: Boylamsal çalışmanın meta-analitik bir değerlendirmesi**

Telegram: @cinciva

Alper'in annesi aslında geç kalıp ilkokul 1. sınıfta doğru olanı yapmaya başladı ama buna rağmen ortaya çıkan sonuç bile inanılmaz oldu.”

"Doğumdan itibaren?”

Mustafa, önündeki A4’ü işaret etti. “Bu yüzden bunu çizdim sana, bep hatırlaman için. Bu bakış açısına çocuğun doğumundan itibaren sahip olmalısın. Bir bebek bile sayısız problem durumuyla karşılaşır gün içerisinde.Üç dört yaşında ise sayamayacağın kadar problem durumuna maruz kalır. İlkokul bitene kadar yüz binlere ulaşır yaşayacağı toplam problem sayısı...

On iki yaşma kadar binlerce problem durumunu çözmüş bir çocuk ile o problemlerini anne ve babasının çözdüğü çocuk... Geleceği görmek için kâhin olmaya gerek yok... Hesabı sen yap.”

Baharın o an hissettiği, cehalet karşısındaki bir hüzündü, bu cehaletin kurbanı ise çocuklardı.

Onlara bu kötülüğü nasıl yapıyoruz?

“Annelerin bakış açısı sadece bebeği ağlatmamak, susturmak, beslemek olduğu için ötesini göremiyor. Kucağındayken emziği doğrudan ağzına vermek yerine kollarını uzatıp alabileceği mesafede tutabilirsin. Emziği tutup ağzına götürürse bir problemini çözmüş olur, istediğini alır.

Kollarını uzat ve ihtiyacın olanı al... Elbette!

“Halının üzerinde emeklerken tam karşısında oyuncak görür, ona ulaşmak için harekete geçer. Ama karşısına bir sehpa çıkabilir, oyuncak da tam arkasında kalabilir sehpanın. Ağlayacak gibi olunca ona olan sevginle oyuncağı alıp çocuğuna verirsen problemi onun yerine çözmüş olursun. Sonra bir toplantıda karşısındaki kitleyle sıkıntı yaşayınca bu problemden o an nasıl çıkacağını bilemez ve hayalindeki proje, çözemediği bu problem yüzünden hep hayal olarak kalır.

Evinde ayna karşısında çok rahat yaptığı konuşmayı, topluluk karşısında aynı rahatlıkla yapamaz. Yani yapabildiğinin en iyisini ortaya koyamaz. İlkokula giden bazı çocuklar sus pus ve tutuktur sınıf içerisinde. Ama aynı çocuklar ev ortamında neşelidir, duygularını ve düşüncelerimi çok rahat dile

Telegram: @cinciva

getirir. Kendi olabilir, var olabilir. Çünkü ev ortamı güvenli ve tanıdıktır. Ailesi yıllarca beraber yaşadığı insanlar... Ancak sınıf öyle değil, dışarısı öyle değil, hayat öyle değil... Tanıdık geldi mi?"

Bahar, Mustafa'nın söylediği bir acımasız gerçeğe daha teslim oldu. *Hayallerini gerçekleştiremeyenler...* Sesinde yeni bir keşfin heyecanı vardı sanki. 'Müthiş zekâsı olsa da o anki problem durumdan çıkamıyorsa yani yaşadığı stres, heyecan, şüphe, güvensizlik gibi kendi olmasına engel iç ve dış etmenlerle baş edemiyorsa potansiyelinin bir önemi kalmaz! Sonrasında bahaneler üretip çözülemeyen problemlere teslim olmak en kolayı olacak onun için." *"Bahane üretmeyen çocuk yetiştirmek..." Her şey aynı kapıya çıkıyor...*

"Şimdi çok daha iyi anlıyorum Mustafa..." Raftaki kırmızı dosyaya baktı. "Alper, toplantıda sunum yaptıklarının hikâyesini yakalayıp ikna ederdi onları. En kötü vazgeçmez, problemi çözmek için bir deneme daha yapardı. Anlatmanın, anlamalarının bir yolunu bulurdu ya da anlayacak birilerini... Her ortamda, ilk defa o ortama girmiş olsa bile stresle baş edip süreci en iyi şekilde atlatırdı. Ayna karşısındaki kişi olurdu her zaman, kendi olurdu..."

Kimsenin ulaşamadığı erikler... Bu kaçınılmazdı...

Mustafa, Bahar'ın yüzündeki heyecana bakıp gülümsedi. "Hayatın akışında çocuğunu kendi problemiyle ne kadar baş başa bırakabileceğini hesaplamalısın sürekli, bu dengeyi sağlamakta ustalaşmaksın. Sehpanın etrafından dolaşmak ama bu çözümü bulamıyor. Ulaşamadığı halde sehpanın ayakları arasından ellerini uzatıyor. Problem çözme denemesi yanlış ama sorun yok. Yeteneğini deneyimleyerek doğru süreci yaşıyor, güzel olan da bu. En azından yaptığının yanlış olduğunu gördü.

Üstünden geçmek için doğrulmaya çalışacak belki da yanlış, çünkü daha kolay çözebilir. Etrafından dolaşmayı keşfedemezse biraz çekebilirsin sehpayı. Tamamen vazgeçip ağlamaya başlamasına engel olacak kadar müdahale etmelisin, umut vermelisin. Bir profesyonel annenin yapacağı budur. Oyuncağın yerini biraz değiştirmek bile yeterli olabilir. Küçük adımlar... Basitten başlar her şey...

Gittikçe kompleks hale gelir. Bir zaman sonra bir şey yapmana gerek kalmayacak kadar kolaylaşır süreç. Ancak aksi halde var olan IQ'su tabiri

Telegram: @cinciva

caizse açılmadan kutusunda durur öylece. Umarım bu kadar sevmezsin çocuğunu ve bu yanlışları yapmazsın Babar.”

Mustafa yine gülümsedi bildik alaycı tavrından hemen önce. “Çocuğuna bu kadar kötülük yapmaya biçbir annenin yüreği el vermez, öyle değil mi?”

Bahar, başını hafifçe salladı onaylar şekilde. Düşünüyordu, çıkardığı sonucu yineledi, “Yani zekâ potansiyelini maksimum seviyede kullanabilmesini destekleyecek şekilde annelik yapmam gerekiyor.”

“Maksimum değil, optimum...”

‘İkisi aynı şey değil mi?”

“Maksimum, optimum demek değildir. Optimum, en verimli manasına gelen yunanca kökenli bir sözcüktür. En verimli şekilde kullanmalı potansiyelini. Toplumda yolunu bulabilmek, toplumsal hiyerarşide yükselmesine yardımcı olacak bilgileri, becerileri edindirebilmen gerekiyor.”

Mustafa, işaret parmağını sallayıp ayağa kalktı. “Bak, reçeten için yeni bir konu bu.”

Rafların arasından beyaz kapaklı bir kitap alıp Bahar’a verdi. Bahar için tanıdık bir kitaptı bu, ismini daha önceden duymuştu.

12 Rules for Life - Jordan B. Peterson...

Yerine otururken, “Bu da sende kalabilir” dedi Mustafa, belgesel sunuyormuşçasına devam etti. “Dünya üzerindeki tüm canlılar, kendi aralarındaki ilişkileri milyonlarca yıldır hiyerarşiye göre düzenlemektedir. Basit bir canlı için de geçerli, bizim için de... Canlı ne kadar kompleks bir beyne sahipse hiyerarşik yapıları da o kadar kompleks oluyor. Kitabın ilk bölümünü oku, çok daha iyi anlayacaksın ne demek istediğimi.

Bizim hiyerarşimizde çocuğunun var olan potansiyelini optimum oranda kullanarak yükselmesi için gerekebilecek becerileri ve perspektifleri ona küçük yaştan itibaren kazandırmak gerekiyor. Buradaki anahtar kelime optimum. En verimli şekilde kullanabilmek başarının yanına mutluğu da...”

Telegram: @cinciva

Mustafa, sustu. Çünkü Bahar'ın gittikçe kafasının karıştığı yüzünden apaçık okunuyordu. Gülümseyerek derin bir nefes verdi.

"Yani çocuğun haftada yüz saatten fazla çalışarak CEO olabilir ama o hayatı yaşayamadan geçirip gidebilir. Başarılı olur ama mutlu olamaz.

Yetişkin olduğunda kendisi ve ailesi için ekonomik gelir getirecek zorunluluklar ile hayat tatmini yaratacak şeyler arasında; en verimli dengeyi sağlayarak hiyerarşideki yerini bulmalı çocuğun.

İnan bana çok çok çalışarak insan toplumlarındaki sayısız hiyerarşiden birine yükselmek mümkündür. Ama bunun bir maliyeti vardır. Fırsat maliyeti... Yani çocuğun bu yükselişi gerçekleştirirken hayatından ödeyeceği bedeli küçük yaştan itibaren anlaması gerekir. Okula gittiği dönemlerde bilgisayarda, matematiğe saatlerini ayırarak ustalaşabilir, inanılmaz noktalara gelebilir. Ama bunu yaparken hayatın diğer alanlarında geri kalır çocuğun."

Bahar "Şu asosyal dâhi çocuklar gibi mi?" diye sordu.

"Evet, en uç nokta olarak güzel bir örnektir o çocuklar. Sosyal ilişkileri zayıftır, insanlarla nasıl iletişime gireceğini bilemezler, sevdiği kıza açılamazlar mesela. Matematiğin en zor problemini çözer ama hoşlandığı kıza ne demesi gerektiğini başkalarına sorar. Dâhimiz, hayatının akışını başkalarının *düşük* zekâsına bırakıyor. Ne acı... Hayatı boyunca yüksek zekâsını kullanamayarak kaç problem durumunu çözemeyecek bir düşün bakalım."

Bahar, yeniden seve seve ikna olmuştu. Ellerini karınına koyarak gözlerini kapadı bir anlığına, sanki kendine söz veriyor gibiydi o an. *İki yüz IQ'ya sahip olsa ne eder ki?*

"Ömrü boyunca belli alanlarda başarı kaydeden yüksek zekâlı çocukların gittikleri üniversiteler, sahip oldukları meslekler elbette büyük bir başarıdır. Ama bunu yaparken ödedikleri bedel onları mutluluktan edebilir. En azından sahip olabilecekleri mutluluğun çok daha azına razı olacaklar ya da hiç keşfedemeyecekler hayatın güzelliklerini."

Mustafa pencereden dışarıya baktı. "Bir gün yaşadığı şehre kar yağacak, hiyerarşide çok üste çıkarak sahip olduğu şirketteki odasında en iyi yaptığı

Telegram: @cinciva

şeyi yapıp bilgisayarın başında zaman geçirmeye devam edecek. Ya da hırs yapıp sahip olduğu yönetici unvanıyla toplantıdan toplantıya koşacak. Aynı şirketteki iş arkadaşları dışarı çıkıp birlikte karın keyfini çıkarırken o pencereden bile bakmayacak hayatın bu güzel anına...

İşte potansiyelini optimum kullanamamak böyle bir şey. Ödediği bedel; o an dışarıda olamamak, dostluklar edinememek, hatırlar biriktirememek, sevdiğiyle karların üstünde uzanamamak...

Bunun yerine haftada on saat daha fazla çalışmayı tercih ediyor, bu on saat aslında hayatında bir fark yaratmasa da... Sen yine CEO ol ama hayatın güzelliklerini elinin tersiyle iterek değil...

Çocuğun doğuştan bir dâhi olarak dünyanın en iyi üniversitesine gidebilir, o üniversiteden birincilikle mezun olabilir, dünyanın en saygın şirketinde çalışmaya başlayabilir. En yüksek bütçeyi kullanıp istediği ekiple çalışmasına izin verilir. Sen de annesi olarak akrabalara, komşulara havanı atarsın.

Ama tüm bu potansiyele, geçmişteki başarılara, sahip olunan olanaklara rağmen hiç kimsenin ulaşamadığı ağaçtan erikleri o da alamayabilir. Ne para ne de dâhiyane fikirler yeterli olabilir buna. Mesele o erikleri almaksa tabii..

Belki de çözüm çok basittir; kapıyı çal, kapının ardındaki hikâyeyi gör ve kendi hikâyenin kahramanı ol... Böylelikle hayat sana o eriklerden daha ötedeki bir başarıyı versin, yanında keşfedeceğin o gerçek mutlulukla birlikte...”

Mustafa susunca Bahar da kendini teslim etti sessizliğe. Söylenecek başka hiçbir şey olamazdı artık, o an hissettikleri, çocuğu için yüreğinden geçen ilahi bir duaydı sanki.

Reçete? Sanmıyorum...

Masanın üzerinde gördüğü şey bir annenin doğru yolu bulması için inmiş bir vahiy gibiydi artık onun için.

Her zaman gözümün önünde olacaksın...

Bakışlarını A4’ten Mustafa’ya doğru çevirdi. “Alabilir miyim?”

Telegram: @cinciva

“Son bir şey” dedi Mustafa ve çekmecesinden bu sefer kırmızı bir keçeli kalem çıkardı, kâğıdın sol alt köşesine bir kalp çizdi.

“İsminin ne olacağına karar verdiniz mi?”

Bahar, *sanatkârın* son dokunuşunu yaptığı yere bakıp gülümsedi.

“Öykü...”

Mustafa, kalbin tam ortasına küçük bir “Ö” harfi kondurdu.

Telegram: @cinciva

24

Öykü, kaldırımda yürürken bugün de kendine yeni bir oyun icat etmişti. Satranç tahtası şeklinde örülmüş zemindeki açık ve koyu renkli taşlara sırasıyla basıyor, ardından yol kenarlarındaki mantar blokların üzerinden tek ayakla zıplayarak çapraz hareketini tamamlıyordu.

Öykü için eğlenceli, kolay bir örüntüydü bu.

Siyah kare, beyaz kare, sarı yuvarlak...

Onu takip eden Baharın geleceğe dair bir çıkarımda bulunması zor olmadı. Araçların kaldırma park etmemesi için dizilmiş bu sarı mantarların üzerine basmak riskliydi.

Düşebilirsin... Hesap etmen gerek!

Ve yerçekimi bir kez daha galip geldi. Öykü, mantara basınca kaydı ve sağ dizinin üzerine kapaklandı. Sert bir düşüş olmasa da canı yanmış olmalı ki ağlamaya başladı ama acısı annesinin yüreğindeki sızı kadar olamazdı.

Sakin ol, işte bir fırsat daha...

O sırada karşıdan gelen orta yaşlı bir kadın Öykü'yü kaldırmak için adımlarını hızlandırıp hamle yaptığı anda Bahar dur dercesine kaldırdı elini.

Sen o kötülüğü kendi çocuğuna yap!

Yaşadığı şaşkınlık içerisinde tuhaf bir bakış atıp uzaklaşan yabancıya gülümsedi Bahar ve Öykü'nün yanına gelip çömeldi. içgüdüleri onu bombardımana tutarken derin bir nefes verip sakinleşmeye çalıştı.

Acil bir durum yok... Doğru olanı yap...

Kızıyla göz teması kurmak için eğilip, "İyi misin Öykü? diye sordu tüm soğukkanlılığıyla.

Öykü cevap vermedi, biraz doğrulup ayaklarını uzattı oturduğu yerde, iyi olmadığı yüzünden apaçık okunuyordu. Ne de olsa oyun oynayarak mutlu

Telegram: @cinciva

bir şekilde hayatına devam ederken kendi yarattığı bir engele takılıp düşmüştü.

Ama sorulan soru çoktan amacına ulaşmıştı. *Düşünmesini sağla önce... Çıkışı elbet bulacaktır...*

Kısa süre sonra elini yumruk yapıp gözyaşlarını silerek sustu Öykü. Ağlama durumdan çıkması hiçbir zaman başkalarına bağlı değildi ve bugün şahsi rekorunu geliştirmiş olabilirdi.

Kendi başına kalkabilir... İzin ver...

Düşmesiyle ilgili espri yapıp yapmamakta tereddüt eden Bahar yeniden sordu. "İyi misin?"

Öykü'nün küsmüş bir hali vardı, oturmaya devam ediyordu. Hiçbir şey yapılmazsa uzun süre de öyle kalmaya devam edecek gibiydi. *Küçük adımlar...* Bu sefer o küçük adımı Bahar attı ve elini uzattı kızına.

Devam etmelisin, hadi kalk...

Haksız yere sevimli sarı mantarı suçlamayı bırakıp annesinin elinden destek alarak yavaş yavaş kalktı Öykü. Ayağının üzerine basmıyordu. Bahar kızının dizine baktı, çorabı çarptığı yerden yırtılmış ve derisi soyulmuştu, biraz da kan vardı. Ama Bahar için asıl sorun kızının kendi yarasını kontrol etmemesiydi.

"Hastaneye gitmemizi gerektirecek bir durum var mı?"

Öykü de nihayet baktı yarasına ve bir küçük adım daha attı annesi. "Yavaşça yere bas istersen."

Öykü, ağırlığını ayağına verdi yavaş yavaş. "Basabiliyorum."

"Ciddi bir sorun yok sanırım. Sadece dizinin üstü yaralanmış gibi duruyor."

Öykü, burnunu çekip başıyla onayladı. Bu sefer doğru anda sordu Babar. "Hastaneye gidelim mi?"

"Hayır, küçük bir çizik işte... Artık o kadar da acımıyor."

Telegram: @cinciva

“Tamam ama yaran var, pansuman yapılmalı, temizlenmeli yoksa mikrop kapar.”

Öykü dudağını büktü... *Pansuman...* “Nasıl yapacağız o dediğini?”

“Evde ben yapabilirim istersen, nasıl yapıldığını öğrenmiş olursun” diye yanıtladı Bahar. Etrafına bakınıp, yolun karşısını işaret etti. “Ya da eczaneye gidebiliriz, şurada bir tane var.”

Seçimi kızına bırakınca Öykü mecburen düşünmeye başladı. Yarasını bir kez daha kontrol etti, neredeyse hiç acı duymuyordu artık.

Kötü bir şeyim yok... ‘Eczaneye gidelim.”

Bahar, “Pekâlâ, nasıl istersen” dedi olabildiğince ciddi bir tavırla ve yürümeye başladılar birlikte. Bir eczanenin açık olup olmadığının nasıl anlaşıldığını anlatırken bir yanda da kontrol ediyordu kızının yürüyüşünü. Durumu iyi değilse sağlığım riske etmek tam bir amatörlük olacaktı onun için.

Sorun yok... Gayet iyi...

Eczaneye girdiklerinde Bahar içeridekileri selamlayıp boş bir sandalyeye oturdu. Kızının yaşadığı sıkıntıyla ilgili konuşmaya niyetinin olmadığı her halinden belliydi ama beyaz önlüklü teknisyen bankonun ardından çıkınca ısrarla Bahar’a bakmaya devam etti.

Neyse ki Bahar’ın o küçük adımı atmasına gerek kalmadı bu sefer. Öykü, hiç kimseye ihtiyaç duymadan kendisi için o kocaman adımı attı.

“Ben düştüm de, dizim yara oldu, şey yapabilir miyiz?”

Eczane teknisyeni, Öykü’nün yarasına baktı kaşlarını çatarak.

“Geçmiş olsun, pansuman mı?”

“Evet, ondan” diye yanıtladı Öykü gülümseyerek, gösterilen yere oturdu. Yarası temizlenirken meraklı gözlerle izliyordu olan biteni. Kendisine yönelik sorulan cevaplarken kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Annesinin yüreğindeki sızı ise gördüğü manzara karşısında tamamen yok olmuştu, kızının iletişim becerilerinin geliştiğine şahit olurken bir sevinç

Telegram: @cinciva

filizlendi sızının yok olduğu yerde. *Doğrular, sayısız fırsatlar doğurur onun için...*

Teknisyen son olarak yara bandını yapıştırıp, “Tamamdır” dedi gülümseyerek. “Geçmiş olsun.”

Öykü teşekkür etti, annesiyle göz göze geldi. Bahar, yerinden kıpırdamayınca, “Gidebiliriz anne” dedi mecburen. Dışarı çıktıklarında, “Elbisenin değişmesi gerekiyor mu?” diye sordu kızına. Öykü, elbisesini kontrol etti, azıcık tozlanmıştı, eliyle temizledi.

‘Yırtık yok, kirlenmemiş de, değiştirmeyelim.”

Bence de...

“Pekâlâ, iyisin değil mi?”

Öykü evet anlamında gözlerini kırptı ve annesinin elinden tuttu. Birlikte yürürlerken Bahar’ın o an hissettiği bir şey vardı. Sadece işini en iyi şekilde yapmış profesyonellerin hissedebileceği bir histi bu. Tadını doya doya çıkartırken kızı tarafından çözülen problemler, kendisi için almış olduğu kararlarla birlikte kontrol listesi gibi gözünün önünde belirdi.

Hayali listedeki dört problem durumuyla alman beş kararın karşısında yeşil çentikler vardı.

Bu kadar basit...

Bir müddet konuşmadan el ele yürüdükten sonra Öykü sesine canlılık katarak, “Anne...” dedi. “Aslında bir kedim olsaydı kendimi şu an çok daha iyi hissederdim.”

Bahar, gülümseyerek başını yola çevirince, “Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

Öykü, aksi yöndeki camekânlara bakıp, "Asla." dedi. İnatçılığını babasından, o anki gülümsemesini d e kesinlikle annesinden almıştı.

Birkaç dünya yılı uzaklıktaki yol ayrımına kadar yan yana yürümeye devam ettiler.

Telegram: @cinciva

25

Bir taşın üzerinde oturan Bilal, dizlerinin arasına gömdüğü başını kaldırıp, “Hepsi senin suçun!” diye bağırdı Ömür’e, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. “Ne diycem ben şimdi babama!”

Ömür ağzını açıp bir şey söyleyeceği anda Engin’in yakınlardan gelen sesi duyuldu. “Hiçbir şey yok!”

Dönüp baktığında kardeşinin harabe evin köşesinden koşar adım çıkıp geldiğini gördü. “Hiç mi?” diye sordu umutsuz bir şekilde.

“Hayır.” Nefes nefeseydi Engin. “En yukarıdaki sağlam evin çatısına bile çıktım ama hiçbir şey göremedim.”

Ömür'ün omuzları düşüverdi. Hâlâ olanlara inanmakta güçlük çeker bir ifadeyle Alper’in saatler önce üzerine çıktığı yarısı yıkılmış kerpiç duvara baktı, pişmanlık içerisinde kıpırdadı dudakları.

“Kabul etmemeliydim.”

Alper onu ikna etmeye çalıştığında hayır deseydi şimdi yanlarında ya da hâlâ *yaşıyor* olacaktı.

Ne yaptım ben?

Nadi, öfkeyle bir bakış attı Ömür’e. Ne söyleyeceğini bilemez halde başını iki yana sallıyordu durmadan, sanki kelimeler dilinin ucuna yığılmıştı ve konuşamıyordu.

Yaşananların gerçek olmamasını umarak elleriyle kapadı yüzünü. Kendini sorgu odasında bir polisin sorularını cevaplarken hayal etti, Alper’in anne babası da gözyaşları içerisinde camın arkasından sorgulamayı takip ediyorlardı. Kesin olan tek şey ise Nadi’nin çok fazla film izliyor olmasıydı.

“Jandarmaya haber vermemiz lazım” dedi Engin soğukkanlı bir şekilde, saçını taramaya başladı. “O kadar zaman geçti, çoktan öldürmüş olabilir.”

Telegram: @cinciva

“Hayır, hayır..." diyerek başını iki yana salladı Ömür, böyle bir olasılığı düşünmek bile istemiyordu. “Jandarma olmaz... Köye geri dönüp anlatalım her şeyi, biz söylemiş olalım, onlar ne yapacağım bilir, belki hemen gelirler buraya.”

“Bence de” diyerek onayladı abisini Engin. “Sokağa girdiğini gördük. Cadı bizim de orada olduğumuzu görmüşse, bile bile öldüremez Alper’i. Şahit olduk her şeye.”

Nadi, Engin’in nabza göre şerbet verişine okkalı bir küfür edecekken Bilal’in aniden ayağa kalkmasıyla dikkati dağıldı. Bilal, hayalet görmüşçesine karşıya bakıyordu.

Baktığı yere onlar da başlarını çevirdiler yavaş yavaş. Gerçekten de bir hayalet, elleri ceplerinde sallana sallana onlara doğru yaklaşıyordu.

“Alper?” diye fısıldadı Nadi kaşlarını çatarak.

Ömür, arkasından gelen fısıltıyı onayladı. “Evet, o!”

“Vallahi o...” diyerek başını salladı Engin.

Ama Bilal şüphedeydi. “O mu gerçekten?” diye sordu, solgun yüzü artık bembeyaz olmuştu.

Dışı Alper ama içi? Ele geçirilmiş olabilir!

Ömür, yaşadığı rahatlamayla gözlerini kapatıp derin bir oh çekti. Diğerleri sanki karşılama komitesi gibi sıralandılar her iki yanında. “Ben demiştim size bir şey olmaz diye. Giremez zaten o eve, mümkün değil.”

Aslında böyle bir şey söylememişti Ömür. Lâkin kimsenin buna itiraz edecek hali yoktu, şaşkınlık içerisinde Alper’in onlara doğru gelişini izliyorlardı. Bu, hiç beklemedikleri bir şeydi ve Alper’in her adımında hissedilen korkular artık yerini hayranlığa, biraz da kıskançlığa bırakmaya başladı.

“Helal olsun” dedi Engin. “O sokağa girip bu kadar zaman bekledi.”

Nadi başını salladı. “Babamlar bile yalnız yaklaşamadılar o eve.”

Telegram: @cinciva

Ömür, “Neyse ne, şansı da yaver gitmiş işte” diyerek geçiştirmeye çalıştı. “Sokakta biraz yürümüştür, cadı onu görmemiştir bile.”

Nadi yüzünü ekşiterek baktı Ömür’e. “Madem öyle sen de git görelim o zaman!”

“Sokağa girerim ben de ne var yani, aslında o kadar da zor değil bunu yapmak.”

Kimse bir şey söylemedi ve sustular. Çünkü Alper, nihayet tam karşılarına gelmişti. Birbirlerine daha da sokularak geriye birkaç adım attılar istemsizce, ilk defa gürmüşçesine baştan aşağıya süzdüler Alper’i.

Çünkü o, cadının sokağına tek başına girmiş, uzun süre de orada kalmış biriydi artık. Ne bunu yapabilene şahit olmuşlardı kısacık hayatlarında ne de eskilerden böyle bir şeyi duymuşlardı. Söylentiler vardı elbet ama bugün gördükleri gerçekti.

“Merhaba, ben geldim” dedi Alper, elleri ceplerinde arkadaşlarına bakıp gülümsüyordu.

Nadi, “Neredesin oğlum yal” diye sitem etti aradaki mesafeyi koruyarak. “Sana dedik yaklaşma oraya, bir saatten fazla oldu, az kalsın jandarmaya haber edecektik.”

“Kusura bakmayın, merak etmiştim ama dediğiniz gibi o sokak çok ürkütücü.”

Ömür, bilmiş bir edayla başını salladı. “Ben dedim size, yakından bakınca geri dönecektir. Neyse, sağ salim geldin ya önemli olan da bu.”

Alper, gözlerini kısıp Bilal’e baktı. “Rahatla Bilal, bir şey yok. Geldim işte...”

Bilal omuzlarını düşürerek derin bir nefes verdi. “Bir daha yapma!”

Alper onaylar gibi gözlerini kırptı ve sağ elini cebinden çıkardı. “Bu arada...” dedi kolunu öne doğru uzatarak. Herkes kaşlarını çatıp baktı yumruk olmuş eline, avucunun içinde bir şey vardı sanki. Parmakları açılırken nefeslerini tuttular bir an için...

Telegram: @cinciva

Ve zaman giderek yavaşladı, en sonunda tamamen durdu... Rüzgâr esmedi, kuşlar ötmedi, güneş bile tutulmuş olabilirdi...

Çünkü hayallerinin ötesindeki eriklerden iki tanesi, baktıkları yerde, Alper'in avucunun içerisindeydi.

Telegram: @cinciva

26

Kapı açıldığında Alper'in ilk gözüne çarpan şey, biraz önce geride bıraktığı sahipsiz sarı terliğin yepyeni bir çifti oldu. Nefes nefese kalmış göğsü hızla inip kalkarken elbette bu ayrıntının farkına varamadı. Baktığı yerde kararmış tırnakları, beyaz bileklerinde belirginleşmiş mor damarlarıyla cadının ayakları vardı sadece. Bakışları oraya kilitlenmiş olan Alper, olduğu yerde adeta donakalmıştı.

"Çocukları öldürüp bahçesine gömüyor..."

Şimdiden gördükleri, söylentileri doğrular nitelikteydi. İçinde bulunduğu bu beklenmedik durum sebebiyle hayal gücünün sınırlarında dolaşırken neredeyse bir canavarın ayaklarına baktığına inandıracaktı kendini. Halbuki saniyeler önce çok rahatlamış hissediyordu, onun öldüğüne çok emindi.

Ne yapacağım şimdi!

Birçok yeri yamalı, solmuş siyah entarisini bakışlarıyla takip ederek başını yukarı kaldırmaya başladı yavaş yavaş. Görmekten korktuğu o yüze uzanan yolun sonunda nefesini tuttu Alper. Önce çenesindeki birkaç beyaz tüyü, çatlamış dudaklarını ve nihayet susuz kalmış toprak gibi olan kırışmış yüzünü gördü.

Ama tüm endişelerinden sıyrılarak bıraktı nefesini. Çünkü omuzlardan öne doğru düşen taranmış düz beyaz saçların çevrelediği bu surat bir cadıya ait olamazdı.

İnsan gibi...

Sadece yaşlı bir kadındı karşısındaki. *Çok yaşlı...* Yine de Alper'in korkuları pek hafiflemedi. Çünkü gördüğü en asık surattaki kanlanmış bir çift göz öfkeyle kendisine dikilmişti o an.

Ve Alper "cadının" sesini duydu:

"Ne istiyorsun!"

Telegram: @cinciva

Cevap veremedi. Ona göre gök gürlemiş, yer sarsılmıştı sanki. *Ne istiyorum ben?* Günlerce hapsolduğu evinden kurtulup güzel bir gün geçirmek istemişti sadece.

Neden buraya gelmiştim ki? Dünyanın en güzel erikleri demişlerdi. *Dalından hiç kimse bir tane bile alamadı. Hiç kimse...* O erikleri alması da çok kolay olacaktı aslında, planı neredeyse kusursuzdu. Ancak cadı artık yaşamadığı için gerek kalmamıştı buna.

Ölmüş olmalıydın!

Bir cevap gelmeyince yaşlı kadın sesini biraz daha yükselterek sordu bu sefer.

"Ne istiyorsun dedim!"

Alper, gözlerini sımsıkı kapatıp açtı. Kapı aralanmadan çoktan kaçıp gitmesi gerekiyordu belki ama içinde bulunduğu durumun gerçekliğini kabul ederek kendini telkin etmeye çalıştı.

Buraya o erikler için geldik, cesaretimiz kırılmayacak...

"Şey..." Uzun süredir çıkmayan sesi çatallaşmıştı, öksürerek temizledi boğazını. "Eriklerinizden birkaç tane alabilir miyim acaba?"

Asık suratında en ufak bir kıpırdanma olmadı yaşlı kadının. Sadece bakışlarıyla baştan aşağıya süzdü karşısındaki çocuğu.

Alper, içinde bulunduğu durumun benzerliğini fark ederek üç yıl öncesini hatırladı o an.

Ben bu anı daha önce yaşadım...

İlkokul birinci sınıfa başladığında öğretmeni onu en arka sıraya oturtmuştu, oradan tahtayı göremiyordu. Öğretmeniyle konuşma denemesi başarısızlıkla sonuçlanınca çok farklı çözüm arayışlarına girmiş ancak yine de sorununun üstesinden gelememişti.

İlk konuşmalarından iki hafta sonra ise öğretmeninin kendisini dinlemediğine dair bahanesini bir kenara bırakmıştı nihayet. Onu dikkatle gözlemleyerek ne söylemesi gerektiğine karar verince en uygun anda

Telegram: @cinciva

masasına yaklaşıp, “Bir şey söyleyebilir miyim?” diyerek izin istemişti. Öğretmeni kaşlarını çatarak yüzünü ona dönse de cesaretini yitirmemişti.

Beni dinleyecek...

“Öğretmenim, biliyorum biz çok konuşuyoruz. Senin başını ağrıtıyoruz, çok yoruluyorsun. Yeniden seni rahatsız etmek, meşgul etmek istemiyorum.”

Tamamdı, hiç kimsenin dile getirmediğini söyleyerek yakalamıştı öğretmeninin hikâyesini. Uzun süren gözlemlerinin sonucu düşünceleri arasından çekip çıkardığı gerçek, yaşadığı sorunları çözüme ulaştıracak kapıları ardına kadar açmıştı onun için. Üstelik öğretmeninin en büyük derdine ortak olunca, aralarında uzun yıllar kopmayacak güçlü bir bağın ilk düğümünü de atıvermişti farkında olmadan.

Şimdi tam karşısındaki yaşlı kadın ile öğretmeni arasında hiçbir fark yoktu aslında. Diğer tüm insanlar gibi... Herkesin bir hikâyesi vardı.

“Senin hikâyen ne peki?” diye sordu içinden. Sanki kapıyı yüzüne kapatmak üzere olan bu yaşlı kadın, erikleri almasına izin vermeyecek gibi duruyordu. *“Neden bu kadar öfkelisin?”*

Kadının görüntüsü bulanıklaşırken arkasında kalan rengârenk çiçeklerin kokusunu derin bir nefesle içine çekti Alper. Kapı açıldığından fark edememişti onları. Mümkün olmasına ihtimal verilmeyecek kadar bakımlı duran çiçeklerin sayısı çok fazlaydı, bir o kadar da düzenli bir şekilde sıralanmışlardı onlara ayrılan sınırlar içerisinde.

İşte o an duvarların ardında saklanan hikâyeyi görmüş oldu.

Senin, *çocukların bu çiçekler, o ağaç!*

Belli ki hiç evlenmemiş olan bu yaşlı kadının kimsesi yoktu, yapayalnızdı... Çocukları gibi olan çiçeklerine, ağaçlarına zarar gelsin istemiyordu, herkesten daha çok önem veriyordu onlara. Bu yüzden evinin duvarları bu kadar yüksekti ve bahçesinde kocaman bir köpek vardı. Aslında yaşadığı yere, aldığı güvenlik önlemlerine bakıp bu sonuca varmak çok kolaydı görmesini bilen gözler için. Bahanelere sığınıp kimseyi eleştirmeye, kendi doğrularının gölgesinde başkalarını suçlamasına gerek yoktu. Öğretmeni

Telegram: @cinciva

gibi yaşlı kadının da hikâyesini yakalayan Alper, söylemesi gereken tek şeyi söyledi kendinden emin bir şekilde:

“Merak etmeyin, ağacınıza hiç zarar vermeyeceğim.”

Bu zekâ pırıltısı karşısında asık suratlı yaşlı kadın yavaş yavaş gülümsedi. Alper’in üç yıl önce öğretmeninde gördüğü gülümsemenin aynısı olan bir gülümsemeydi bu; yine tam on ikiden vurmuştu.

Kendi yarattığınız korkular... Hâlâ haklıyım...

Yaşlı kadın geriye doğru birkaç adım atıp yolu açarken, “Gel bakalım” diyerek içeriye davet etti küçük çocuğu, “erik ağacı bahçede...”

Çok mu kolay oldu? Alper, kırmızı tuğlalarla örülmüş dar yolda yaşlı kadını takip ederken içine bir şüphe düştü. *Gidiyoruz ama nereye? Kazana mı? Çocukları böyle kandırıyor olmasın?*

Neyse ki bu rahatsız edici düşünceleri, gördüğü manzara karşısında dağılıverdi bir anda. Şaşkınlıkla etrafına bakınırken taş bir avlunun ortasında çakılı kaldı Alper.

Burası da ne böyle... Ölüm sokağının sonunda cennetin kapısından içeri girmişti sanki. *Masal gibi...* “Evvel zaman içinde...” dedikleri bu olmalıydı.

Çiçekler, aynı düzende evin merdivenine kadar uzanıp sonrasında basamaklardaki saksıların içinde kapıya kadar sıralanmıştı. Eşiğin önünde el emeği olduğu belli bir kilimin üzerinde, aynı canlı renklerden oluşan minderler vardı. Bahçe duvarı ile evin kesiştiği yerde iki tarafı saksılarla çevrelenmiş bu köşe kraliçenin tahtı gibiydi. Üçgen şeklindeki avlu, en iyi buradan görülüyor olmalıydı.

Alper’in bakışları bir yay gibi etrafında ilerlerken her detay karşısında büyüleniyordu adeta. Diğer köşedeki kerpiçten yapılmış kubbe şeklindeki fırına baktı. Yan tarafında uzun bir tahtaya dizilen yeni çıkmış ekmekleri görünce burnuna gelen o güzel kokunun kaynağını da anlamış oldu.

Mis gibi çiçekler ve taptaze ekmekler...

Ancak hepsini gölgede bırakacak kadar harikulade bir koku yükseliyordu fırının yanında. İki büyük yuvarlak tepside kurumaya bırakılmış salçalar...

Telegram: @cinciva

Kırmızının en güzel tonuna sahip bu salçaların nasıl yapıldığını dedesinin evinde görmüştü. En büyük zevki, güneşin altında bekleyen o salçalara bir parmak atabilmekti. Kimse görmeden, gizlice...

Tepsilerin yanından yukarı doğru tırmanan bakışları sıra sıra dizilmiş reçel kavanozlarına doğru kaydı. El yapımı küçük bir merdiven gibi duran raflara yan yana yerleştirilmişti kavanozlar... Bu rengârenk reçellerin görüntüsü bile baş döndürücüydü.

Daha önce şahit olduğu modern dünyanın izlerini taşımak zorunda kalan hiçbir köy evine benzemiyordu burası. ileride çok daha iyi anlayacaktı bu anın kıymetini, doğru bir tanımlama da yapabilecekti hissettikleri için. Bir başka örneğinin daha var olmayacağına inandığı bu otantik atmosferi deneyimleyebildiği için *şanslıydım* diyecekti. *Hiç olmadığı kadar...* O anın bir benzerini yaşayabilmek için dünyaları gezecekti Alper. Şans diye nitelendirdiğini, kendi talihi haline getirmeye çalışacaktı yaşamı boyunca.

"Zamanda yolculuk yapmıştım... Bir kez daha yapabilirim..."

Küçük bir dut ağacının altındaki tahtadan yapılmış masa ve sandalyelerin işlemelerini, gözlerini kısıp hayranlıkla incelerken yaşlı kadınının uzaklardan gelen sesi duyuldu.

"Hadi çocuk, erikleri istemiyor musun?"

Evet, erikler... Alper, yeniden her ayrıntıyı incelemeye devam ederek bahçe kapısına kadar geldi. Ama yaşlı kadının arkasından bahçeye girmesiyle irkilerek geriye doğru adım atması da bir oldu. Çünkü dillere destan *Canavar Köpek* ile neredeyse burun buruna gelmişlerdi.

Yok artık! Dört ayağının üstünde kuyruğunu sallayarak sahibini karşılayan kangal, neredeyse Alper'in boyundaydı. *Az bile söylemişler, çok büyük!*

"Korkma" dedi yaşlı kadın, "başını okşa, ısırmaz."

Bu mu ısırmaz? Alper, oldukça yavaş adımlarla köpeğin yanına geldi. Yaşlı kadına baktı endişeyle. Emin misin? Kadın gözlerini kırptı çekinme dercesine. Alper, usulca koydu elini köpeğin başına ve okşadı sakin bir şekilde.

Telegram: @cinciva

“Merak etme, artık sana bir şey yapmaz. Eriklerden de istediğin kadar toplayabilirsin.”

Alper, onu bahçede yalnız başına bırakıp giden kadının arkasından baktı önce, sonra bakışlarını köpeğe çevirdi. Sahibinin kendisine yiyecek bir şeyler getirmediğini anlayınca yüzüstü uzandı, çenesini patilerinin üzerine koydu.

Ve Alper nihayet ona doğru döndü yüzünü...

On metre uzaklıktaydı sadece. *Dalından kimsenin bir tane bile erik alamadığı ağaç...* Bahçenin tam ortasında, yalnız başınaydı. Acele etmeden yürümeye başladı ona doğru.

Artık aramızda hiçbir engel yok...

Yanına geldiğinde avucunu gövdesine koyarak kaldırdı başını.

Benimsin...

Daha önceleri birçok defa yaptığı gibi gövdesinden ayrılan büyük bir dala tutunarak tırmandı bu ağaca da. Oturabileceği bir yer bulup en yakınındaki eriği kopardı ve hemen attı ağzına. Neredeyse hiçbir ekşilik yoktu, eriğin suları ağzının her yerine hücum ederken keyifle ikinci eriği de kopardı Alper.

Dünyanın en güzel erikleri olup olmadığım bilemezdi elbette ama içinde bulunduğu şartlar sebebiyle onun yediği en güzel erikler olacaktı hepsi. *Sizi yiyebilen tek kişi benim...*

Başarısının tadını doya doya çıkartırken sol tarafında kalan mezarlığı fark etti. Mezar taşlarına bakıp içinden, “Umarım ölmeden bir ağacın tepesine tırmanmışınızdır” dedi ve sonrasında gözlerini kapadı. Yaşanan dünyadan soyutlanabilecek tek yerde, bir *kozanın* içindeydi artık. Arada esen hafif rüzgârlar sonrası yüzlerce yaprağın hışırtısı içine tatlı ürpertiler bırakıyordu. Eşi benzeri olmayan bir deneyimdi ağaçların tepesinde olmak onun için.

Daha önce hiç kimsenin ayak basmadığı bu yerde ruhunu da beslemiş olan Alper, *bitti* dedi içinden, *bu kadar...* Ceplerini eriklerle doldurup ağaçtan atladı. Son kez köpeğin başını okşayıp bahçe kapısından çıktığında yaşlı kadını, bir tepsi içindeki pirinçleri ayıklarken gördü.

Telegram: @cinciva

Kadın Alper'i fark edince, "Gel bakalım" diyerek yanındaki minderi gösterdi. *Kraliçenin köşesine* taş merdivenleri çıkarak gelen Alper, gösterilen yere oturdu ve ilk görüşte içini ısıtmış bu yerden yeniden baktı avluya... *Saatlerce burada kalabilirim.*

Bir süre bakışlarını önündeki pirinçlerden ayırmayan yaşlı kadın, "Kimin çocuğusun sen?" diye sordu.

Ve Alper anlatmaya başladı. Kim olduğunu, neden buraya geldiğini, onun için köylülerin neler söylediğini... Gülümseyerek sabır içerisinde dinledi yaşlı kadın. *Cadı ha?* Aslında pek de şaşırmadı duyduklarına, söylentiler de hiç umurunda olmadı. *Benden uzak, Allah'a yakın olun...*

Kendisini ziyarete gelen bu çocukla koyu bir sohbete tutuştular böylece. Alper, sarı bastonlu kör adamın da buraya hiç gelmediğini, hislerine bir karşılık alamayınca çıkardığı dedikoduyla yaşlı kadının köyden uzak, bu yapayalnız hayatı nasıl seçmek zorunda kaldığını üzülerek öğrendi. Etrafına yeniden hayranlıkla baktı, *belki de böylesi daha iyi olmuştur* diye düşündü.

"Onların arasında kalmaktansa ölülerin yanında olmayı tercih ederim... "

Umarım öyledir...

Aradaki yaş farkına rağmen yıllardır birlikte olan iki dost gibiydiler. Hayallerini, hayal kırıklıklarını anlattılar birbirlerine. Alper, oluşan samimiyet içerisinde muhteşem manzaranın tüm detaylarını sormayı da ihmal etmedi tabii ki. *Meraklı çocuk...* Yaşlı kadın, takdir edilecek bir zekâ ve olgunluğa sahip Alper'i gerçekten çok sevmişti. Ve hisler, karşılıklıydı. *Cadı dedikleri kadın meğer tonton bir teyzeymiş...* Yaşlı kadın, yılların yalnızlığı sayesinde kendi dünyasında çok bilgili ve faziletli biri haline gelmişti.

Alper, batmakta olan güneşin zayıf ışıklarının avluda bıraktığı gölgelere bakıp gitmek için izin istediğinde dostu, "Bekle" diyerek evin içerisine girdi.

Dışarı çıktığında elinde bir dilim ekmek vardı. "Al bakalım."

Fırından yeni çıkmış ekmekten kesilen taptaze dilim, tereyağını eriterek içine çekmişti. Ama Alper'in gözlerinin parlamasına sebep olan şey üzerine

Telegram: @cinciva

sürülen o salçaydı.

Kurutulmaya bırakılmış iki tepsideki salçalara çevirdi bakışlarını. Kokusuyla âşık olduklarını şimdi elinde tutuyordu.

“Teşekkür ederim.”

Kadın, “Afiyet olsun” dedi gülümseyerek. Kapıya kadar ona eşlik ederken başını okşadı, “Yine gel, olur mu?” diye de ekledi. “İstediğin zaman kapımı çalabilirsin.”

Alper, yaşlı kadının gözlerindeki minnet dolu ifadeye bakıp, “Merak etmeyin” diye karşılık verdi. Bir anlık tereddüt sonrası sarıldı yeni dostuna. “İki ay sonra yaz tatilinde buradayım.”

Nedenini anlamadığı bir hüzün barındıran bu vedalaşmanın ardından Alper, salçalı ekmeğin damağını çatlatan lezzetiyle birlikte ürkütücü sokağı adımlayarak geçti. Tepeye tırmanıp arkadaşlarının yanına vardığında hayalet görmüş gibi bakıyorlardı ona.

Bir masalın içinden çıkan Alper’in gerçek dünyaya dönmesi zor olmadı. Hatırlamaya çalıştı ürkütücü sokağa girmeden yaşadıklarım. *Doğruya... Hiç kimsenin ulaşamadığı erikler...* Cebinden iki tanesini çıkarıp uzattı arkadaşlarına.

Dalından hiç kimse bir tane bile alamamıştı, ben hariç...

Bilal, dizlerinin üzerine çöküp cebindeki tüm bilyeleri önüne boşalttı. Gözlerini Alper’in avucundaki eriklerden ayırmayarak, “Hepsi senin olsun” dedi, “istersen evimde bir çuval bilyem daha var.”

Alper, biraz daha yaklaştı arkadaşlarına. Ceplerindeki bütün erikleri önlerine koyarken, “İstediğiniz kadar yiyebilirsiniz.” dedi ve Bilal’in gözlerinin içine bakıp fısıldadı. “Buna gerek yok, bilyelerin sende kalsın.”

Ardından bir taşın üzerine oturdu Alper, *dünyanın en güzel erikleriyle* arkadaşlarını baş başa bırakınca, Nadi ve Ömür de dizlerinin üzerine çöküp birer tane aldılar eriklerden. Sanki daha önce hiç erik yememiş gibi kokladılar önce, hâlâ inanmakta güçlük çekiyorlardı.

Nasıl oldu bu?

Telegram: @cinciva

Nadi, küçük bir ısırık alınca diğerleri de onu takip ederek attılar ağızlarına erikleri. Dudaklarından taşan eriğin suları ve yerken çıkardıkları şapırtılar eşliğinde hayatlarının en özel anlarını yaşıyorlardı sanki.

Alper, oturduğu yerden arkadaşlarının yüzlerindeki mutluluğa bakarken hayatını değiştirecek derslerden birinin daha sonuna geldiğini anladı. Her insan, yaşamı bo

yunca ceplerini "dünyanın en güzel erikleriyle" doldurabilirdi. Onu mutlu edeceğine inandığı başarıya ulaşabilmesi pek tabii ki mümkündü.

Ama daha ötesi vardı... Daha ötesine ulaşmak içinse o erikleri cebinden çıkarabilmek gerekiyordu. Kendi piramidin zirvesinde bir basamak daha çıkarak başarı ve mutluluğun en güzel tanımını yapmıştı ölümsüz bir anın içerisinde. Sahip olunabilecek geçici şeyler için boş yere hayatını tüketmeyecekti hiçbir zaman. Yaşamının son anlarında aklına gelen görüntülerden bir tanesi de arkadaşlarının hayallerinin ötesindeki erikleri yerkenki yüz ifadeleri olacaktı. Sahip olunabilecek geçici şeyler ise kaybolup gidecekti anıların arasında...

Binlerce yıldır olduğu gibi...

Solgun teninde yanakları al al olmuş Bilal, eriklerden bir tanesini alıp onları uzaktan izleyen Alper'in yanına kadar geldi.

"Sen de bir tane yesene" dedi elindeki eriği ona uzatarak.

Başını iki yana salladı Alper. "Teşekkürler, istemiyorum."

Salçanın ekşiliğini hâlâ damağında hissederek yutkundu ve bakışlarını çok uzakta kalan eski mezarlığa doğru çevirdi.

"Ben çok daha güzel bir şey yedim..."

Bir ay sonra kimsesiz yaşlı kadın, yatağında yapayalnız şekilde son nefesini verirken, onu ziyaret etmiş bir çocuk için tüm kalbiyle dua etti.

Telegram: @cinciva

27

Mezarlığın içindeki kelebek parke taşlarıyla örülmüş dar yolda annesiyle yürüyen Öykü, yol kenarında açan sahipsiz sarı bir kır çiçeğini kopardı.

İşte bir tane daha...

Şimdiden üç tane olmuşlardı, bir elinde dikkatlice tutuyordu onları. Aslında etrafında bu çiçeklerden çok vardı ama hemen hemen hepsi mezarların üstünde veya hemen dibinde açmıştı.

Onları koparmamalısın demişti Bahar. Öykü de hak vermişti annesine, çünkü bu çiçeklerin sahipleri toprağın altında uzun *uykudaydı* şimdi. *Merak etmeyin, çiçeklerinizi almayacağım...*

Üç kır çiçeğinin kokusunu uzun uzun içine çeken Öykü, "Neden buradayız?" diye sordu annesine. "Bugün okula başlayacaktım, burası hiç de okula benzemiyor."

Bahar gülümsedi. "Evet, okula başlayacaksın ama önce Mustafa Amcanı ziyaret etmemiz gerek."

Öykü kaşlarını çattı anlam veremeyerek. "Neden şimdi?"

"Çünkü ziyaret için bundan daha anlamlı bir gün olamazdı."

Bir gün her şeyi anlatacağım sana meleğim... Her şeyi...

Öykü üstelemedi, sahipsiz bir kır çiçeği daha bulmak için etrafına bakınmaya devam etti. Ama çok sürmedi arayışı, çünkü annesi "İşte orada..." diyerek hemen yol kenarındaki bir mezarlığı işaret etmişti.

Bahar, Mustafa'nın mezarını fark ettiğinde onu pek şaşırtmayan bir şey gördü. Mezarın başında orta yaşlarında, uzun boylu bir adam vardı.

Mustafa'nın *öğrencilerinden biri olmalı.*

Adımlarını yavaşlattı.

Telegram: @cinciva

Yakında burası bir türbeye dönerse hiç şaşırmam...

Bu kadar kişinin hayatına dokunmuş birinin ziyaretçisinin çok olması gayet anlaşılır bir durumdu onun için.

Yabancı, ziyaretini sonlandırıp hareketlendiği anda annesinin gösterdiği mezara koşan Öykü ile karşı karşıya geldi. Tek kişinin geçebileceği yerde ikisi de birbirlerine yol vermeye çalışırken aynı anda sağa sola gittiler ve bu beklenmedik manevralar sonrası elindeki çiçekleri düşürdü Öykü.

Yabancı eğilerek çiçekleri aldı. "İsminiz nedir küçük hanım?" diye sordu çiçekleri küçük kıza uzatırken.

"Teşekkür ederim, adım Öykü."

Yabancı olabildiğince kenara çekilip yol verdi küçük kıza, annesiyle göz göze gelince gülümseyerek selamlaştı ve yoluna devam etti.

Bahar, "Biraz kabalık oldu sanki" dedi kızına alçak sesle. "O sana ismini sordu ama sen sormadın."

Öykü kaşlarını çattı önce, ardından, "Bakar mısınız..." diye seslendi henüz çok uzaklaşmamış yabancıya.

"Sizin isminiz neydi peki?"

Yabancı, arkasını dönüp cebinden çıkardığı gözlüğünü takarken Bahar kırmızı bir dosyanın sol tarafına iliştirilmiş o küçük çocuğun fotoğrafını hatırladı.

Bu *mümkün olamaz... Hayır...*

"İsmim Alper, memnun oldum."

Öykü, "Ben de memnun oldum" dedi ve birbirlerine el sallayarak vedalaştılar.

Bahar, bakakaldı Alper'in arkasından. Ağzını açabildi ama konuşamadı, ne söyleyebilirdi ki? Bu inanılmaz tesadüfün karşısında ne yapabilirdi o an? Önce Mustafa'nın mezarına baktı, sonrasında Mustafa'nın mezarına topladığı kır çiçeklerini yan yana dizen kızına... Ardından Alper'e yüzünü döndü tekrar...

Telegram: @cinciva

Alper yolun sonunda gözden kaybolunca tüm ölülerden çok daha hareketsiz bir şekilde karşısındaki sonsuz boşluğa kilitlenip kaldı Bahar. Bir odanın içinde başlayıp o zamana kadar gelen hatıralar film şeridi gibi geçiyordu aklından saniyeler içerisinde. Hissettikleri bir çağlayan gibi dolup taştı yüreğinin her köşesinden...

Gözlerindeki o bir damla yaş tutunamayıp kendini bıraktığında Bahar söyleyebileceği tek şeyi o sonsuz boşluğa fısıldadı:

“Teşekkür ederim...”

Bir inanışa göre, yürekten gelen fısıltıları ölüler de duyardı.

Telegram: @cinciva

28

Öykü, demir parmaklı kapının önünde annesini beklerken yüzünü mezarlığa döndü tekrar.

Ölülerin uyuduğu yer...

Söylenenlerin aksine koca şehrin en canlı bölgesi burasıydı ona göre. Çok kısa süre içerisinde farklı renklerde üç tane kelebek saymıştı. Ayrıca ne zaman toprağa baksa evine giden bir böcek görüyordu. Ya da *yemek yemeğe giden bir böcek...*

Kıskanmamak elde değildi ölüleri. Herkesin bir ağacı vardı burada, bazılarınınki kocamandı. Yaşadığı halde onun hâlâ bir ağacı yoktu, hatta çiçeği bile yoktu.

Kim bilir, belki de hareket edemeyen ağaçlarla dost olmak için ölmek gerekiyordu, ne de olsa yaşayanlar bir yerlere gidiyordu sürekli. Bu dünyada anlayamadığı birçok şey olsa da pek yadırgamadı bu durumu, toprağın altında ağaçlarla insanların sarmaş dolaş olduğuna emindi. Omuzlarını silkti ve şimdiden en sevdiği okul eşyası olan suluğunu çıkardı çantasından.

İşte tam o anda Öykü *dünyanın en güzel mucizesini* gördü. Yekpare mermerden kesilmiş bir mezar taşının üzerindeydi. Vücudunun bir tarafına boylu boyunca uzanmış, arada bir kuyruğunu sallayarak yarı açık gözleriyle etrafına bakınıyordu.

İlk görüşte vurulmuştu adeta.

Çok güzelsin...

Güneşin altında parıldayan gri tüylerine hayranlıkla baktı. Resimlerinde çizdiği evlerin yaz kış tüten bacalarını boyarken kullandığı en sevdiği pastel boyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi gördükleri. Heyecanla mezarlığın çevre duvarı boyunca ilerledi daha iyi bir açıdan bakabilmek için.

Telegram: @cinciva

Göz göze geldiklerinde ise durdu bir anda, nefesini tuttu. İkisi de hareketsiz bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı.

Öykü, hayatının birçok anında ortaya çıkan o tanıdık gülümsemesi yavaş yavaş yüzünde belirirken kararını verdi.

Duman... Çok güzel bir isim olacak...

Telegram: @cinciva

Teşekkür

Sadece gördüklerimi yazmamı sağlayan öğrencim Alper ve annesine, 23. bölüme katkılarından dolayı ekşi sözlük yazarı Skeptico'ya, yazma sürecimde bana en büyük desteği veren anneme ve *Gölge'yi* okuduktan sonra yaptıkları inanılmaz geri dönüşlerle bana bu kitabı yazma cesareti veren okuyucularıma;

Sonsuz teşekkürler...

Telegram: @cinciva

İçindekiler

1. 1
2. 2
3. 3
4. 4
5. 5
6. 6
7. 7
8. 8
9. 9
10. 10
11. 11
12. 12
13. 13
14. 14
15. 15
16. 16
17. 17
18. 18
19. 19
20. 20
21. 21
22. 22
23. 23
24. 24
25. 25
26. 26
27. 27
28. 28
29. Teşekkür

Telegram: @cinciva